

LJUBAV
STRAST

BOGATAŠEVA LJUBAVNICA

NICOLA
MARSH

znanje

Nicola Marsh

Bogataševa ljubavnica

Naslov originala:
MISTRESS TO THE TYCOON
2007

Janja

Sadržaj

Ljubav ne poznaje pravila...

Nikada ne miješati posao i osjećaje. To je zlatno pravilo Vancea Coopera, a njegov je život potvrda da takav stav odlično funkcionira! Vance je uspješan, seksi, slobodan – i u svemu tome beskrajno uživa. No sve se mijenja onoga dana kada uđe u umjetničku galeriju čiju zgradu i zemljište namjerava otkupiti zbog velikog poslovnog projekta i ondje ugleda zanosnu ženu zbog koje ostane bez daha...

Može li bogati poslovnik prekršiti vlastita pravila i upustiti se u strasnu vezu s Ariel da bi naposljetku ostvario svoj cilj?

Prvo poglavlje

»UĐITE i svucite se.«

Ariel Wallace se namrštila zbog vlastite izravnosti i odlučila isprobati drugačiju taktiku.

»Prođite odostraga. Tamo možete odložiti odjeću na vješalice.« Uh... još gore.

»Vjerojatno ste ovo napravili već tisuću puta, pa vas lijepo molim da uđete, svučete se, i da napokon počnemo.« Ne, sasvim je beznadna.

Pokrila je lice rukama i počela odmahivati glavom. Nimalo je nije iznenadila vrelina koja joj je oblila obraze, a miris terpentina koji se isparavao iz njezine bojama umrljane kože nije pružao nikakvu utjehu.

Nije ovo za nju.

Umjetnički poziv je za nju značio spontane nalete kreativnosti, prekrasne mješavine boja i mahnito mahanje kistovima, a ne pozivanje nekakvog tipa kojeg uopće ne poznaje da se svuče dogola i pozira za nju.

Bez obzira na veliki honorar.

Već će pronaći neki drugi način da održi Boje iz snova na životu. Morat će. Obećala je teti Barb, osnivačici ove prekrasne galerije, koja ju je praktički odgojila, da će njezino naslijeđe preživjeti. Dat će sve od sebe da tako i bude.

Nježna zvonjava cjevastih zvončića obavijestila ju je da je netko ušao u galeriju, i Ariel se ukočila. Spustila je ruke s lica i pripremila se na neugodno suočavanje. Znala je koliko studentima treba novac, i nije joj bilo nimalo lako otpiliti nekog jadnička. Ako je itko znao kako je to biti siromašan, bila je to Ariel. Baš zbog toga je prvi put nakon fakulteta morala slikati živi model. Nije imala izbora.

»Halo? Ima li koga?«

»Eto me odmah«, doviknula je, čeznutljivo gledajući stražnja vrata sa željom da pobjegne.

Umjesto toga je poravnala svoju omiljenu seljačku suknu oker boje, namjestila maramu da ukroti nesavladive kovrče i nabacila izraz lica koji govori da je ona šefica i da joj nije do šale. Zatim je zakoračila kroz zavjesu od perlica koja je odvajala radni prostor od galerije.

»Gospođice Wallace? Ja sam Cooper...«

»Bok, Cooper. Moj studio je straga i možeš odmah otići tamo. Ja ću ovdje zaključati i doći za sekundu.«

Riječi su joj same poletjele iz usta u kombinaciji živaca, srama i šoka. Očekivala je nekog mršavog, mladog, neurednog dečka kojem je barem jednako neugodno kao i njoj.

Umjesto toga morala se jako truditi da ne zuri u Coopera. Nije ju uopće zanimalo njegovo prezime; nije željela da postanu previše bliski s obzirom na to da će ga uskoro morati gledati kao od majke rođenog.

Kao od majke rođenog...

Golog... Bez ičega...

Progutala je slinu, nikako ne mogavši povezati te riječi s frajerom koji je stajao ispred nje. Maločas je umirala od srama što će morati slikati nekog poluizgladnjelog studenta bez odjeće, a sada ju je pomisao na Coopera, visokog dva metra, širokih ramena, dugih nogu, otrovnog osmijeha, plavih očiju i crne kose... od pomisli da će on sjediti ispred nje bez komada odjeće na sebi vrtjelo joj se u glavi. A možda je to od isparavanja uljenih boja.

»Nisam bio siguran da ćete htjeti«, rekao je, a oči su mu zasjale jer se jako dobro zabavljao. Svjetlucale su u prigušenoj svjetlosti i natjerale je da se pribere.

»Nemam izbora.«

Gledala ga je, zadivljena njegovim samopouzdanjem i hladnokrvnim stavom. Zar se ovaj frajer nimalo ne srami što će se svući pred

nepoznatom osobom? Sudeći prema njegovom samopouzdanom osmijehu i neopterećenom stavu, očigledno ne.

»Uvijek imamo izbora, gospođice Wallace«, rekao je, a njegov duboki glas je odjeknuo ispod visokog stropa prostorije, seksi koliko i on sam.

Kvragu, i to dok je još odjeven!

»Zapravo, nemam izbora. Ako vas ne prikazem vjerno na platnu i prodam vašu sliku za malo bogatstvo koje su mi obećali, onda će mi ovu galeriju preoteti neki korporativni ljigavci koji su već pokupovali ostatak ulice.«

Zbunjenost je nakratko pomutila njegov nepokolebljivi pogled prije no što mu se malena bora pojavila na čelu i otjerala osmijeh.

Ma prekrasno, zaplašit će prvoklasni model prije no što su uopće počeli.

Otpuhnula je odbjegli kovrču s lica i rekla: »Gledajte, žao mi je što sam se otrešla na vas. Brbljam kad sam nervozna, i da budem iskrena, nisam slikala aktove od fakulteta. Valjda me je malo sram.«

Odmaknula je pogled i krenula prema vratima, lupkajući japankama o ulašteni pod od tasmanskog hrasta. Nije ga željela vidjeti kako gleda u nju kao da ima dvije glave, ili kako joj se smije, što je još gore.

»Mislite da sam došao pozirati?«

Zaključala je vrata i objesila znak ZATVORENO. Okrenula se k njemu, žarko želeći da nije u takvoj stisci zbog novaca. Ništa nije bilo vrijedno ove nelagode i napetosti, usprkos tomu što je prošlo dugo vremena otkad joj je neki muškarac ovako zapeo za oko.

»Što, zar niste?«

Ovlaš ga je pogledala, počevši od njegove gotovo crne kose, malčice predugačke, koja se kovrčala oko ovratnika njegove tamnoplave polo majice, koja je pristajala kao salivena na njegova zadivljujuća prsa, a zatim su joj oči kliznule niz par dugih, vitkih nogu odjevenih u izbljedjele traperice.

Nije bilo nimalo sumnje. Pred njom stoji savršen model i bit će ga nevjerovatno slikati ako ti spektakularni mišići koji se naziru kroz odjeću doista i postoje. No, postojalo je još nešto... nešto odbojno, kao da on ne pripada ovamo.

Zastao je i zagledao se u nju kao da se sprema donijeti važnu odluku.

Pa, čini se da će mu ona morati pomoći. Nije imala cijelu noć pred sobom, i koliko god joj bilo mrsko, što prije započnu, prije će završiti.

»Čujte, oboma nam je čudno i neugodno. Ja ću nam pripremiti čaj od đumbira i meda, može? Pomoći će nam da se opustimo, a vi se možete razodjenuli iza onog paravana. Vratit ću se za trenutak.«

Ariel se okrenula i ušla u svoj studio, ne mogavši pojmiti pogled njegovih plavih očiju. Očekivala je da će čuti njegove korake iza sebe, a kad se nije ni pomaknuo, odmah je shvatila što se događa.

Njegova zbunjenost i povučenost: vjerojatno nikada prije nije pozirao.

A mislila je da je ona nervozna!

Zastala je na vratima i okrenula se k njemu, nadajući se da će mu barem malo odagnati nelagodu.

»Coopere, ako ćete se osjećati bolje, možete ostati u donjem rublju«, rekla je uputivši mu svoj najbolji osmijeh, mnogo slađi sada kad je znala da je zbog ovog fijaska nekome još neugodnije nego njoj.

Cooper se nije ni pomaknuo. Nije mogao.

Pokušao je, ali noge kao da su pustile korijenje. Gledao je kako dugačka suknja nestaje iza zavjese od svjetlucavih ljubičastih perlica nakon što mu je doletio takav očaravajući osmijeh zbog kojeg bi svaki muškarac razmotrio svoj odabir karijere.

Pazi samo u kojem se smjeru kretao njegov mozak. U hipu se pretvorio iz glavnog građevinara u Melbourneu u goli model. Trebalo mu je kraće nego redu bisera da zasja među ružinim pupoljcima. Poludio je. Mozak su mu spržili svi oni sati koje je proveo u Korporaciji Vance pokušavajući stvoriti sebi ime. Očigledno se radilo

o glupoj zabuni; što brže razjasni stvar i objasni zašto je došao, to skorije će se moći vratiti u ured i početi ostvarivati vlastite snove.

»Cooper! Čaj je gotov. Dođite po svoju šalicu.« Provukao se kroz apsurdnu zavjesu od ljubičastih perli i uspio se zapetljati. »Izvolite.«

Nakon što se ispetljao, podignuo je glavu i našao se u Aladinovoj pećini.

Barem se njemu tako činilo; tanašna zlatna mrežica je visjela sa stropa i rušila se na pod poput vodopada. Dva crvena kauča su stajala jedan nasuprot drugoga, pokriveni pariško-plavim i ljubičastim jastučićima. Posvuda su stajale neupaljene svijeće svih veličina i oblika, na podu i staklenim stolićima, a svakojaka ulja na platnu su ukrašavala zidove.

Općeniti učinak je bio jako veseo, zadivljujući i prijazan. To je možda bilo zbog prekrasne žene koja je stajala na sredini raznobojne sobe i gledala ga sa začuđujuće ranjivim osmijehom na mekanim usnama.

»Samo popijte, osjećat ćete se bolje.«

Primio je okrhnutu glinenu šalicu, uzaludno tražeći prave riječi. Možda bi se trebao opredijeliti za brutalnu iskrenost. Nešto u stilu da je on taj korporativni ljigavac koji je pokupovao pola ulice?

Da, to bi bio pun pogodak.

Pažljivo je popio gutljaj tekućine jakog mirisa – bilo je to hrabro od njega, tipa koji je pio pet šalica *espresso* dnevno i mrzio ta biljna preseravanja – zurio je u ženu koja je stajala između njega i njegove vlastite tvrtke.

»Fino?«

»Mmm«, rekao je, iznenađen što ne laže dok su mu topli med i đumbir klizili preko jezika, ugodno probudivši njegove okusne pupoljke.

»Popijte, pa možemo krenuti.«

Trudio se da ne zuri, stvarno jest, ali nešto na Ariel Wallace je privlačilo njegov pogled, kao kad vrstan poznavatelj gleda remek-djelo.

Nije bila lijepa u klasičnom smislu riječi, što zbog lude cvjetne marame kojom je pokrila plave kovrče, što zbog srcolikog lica bez trunca šminke, prćastog nosića i umornih zelenih očiju koje kao da su se nagledale i previše nevolja. A što se tiče njezinog tijela, ono malo što je mogao vidjeti ispod goleme suknje koja se slagala s njezinom maramom i velike bijele košulje koja je više pokrivala nego otkrivala, nije mogao dati nikakav sud.

Da, zapravo i nije mogao vidjeti Ariel osim njezinog upečatljivog lica i bizarnog stila odijevanja, ali nekako je njezina egzotičnost privukla njegovu pozornost. Tko bi rekao. Obično su mu se sviđale elegantno odjevene žene, poput njegovih poznanica koje su sve odreda nosile crno i skupi nakit.

»Možete otići iza paravana i pripremiti se, dok se ja pripremim ovdje.«

Njezin odrješiti ton bez imalo šale ga je zabavljao, i morao je šalicom sakriti osmijeh. Tako mu je isto mogla narediti da ode iznijeti smeće, a ne da se svučē.

Vrijeme je da riješi nedoumicu.

»Gospođice Wallace, mislim da ovo neće ići. Zapravo, dogodila se pogreška...«

»Ne!«

Prišla mu je brže od treptaja oka. »Nema nikakve pogreške. Nemam vremena tražiti novi model. Moram završiti sliku što je prije moguće, a to znači da vi ostajete ovdje, sramili se ili ne. Jasno?«

Ne bi se iznenadio čak ni da mu je zabola kažiprst u prsa.

»I zovite me Ariel.«

Stajala mu je toliko blizu i zurila u njega, te je mogao vidjeti zlatne mrljice kako svjetlucaju u zelenim dubinama njezinih očiju i izazivaju ga na nešto što nikako nije mogao prihvatiti.

»Ne sramim se i nisam nervozan.«

No s obzirom na to da ga je ova luđakinja spremna napasti ako se ne skine, možda bi trebao biti.

»Radi se jednostavno o tome da ja nisam onaj za kojeg me smatrate.«

Podignula je obrvu, a ta sitna drskost je ponovno privukla njegovu pozornost njezinim očima. Njihovo jasno zelenilo mu je zasmetalo pri obavljanju zadatka: razjasniti situaciju, sklopiti posao i pobjeći iz ovog ureda, od svog oca i svih sjećanja.

»Slušajte, Cooper, uopće me nije briga tko ste. Što se mene tiče, možete biti i transilvanski prijestolonasljednik, i sad vas molim da sjednete na onaj stolac, ali bez odjeće, gledate kroz prozor i držite pozu dok vam ne kažem da se smijete pomaknuti. Dobro?«

»Ovo je ludost«, promrmlija je, diveći se njezinoj odvažnosti i pitajući se bi li ga napala da joj kaže istinu.

Bila je dovoljno blizu. Čak i preblizu. Njezin opojni miris koji je davao blagi nagovještaj cvijeća i naranči stvorio mu je pomutnju u mozgu jer je na sekundu čak pomislio pristati na njezin prijedlog.

»Ne, ludi ste ako mislite da ćete izići odavde prije no što napravim skicu. Sad se otarasite sramežljivosti i krenimo.«

Dobacila mu je još jedan izazivački pogled prije no što je prišla štafelaju i zabavila se papirima i ugljenom, tako da mu ostavi vremena za svlačenje.

Poludio je. Sasvim i potpuno.

Ali s druge strane, kad uzme u obzir koliko je očajnički želio ovaj posljednji komadić savršene nekretnine u ulici Brunswick, koji mu je trebao poslužiti kao izlaz iz Korporacije Vance, možda svlačenje za luđakinju i nije tako loša ideja.

»Jeste spremni«, upitala je ne okrenuvši glavu.

»Skoro.«

Cooper se s lukavim smiješkom sakrio iza japanskog paravana i usput svukao majicu. Još nikad nije pokušao zadobiti povjerenje klijenta svlačenjem.

Usprkos svemu, on nije bio kriv za ovo. Pokušavao joj je reći istinu, ali nije htjela slušati. Ariel Wallace je bio potreban model, a on je izgledao baš tako.

Nadao se samo da ga neće probosti kistom kad otkrije da joj je došao oteti prostor i štafelaje.

Drugo poglavlje

»BEZ micanja!«

Ariel je primila treći komad ugljena, nagnula glavu da bolje vidi Cooperove zadivljujuće prsne mišiće i dopustila je prstima da polete preko papira, nadajući se da će uhvatiti barem malo biti svojeg modela prije no što je bolna ruka sasvim izda.

No to je mnogo lakše reći nego učiniti jer nikad prije nije imala ovakav pogled na muško tijelo: čvrste linije, izraženi mišići i prostranstva preplanule, glatke kože.

Au...

»Skicirate već sat vremena i hvataju me grčevi. Moram protegnuti noge.«

»Ne morate.«

Probola ga je ljutitim pogledom, jer je odlučila izvući što je više moguće iz ovog njegovog dolaska. Pomisao da će još koju večer morati provesti gledajući njegove veličanstvene mišiće tjerala joj je hladan znoj na čelo.

Zbilja, trebala bi češće izlaziti.

»Nije lako s vama«, promrmljao je pomičući se lagano nalijevo, tako da mu je svjetlost pala preko desnog ramena i stvorila zamamne sjenke na njegovim prsima.

Savršeno.

Ako Sofia Montessori, glavna matrona melburnškog društva, ne bude zadovoljna ovime, onda neće ni sa čim.

»Ja sam poslovna žena. To jednostavno dolazi s time.«

Zurila je u njegovu desnu ključnu kost, nadajući se da će uloviti pravi kut i svjetlost, nimalo iznenađena što sasvim ignorira njegov donji dio.

Čak i u boksericama – crnim, kratkim, sasvim uskim boksericama – i s povijenom nogom, tjerao joj je crvenilo u obraze pri pomisli da ga slika sasvim gologa. Tako zadivljujući model ju je previše uznemirio za jednu večer i više se nije mogla suočiti sa zadaćom da nacрта sve odjednom.

»Vi ste vlasnica ove galerije?«

Rado mu je odgovorila na pitanje – veselila se bilo čemu što joj može odagnati pogled od njegovih bokserica. Rekla je: »Tehnički, jesam. Moja teta je otvorila galeriju prije mnogo godina i ostavila je meni nakon smrti. Ali nedavno sam imala požar u skladištu, a osiguravateljske premije su užasno poskupjele, kao i troškovi održavanja, i sve teže mi je krpiti kraj s krajem.«

Ni na sekundu nije razmišljala o zatvaranju. Dugovala je Barb, svojoj surogat teti, mnogo više no što bi ikada mogla vratiti.

»Žao mi je zbog vaše tete.«

Zabrinutost mu je zasjala na licu i odmaknuo je pogled, ne mogavši susresti njezin. Osjetila je neku nelagodu.

Cooper je izgledao... kao da je kriv? Ma, nikako. Zbog čega bi se neki frajer koji je uopće ne poznaje osjećao krivim? Vjerojatno se njezin iscrpljeni mozak poigravao njome. Još k tomu je i njegovo tijelo sasvim pomutilo njezinu moć rasuđivanja.

»Hvala vam. Barb je bila divna. Pitajte koga želite, u cijeloj ulici.«

»Kako to?«

»Brinula se za sve mlade i nadarene na ovom području. Rijetko kad bi nešto zaradila, sve je darivala dobrotvornim ustanovama i mnogo je radila s djecom prepuštenom ulici i samima sebi.«

Tako je primila i jednu odbjegliu osmogodišnjakinju i pružila joj dom, nešto što Ariel nikada nije imala. »Bila je ikona ulice Brunswick.«

»Čini se kao izuzetna žena.«

Dirnuta divljenjem u Cooperovom glasu, Ariel je nastavila blebetati o temi koja joj je bila draga. »Zbog toga mi je baš ovaj portret toliko važan. Trebam novac da bih održala galeriju na životu, i to odmah. Zato se ispričavam što sam maločas navalila na vas.«

»Ma da, izvlačite se na kartu temperamentne umjetnice.«

»Ulovili ste me.«

Ariel je podignula pogled s Cooperovog ramena i pogledala ga u lice, slušajući nježno izazivanje u njegovom glasu, koje joj se i previše sviđalo.

Nije mnogo izlazila s muškarcima; nije se puno družila. Održavanje galerije na životu oduzimalo joj je mnogo vremena, i to joj se sviđalo. Na posao se uvijek mogla osloniti, ali rijetko i na ljude.

Zašto je onda baš s ovim frajerom poželjela nešto više? Zašto je poželjela neopterećeno društvo koje bi potkraj napornog dana slušalo njezina blebetanja, i uputilo joj ohrabrujući osmijeh kad joj treba, ili samo da je izaziva?

»Gotovi smo«, rekla je prerevno, glasno zatvarajući kutiju s ugljenom i pokrivajući oči umornom rukom, želeći zakloniti Coopera.

Kad je prestala raditi, pogled na njega bez odjeće poprimio je intimnu nijansu.

Posljednje što joj je trebalo bilo je povezivanje riječi »bez odjeće« i »intimno« s njim.

Trebali su provesti još bar četiri ovakve večeri prije no što završi sliku.

»Odlično.«

Ustao je sa stolca i ona je brzo svrnula pogled, ne želeći vidjeti više no što mora. »Dakle, gotovo je?«

»Molim?«

Sjela je na svoj ergonomski stolac i otpuhnula odbjegli kovrču s lica. Kosa je nije slušala bez obzira na svu pjenu, gel ili vosak koje je stavljala na nju. Laknulo joj je što je Cooper otišao iza paravana.

»Slika. Jesam li ja sada gotov?«

Njegov glas se pronio preko paravana i zatvorila je oči želeći uživati u njegovoj punoći.

Savršeno. Osim što mora izići van i družiti se, očigledno mora i prozračiti studio. Isparavanja boje i terpentina joj očigledno mute razum.

»Vi doista ovo nikad niste radili, zar ne?«

»Uh... ne.«

Izišao je iza paravana i njegova prisutnost ju je opet zapanjila. Nije bio ništa manje privlačan jer je odjeven. »Dopustite onda da vam pojasnim. Vi sjedite, a ja skiciram, crtam, slikam i radim sve što je potrebno da dovršimo ovaj poslić. Večeras sam napravila samo vaš osnovni oblik, ali imamo još mnogo posla.«

Kao skiciranje njegovog *cijelog* oblika. Ali sada ne može razmišljati o tome.

»Ne bih rekao...«

»Ne plaćam vam da govorite, nego da pozirate. Pa, kako stojite s vremenom sutra navečer?«

Njegovo naočito lice poprimilo je grimasu kao da mu netko čupa umnjak bez anestezije, no nije odustala. Nije mu dala priliku da odbije.

»Nema problema? Super. Onda se vidimo ovdje u sedam. Znate gdje su vrata.«

Otrčala je uza stube i čekala da se vrata zatvore prije no što je ponovno sišla u studio.

Nakon razgovora i šala s Cooperom, tišina u galeriji bila joj je gotovo nepodnošljiva. Inače je radije ostavljala radove da stoje do jutra, kad bi ih pogledala osvježnim očima, no večeras nije bilo tako.

Možda zbog neobične teme na kojoj je radila, ili zbog profesionalne znatiželje, ali što god da je privlačilo njezinu pozornost mnoštvu Cooperovih skica, učinilo je da požali čim je opet bacila pogled na svoj rad.

Iako je inače skromno sudila o vlastitom radu, vidjela je da je gotovo savršeno uhvatila liniju njegove čeljusti, te širinu njegovih prsa i njegove snažne ruke.

Oštro je udahнула, očekujući da će skice oživjeti i sići s papira u njezin prazni život.

Nije ju toliko plašila pomisao na Cooperov ulazak u njezin život, koliko činjenica da bi joj se to možda sviđalo.

»Kako je prošlo s onom Wallaceovom? Jesi dospio ikamo?«

Cooper je kimnuo i dodao ocu šalicu crne kave bez šećera, baš onakve kakvu Eric Vance najviše voli.

»Imali smo sastanak. Ispitujem teren.«

Cooper je sakrio ciničan osmijeh iza svoje šalice, još uvijek ne mogavši povjerovati što se sinoć dogodilo.

»Što bi to trebalo značiti? Je li spremna prodati? Mene samo to zanima. Ta žena mi zadaje noćne more već godinu dana i ako ti nisi dorastao zadatku, naći ću nekoga tko jest.«

Otac ga je ljutito pogledao da naglasi svoje riječi, iskapio vrelu kavu u jednom gutljaju i srušio se u svoj kožni naslonjač, djelujući sve ljuće svake sekunde.

»Malčice sam ublažio pristup jer mi se to činilo pametnije od upadanja u galeriju, što bi je samo uplašilo.« Ti tako nikada ne bi postupio, pomislio je Cooper, ali je taj biser mudrosti zadržao za sebe.

Hvala Bogu, nije nimalo nalikovao ocu u poslovnom svijetu, a to je bio razlog zbog kojeg je morao napustiti tvrtku što prije.

»Gubljenje vremena«, odrezao je Eric i dograbio najbliži predmet, u ovom slučaju zlatno nalivpero, i počeo njime kuckati po pisaćem stolu od tamnog drveta.

»Ta prokletnica nas samo zavlači i pokušava izvući više novaca.«

Cooper se ukočio. Iako je jedva poznavao Ariel, znao je da nije ni slična plaćeničkom lešinaru kakvim ju je smatrao njegov otac. Bila je sasvim iskrena, od raskuštrane glave, do plavog laka na nožnim prstima, samo umjetnica koja je imala težak, ali jasno zacrtan cilj: održati na životu galeriju u čast njezine preminule vlasnice, članice obitelji.

Pohvalno, ali što Cooper ima s tim?

Nije se smio slomiti, bez obzira koliko se divio Ariel i njezinim uvjerenjima. Imao je vlastite snove, a počinjali su s preuzimanjem nekretnine koju je pokušavala spasiti.

»Snalazim se bez problema«, rekao je Cooper, izbjegavajući očev pronicavi pogled tako što se okrenuo velikom staklenom prozoru s kojeg je pucao pogled na Flinders Street Station i Art Centre Spire iza njega.

Obožavao je Melbourne i njegovu mladenačku, kozmopolitsku vrevu, etničke restorane i arhitekturu. Preuzeo je i izgradio mnoge nekretnine otkad je završio MBA, i svaki završeni posao donosio mu je golemo zadovoljstvo.

Zašto ga je onda mučio osjećaj da preuzimanje nekretnine u ulici Brunswick u Fitzrovu neće biti šlag na torti i točka na i?

Očevo zlokobno smijuljenje nije ga nimalo ohrabrilо.

»Snalaziš se, je li? Ne trebaš žuriti, nisam ja predložio da se taj kretenski posao uopće sklapa.«

Cooper je polako stiskao i opuštao šake, mrzeći činjenicu što ga otac svakodnevno uspijeva isprovocirati i što je uopće došlo do takve situacije.

»Razgovarali smo o tome. Već odavno je vrijeme da se odvojim.«

»Gluposti! Ovdje možemo biti ekipa, a kad ja odem u mirovinu, sve ostaje tebi.«

Eric je tek imao pedeset i pet godina, i još dugo neće otići u mirovinu. Osim toga, Cooperu je već dozlogrdilo raditi s dragim ocem.

»Vrijeme je da odem, i obojica to znamo.«

Ericove oči su se pretvorile u crne, hladne pukotine i podsjetile Coopera na sve situacije u kojima se nije složio s ocem još otkad je imao deset godina. »Potpisao si ugovor na dvije godine kad si počeo raditi. Ovdje si nepunu godinu dana. Mogao bih ti otežati život.«

Cooper je kontrolirao vlastiti glas, mrzio je samoga sebe jer je htio vikati. Svakog dana su vodili isti razgovor posljednjih tjedan dana, još otkad je njegov otac već enti put bezuspješno pokušao kupiti galeriju, i kad je Cooperu sinula ideja.

»Dosta je ispraznih prijetnji. Ako sklopim posao u Brunswicku, prekidamo ugovor i odlazim sam. Složio si se, sjećaš se?«

»Naravno da se sjećam. Rekao bih da me smatraš glupim. Već su mi dojadile tvoje *briljantne* ideje. Sad sjedi i reci mi kako napredujemo s poslom u Docklandsu.«

Cooper je odmahnuo glavom i prestao gledati kroz prozor. Sjeo je nasuprot oca koji ga je gledao ljutitim plavim očima.

Nekada su bili jako bliski. Poput Stanlija i Olija, bockali su jedan drugoga i šalili se, zanimale su ih iste stvari: nogomet, stari vesterni, jedrenje. Vanceovi momci na vrhu svijeta.

Tada se njegov otac često smijao, uživao u svakom novom sklopljenome poslu, dijelio uspjeh sa sinom uz tiho slavljeničko pivo nakon posla, izleti u ribičiju, muška opuštanja.

Zatim je Cooper došao u tvrtku i otac se promijenio. Nagore.

»Taj posao je skoro gotov. Pravnici se baš sada bave ugovorima. Čim dobijem pristanak Ariel Wallace i sredim stvar u Brunswicku, odlazim.«

Na sekundu mu se učinilo da je u očevim očima vidio nešto nalik na tjeskobu. Prije no što se Cooper pribrao, Eric je trepnuo i njegova ljutnja je zauzela mjesto svim ostalim emocijama.

»Nikad nećeš uspjeti sam.«

Cooper je ustao i obuzdao sve plamene odgovore koje je u tom trenu smislio. Krenuo je prema vratima i sigurnosti vlastitog ureda.

»Vidjet ćemo, tata. Vidjet ćemo«, rekao je, odlučniji nego ikad da sklopi posao s Ariel Wallace.

Treće poglavlje

»CIAO, bella. Kako se moja omiljena umjetnica danas osjeća?«

Sofia Montessori je dolepršala u Boje iz snova, a njezin pupasti stas posve je ogrnut grimizom, zbog čega izgleda poput zrele rajčice. Ariel je obožavala boje i Sofijina živopisna odjeća bi je uvijek razveselila.

»Dobro sam. Kako ide život u brzjoj traci?«

»Ne mogu se žaliti. Znaš kako je. Mjesta koja treba obići, ljudi koje treba upoznati, muškarci koje treba impresionirati.«

»Zapravo, ne znam«, rekla je Ariel, pripremivši se na Sofijin napad zagrljaja i glasnih poljubaca u obraze. Morala se nasmijati kad je vidjela sjaj snubljenja u Sofijinim očima. »I sviđa mi se što je tako!«

Sofia je podignula ruke i pogled prema nebesima. »Santa Maria! Mlada si, lijepa si. Trebala bi uživati, zabavljati se, plesati cijelu noć, upoznavati muškarce...«

»Radije bih slikala cijelu noć«, prekinula ju je Ariel, znajući da Sofia teško stane kad jednom krene. »A kad smo već kod toga, počela sam s vašim poslom prethodne noći. Želite li pogledati?«

»Si. Želim vidjeti taj portret kojeg moja sestra tako žarko želi objesiti na zid svoje kuće. Zamisli samo, gol muškarac u blagovaonici? Ha! Meni bi to definitivno ogadilo raviole. Ali Maria puni četrdeset godina, i samo o tome priča još otkad je bila u Nacionalnoj galeriji. A moja mlađa sestra uvijek dobije ono što želi.«

Sofia je prevrnula očima i zgađeno otpuhnula. Ariel se tiho nasmijala njezinoj glumi, dobro znajući da je bogata Talijanka na glasu kao istinska poznavateljica mlađih muškaraca. Sofia je bila uzbuđena zbog ovog portreta i vjerojatno će i sebi naručiti jedan kad dobro pogleda Arielin model.

»Napravila sam tek nekoliko početnih skica, ali vidjet ćete otprilike kako će to izgledati«, rekla je, odmičući zavjesu s perlicama na ulazu u studio. Pridržala ju je tako da Sofia može proći, osjećajući blagu nervozu dok iščekuje njezinu reakciju.

Rijetko je pokazivala svoj rad prije završetka, ali ovog puta je bilo drugačije. Sofia joj je platila pravo malo bogatstvo, i nije željela da išta pođe po zlu.

»Evo, ovdje su.«

Nije trebala ni pokazivati. Znala je čim je Sofia ugledala skice.

»*Mamma mia!* Tko je to?«

»To je vaš dar Mariji.«

Arielino nemarno odmahivanje rukom nije zavaralo Sofiju.

»*Bella*, znam ja što je to. Želim znati *tko* je to.«

Ariel se nasmijala grabežljivom sjaju u Sofijinim očima, okruglim poput zdjele za špagete.

»Model se zove Cooper. To je sve što znam.«

Kakva laž!

Znala je mnogo više od toga. Znala je da njegove plave oči kriju nekakvu tajnu, kao da se srami poziranja.

Znala je kako mu se mišići nadimaju dok se kreće. Znala je kakve je osjećaje njegov duboki glas budio u njoj; osjećala se poput žene koja nema nikakvih odgovornosti, koja bi zaboravila na sve samo zbog jedne iskrice njegovog osmijeha.

Isuse! Morat će početi nositi masku, jer su joj isparavanja boja očigledno polako pržila mozak.

»*Bellissimo!* Ovaj Cooper je prekrasan, zar ne?«

»Ne. Da. Ma znate što hoću reći«, rekla je Ariel i odmaknula pogled dok joj se obrazi nisu zacrvenjeli poput Sofijine odjeće.

Nije željela priznati da je Cooper prekrasan, iako je doista bio. Za nju je predstavljao posao. Sredstvo prema cilju. Nadala se samo da će se toga sjetiti večeras kad bude skicirala donji dio njegovog tijela.

»Ima li još?«

Sofijine oblikovane obrve su se sugestivno podignule i Ariel je odmah znala što »još« ova starija gospođa želi vidjeti.

»Nema. Nisam još stigla do tog dijela.«

Usprkos ranijim nastojanjima da se ne zarumeni, vreline joj je jurnula u obraze. Sofijino glasno smijanje joj nije pomoglo. »Aha... ali kladim se da se veseliš tome. Ako je taj dio jednako impresivan kao i ostatak, onda nas čeka prava poslastica, ne?«

»Ne!«

Sofia je graktala od smijeha i zagrlila Ariel oko ramena, a ona je poželjela kihnuti zbog opojne mješavine skupog cvjetnog parfema i laka za kosu.

»Ti si prava slatkica, *bambina*. Zašto nećeš da ti ja dam novce, umjesto da slikaš muškarce i njihove komadiće?«

»Već smo razgovarale o tome«, rekla je Ariel, izvukavši se iz Sofijinog klaustrofobičnog zagrljaja prema otvorenom prozoru. »Vi ste prekrasna, dobra žena, i ne želim iskorištavati vašu milostinju. Ovo moram obaviti sama.«

Sofia se nasmijala i odmahнула glavom, odašiljući mirise laka za kosu po studiju, no njezina punđa se nije pomaknula ni milimetra. »Barb ne bi nikad željela da se ti ubiješ pokušavajući održati ovu galeriju na životu. Previše te je voljela.«

»Baš zbog toga moram nastaviti njezin posao. Sljedeći tjedan imam prvu izložbu Chelsea Lynch, i Chelsea posjeduje baš onakav talent za kakvoga bi Barb dala sve. Chelsea je imala težak život, odrasla je na ovim ulicama, i napokon je učinila nešto sama sa sobom. Moram biti pri ruci njoj i onima poput nje.«

Baš kao što je teta Barb bila pri ruci Ariel.

Što je ta žena velikog srca uopće vidjela u osmogodišnjem djetetu s ulice Ariel nikada neće biti jasno. Još od prvog trenutka kad ju je Barb našla kako spava iza galerije, pokrivena umrljanim platnom, Ariel je u životu imala strpljenje, razumijevanje i ljubav.

Imala je sreće, i sad je došlo vrijeme da se oduži.

»Prava si svetica«, rekla je Sofia i otpuhnula joj poljubac.

»I dalje to mislite, a znate koliko ću vam naplatiti za ovaj rad?«

Ariel je pogledala skice Coopera, pitajući se je li joj se sreća napokon osmjehnula kad je prethodne noći ušao u njezin studio.

Za nju je umjetnost predstavljala ljepotu, pa iako su živi modeli dolazili u svim oblicima i veličinama, znala je da rad sa savršenstvom poput Coopera izaziva mnogo veće nadahnuće nego neki mršavko.

I tko zna? Možda će slika nekoga toliko zgodnog, na zidu kuće jedne od najbogatijih žena u Melbourneu donijeti još posla, možda i sate poduke iz slikarstva, kao i izložbe u galeriji i više novaca za gradske dobrotvorne udruge.

Pobrinut će se da ovo bude njezin najbolji rad, s komadima ili ne, pa makar je ubilo.

»Prekrasno radiš, *bambina*. Nisi mi uopće naplatila dovoljno. Nipošto!« Sofia je podignula ruku daje ušutka kad se Ariel htjela usprotiviti. »Ne želim čuti ni jednu jedinu riječ. Napravi ovu sliku za mene, pa ćemo razgovarati poslije toga. Sad moram ići. Antonio me vodi u božanstvenu novu trattoriju u ulici Lygon.«

»A tko je Antonio?«

»Jedan presladak dečko«, Sofia je zatreptala dugačkim trepavicama punim maskare i Ariel se nasmijala, znajući daje Antonio mlad, naočit i gibak. »*Ciao, bella*. Dobro se zabavi s modelom, može?«

»Ne može«, promrmljala je Ariel, uzvraćajući Sofiji poljubac u oba obraza i nadajući se kako će moći dovršiti portret u što kraćem vremenu.

Nije joj padalo na pamet da se zabavlja s modelom. Barem ne bi smjelo.

Cooper je stajao ispred galerije i divio se širokim prozorima i zelenim rezbarijama na zidovima krem boje. Prošao je ovuda već tisuću puta u posljednjih nekoliko mjeseci – čak i kad je njegov otac obavljao poslove preuzimanja u općinskom uredu. Svakog puta se više bavio procjenom pozicije galerije u ulici i kako bi se taj prostor mogao drugačije iskoristiti, nego ljepotom i estetikom.

Boje iz snova.

Lijepo ime. Odisalo je nadom, maštom i kreativnošću. Šteta što će sve to morati srušiti.

Nikad prije nije imao moralnih dvojbi glede svog posla, a nije imalo smisla niti da ih ima sada, bez obzira što je vlasnica galerije pobudila njegovo zanimanje.

Ušao je, saginjući se da ne udari glavom o glupa cjevasta zvona koja su najavljivala njegov dolazak, i nadao se da je Ariel dobro raspoložena.

Mora joj reći istinu prije no što ova farsa ode predaleko. Laganje mu nije dobro išlo, i uvijek je svoje poslove obavljao pošteno i iskreno.

A kakve koristi od toga? Vezao se za oca željeznim okovima ugovora kakvog su morali potpisati svi zaposlenici Vance korporacije, davao je sve od sebe da bude najbolji, a sada se iz petnih žila trudio da pobjegne.

»Bok, stigli ste točno na vrijeme.«

Ariel je ušetala u galeriju iz stražnje prostorije, kao da se malčice zaplela u blesave perlice koje su odvajale prostorije. Cooper je zastao, zatečen snagom njezinog osmijeha i sjajem njezinih očiju.

Te večeri je odjenula bijelu nabranu bluzu, tamnoljubičasti baršunasti prsluk, crne kratke hlače i ružičaste platformke zbog kojih su joj noge izgledale beskonačno duge. Svaka druga žena u toj bi ludoj kombinaciji izgledala smiješno, no Ariel ju je nosila kao *odjeću visoke mode*. Dostojanstveno je nosila svoju odjeću i morao se nasmiješiti, misleći kako joj samo nedostaje povez preko oka, i izgledala bi poput pravog gusara.

»Što je smiješno?«

»Ništa, samo mi se sviđa kako ste se odjenuli.«

Na njegovo iznenađenje, zarumenjela se, što je još više istaknulo zelenu boju njezinih očiju i zlatnu boju njezine kose, koju je te večeri ukrotila u visoki konjski rep.

Nije mislio da se tako izravna i drska žena ikada rumeni zbog komplimenta.

»Sviđa vam se moj stil odijevanja? Ne bih rekla. Dobro, dosta je priče. Krenimo s poslom.«

Prokletstvo. Ovo će biti teže no što je mislio. Pročistio je grlo.
»Zapravo sam o tome htio razgovarati.«

»O, Bože«, zakolutila je očima, srušila se u stolac i naslonila bradu na dlanove.

»Mislila sam da smo sinoć već gledali vašu predstavu o djevičanstvu.«

Cooper je zurio u nju, lomeći se između želje da prasne u smijeh i raskrinka se pred Ariel. Svaki put kad je htio reći istinu, prekinula bi ga nekom svojom dosjetkom ili drskošću.

Pokušat će još jednom.

Ako ne bude htjela slušati, ostavit će svoje dobre namjere nastranu i iskoristiti ovu večer kao posljednju šansu da sazna nešto o protivniku prije no što joj iznese svoje planove za galeriju.

A kad dođe vrijeme, neće prihvatiti ne kao odgovor, bez obzira koliko slatko zvučao iz njezinih medenih usta.

»Samo mislim da biste trebali znati nešto više o meni i saslušati me...«

»Ne. Žao mi je, ali ne. Ništa od toga.«

Skočila je sa stolca, a konjski rep joj je poskakivao poput šarene zastave.

»Molim vas, nemojte me krivo shvatiti, ali ne zanimajte me. Ne želim vas upoznati i točka. Došli ste zbog posla i to je to. Vi sjedite, a ja slikam. Kraj priče.«

Prošla je pored njega i obavila ga onom čudnovatom mješavinom mirisa cvijeća, jednako zamamnom poput nje same, i zaključala ulazna vrata.

Kraj priče, je li? Dobro.

Ako šefica ne želi čuti njegovo objašnjenje, onda će večeras saznati što može, a ujutro će iskušati profesionalni pristup.

»Baš naprotiv, ovo je tek početak priče«, promrmljao je, i s novim poletom krenuo za njom u studio.

Ovaj frajer je prava sila.

Što se više trudila koncentrirati na crtanje, to se on više smješкао. Ili meškoljio. Ili želio čavrljati.

Poželjela ga je zadaviti golim rukama.

Iako je to loša ideja jer je bio gol – osim bokserica – inzistirala je da ih ostavi na sebi.

Kukavica...

»Recite mi još nešto o toj slici? Gdje će biti izložena?«

Tiho je opsovala kad joj je ugljen skliznuo s papira. Progovorio je baš kad je uhvatila krivinu njegovog boka – i guze, i nije se željela dalje zadržavati na tom dijelu njegove anatomije. Ima vremena za proučavanje, sljedeći put... ili nakon toga.

»Ovo je privatna narudžba, dar za sestru moje prijateljice, i bit će u njezinoj kući.«

»Ne radi se valjda o čuvenoj prijateljici moje prijateljice, a zapravo će slika biti dio vaše osobne kolekcije?«

Ariel je stisnula zube, pitajući se bi li se ijedan sindikat usprotivio da svom modelu zalijepi usta ljepljivom trakom.

»Žao mi je, ali takva umjetnost meni ništa ne znači.«

»A kakva vam znači?«

Prokletstvo, cijeli je život provela kao kraljica britkih odgovora. Morala je biti takva, odrasla je na ulici. Ali ovaj frajer je uzvrćao paljbu zavidnom brzinom.

»Ne tiče vas se, gospodine Sramežljivi-ali-skidam-se-brzinom-munje.«

»To nije pošteno. Praktički ste me gurnuli onamo iza paravana. Prepao sam se da ćete mi strgnuti odjeću ako ne požurim.«

Njegov osmijeh je činio ludosti u njezinom truhlu; želudac joj se prevrtao podsjećajući je da nije večerala. Pokušala je nešto pojesti prije no što je Cooper stigao, ali pomisao na prekrasnu, голу, preplanulu kožu sasvim joj je uništila apetit.

»Niste vi te sreće«, rekla je želeći se namrštit, no pokušaj joj je propao kad su im se pogledi susreli iznad štafejala i nešto je kliknulo

među njima, neka neizrečena povezanost, a udar nevidljive struje natjerao je njezino srce da poskoči jednako kao i želudac.

»Zar vi nikada ne šutite?«

Arielino pitanje je zazvonilo kratko i oštro u napetoj tišini, i sakrila se iza štafelaja, kupujući dragocjeno vrijeme da se sabere i dođe do daha. Sad su joj i pluća skakala zajedno sa srcem i želucem, i uskraćivala joj prijeko potreban zrak.

Opet joj smeta isparavanje boja...

»Dosadno mi je dok ovako sjedim. Malo razgovora prekida monotoniju.«

Zvučao je dosta razumno i krišom ga je pogledala, pitajući se izaziva li ju ili je ozbiljan. Posramila se kao nikad u životu kad je uhvatio njezin kriomični pogled i namignuo joj.

Najradije bi ga zadavila.

Kad jednom uhvati njegovo prekrasno tijelo – na platnu, naravno...

»Jeste li cijeli život umjetnica?«

Primila je komadić ugljena, sasvim odlučna da zanemari njegova pitanja, ali sad je djelovao iskreno i nije naslućivala nikakvo izazivanje u njegovu glasu.

»Obožavala sam crtati kad sam bila mala. Crtala sam po školskoj ploči i gradskim pločnicima. Dok su druga djeca igrala školice, ja sam crtala njihova lica. Poslije sam završila prvi stupanj studija slikarstva kako bih svojim predavanjima i podukom pomogla Barb, ali većinom sam radila uz nju, ovdje. Obožavale smo to...«

Prsti su joj se smirili kad se zapitala koji joj je bio vrug da počne odavati osobne stvari nekom tipu kojeg uopće ne poznaje, i koji joj se baš i ne sviđa.

Ugodni ambijent studija vodio je k odavanju tajni, ali Cooper nije njezin prijatelj, i bolje joj je da to zapamti.

»Evo, gotovi smo za večeras. Napravila sam sve što sam namjeravala. Imala sam dug dan.«

Nije ga gledala dok je brisala ruke o zamrljanu krpu, nadajući se da će požuriti i obući se, pa da ga gurne kroz vrata van.

Tip kojeg je jedva poznavala, i kojeg nije željela poznavati, Cooper ju je očarao i naveo da odgovara na pitanja koja bi inače ignorirala i pronalazi utjehu u povjeravanju nekome, a imala je tako malo dodira s ostalim ljudima. Kako je jadna!

»Ariel?«

»Da?«

Podignula je glavu, sretna što je brzo odjenuo traperice i bijelu majicu. Vjerojatno je osjetio koliko žarko želi da iziđe iz galerije.

»Što god da se dogodi, trebate biti ponosni na sve što ste učinili s ovim mjestom.«

»Hvala«, odgovorila je, ponešto iznenađena i zbunjena zbog njegove ozbiljnosti.

No bila je previše umorna da bi razmišljala o tome, a kamoli da bi ga pitala što je zapravo mislio. Požurivala ga je prema vratima, i gotovo je odvalila bravu koliko mu je žarko željela ugledati leđa.

Kad su se vrata otvorila, nalet hladnog vjetra oteo ih je iz njezinih ruku i više toga se dogodilo odjednom.

Chelsea Lynch, njezina šticićenica, upala je u galeriju poput vrtloga tirkiznog tropera, crvene pasmine, smaragdne marame i otkvačene ciklama kape.

Cooper se pristojno izmaknuo, kimnuo Chelsei i okrenuo se Ariel. »Vidimo s sutra. Zbilja moramo razgovarati.«

Ariel mu je uputila škrt osmijeh, misleći kako su gotovi njezini dani razgovora s prezgodnim modelom, ukoliko misli sačuvati zdrav razum.

Chelsea je bjesomučno bacala pogled s jednog na drugo, očiju raskolačenih od šoka i širom otvorenih usta, prije no što je optužujući uprla prstom u Coopera, vičući:

»Što on radi ovdje?«

»Cooper je model.«

»Ma jest vraga.«

Bijesno je odmotala maramu s vrata, ne skidajući ljutiti smeđooki pogled s Coopera. »On je gnjida koja polako kupuje cijelu ulicu i

kladim se da je sada bacio oko na ovo mjesto.«

Arielino protivljenje je zamrlo na njezinim usnama kad je vidjela Cooperov okrivljenički izraz lica, sekundu prije no što se njezina ruka našla na njegovim prsima i grubo ga izgurala iz galerije. Jako grubo.

Četvrto poglavlje

ARIEL je pokušala zalupiti vrata Cooperu u lice, ali to je predugo trajalo. Lažljivi kreten je zabio nogu u dovratnik, i koliko god ju je žarko željela amputirati, nije si mogla priuštiti tužbu povrh svega što je čeka.

»Van!«

Ariel je tresla vratima, nadajući se da će ovaj shvatiti poruku, jer ga je grubo izgurala i sad je prijetila da će mu zgnječiti nogu.

»Dopustite da objasnim...«

»Što da objasnite?«

Stavila je ruke na kukove, a razjarenost joj je divljala tijelom jer je upravo ispala prava budala.

Kad je kao jako mlada živjela na ulici, ljudi su je uvijek smatrali glupom, izjednačujući siromašan izgled s pomanjkanjem inteligencije, i mrzila je to.

Pokazala je svima tko je ona.

A kako će pokazati ovom Cooperu? Tako što će ga oprati kao nikada u životu!

»Nekoliko puta sam vam pokušao reći istinu, ali uvijek ste me prekidali, niste slušali ili niste htjeli znati«, rekao je Cooper.

Ariel je prevrnula očima. »Ma dajte! Tipovi poput vas mogu pričati sa ustima punim pikula, i vi meni govorite da niste mogli doći do riječi jer ja nisam dala? Kakve gluposti! Držali ste gubicu zatvorenu jer ste mi se htjeli umiliti. Nije li tako?«

»Tako, tako. Reci mu«, promrmljala je Chelsea, i Ariel joj je uputila upozoravajući pogled da se ne miješa. Iako je bila zahvalna najboljoj učenici što je odala štakora, mogla je sama voditi svoje bitke. Tako je uvijek bilo, i tako će i biti.

»Možemo li razgovarati nasamo«, Cooperov nepokolebljivi pogled je uhvatio njezin, prisiljavajući je da poslušša. Na štetu po njega, već joj je dojadilo slušati njegove laži. Odmahnula je glavom.

»Ne želim čuti ništa što imate reći. Sada vas molim da maknete svoje golemo stopalo tako da mogu zatvoriti vrata, i gurnete ga sebi u usta. Imam posla.«

»Ovo nije kraj«, rekao je Cooper, gledajući je na način koji je odavao da je sada postalo ozbiljno.

»To vi mislite.«

Ariel je zalupila vratima, sretna zbog duplih neprobojnih stakala na vratima; spriječila su je da razbije vrata, ali i omogućila joj neprocjenjiv pogled na izraz Cooperovog lica.

Da nije znala ništa bolje, rekla bi da se posramio.

No to jednostavno ne može biti. Tipovi poput njega nemaju savjest. Usredotočeni su samo na probitak, i uopće im nije bitno koga će zgaziti da dođu do vrha.

Neka se pripremi na novosti. Ova mala žena mu nikad više neće dopustiti da se približi galeriji, a kamoli da je kupi i pokvari njezine planove za budućnost.

Neka se pokvarena gnjida od modela tornja odavde i ode graditi u Timbuktu!

»Opa, to je bilo odlično«, rekla je Chelsea, tapšući je po leđima. »Pokazala si mu tko je šef.«

Odjednom sasvim iscrpljena, Ariel je gledala Coopera kako korača niz ulicu pored eko voćarne, restorana s veganskom hranom, dućana s nepalskim posuđem i skreće iza ugla kako bi se sakrio u svoj nabrijani sportski automobil.

Lažljiva uš.

Lažljiva uš koja joj se uvukla pod kožu u dva kratka sastanka. I što je još gore, sad će morati raditi po sjećanju da dovrši sliku. Posljednje što je sada htjela bilo je oživljavanje sjećanja na tijelo ovog varalice, i kako će savršeno izgledati na platnu.

»Jesi li dobro?« Chelsea joj je mahnula rukom ispred očiju i Ariel se usredotočila na mladu djevojku.

»Jesam. Kako si znala tko je on?«

»Viđala sam ga po Fitzrovu u posljednjih nekoliko mjeseci. Gospodin Otmjeni radi za tvrtku koja je istjerala Ngove iz njihovih dućana, Bortellijeve iz njihovog kafića i zatvorila staru irsku pivnicu. Sve u ime >urbanizma<.« Chelsea je prstima načinila navodnike. »Mrzim takve tipove. Nikad im nije bilo teško u životu. Ne znaju ništa o ovom mjestu, niti ljudima koji tu žive. Samo dođu sa svojim buldožerima i ruše. Reci mi da im nećeš prepustiti galeriju.«

Chelsea je podignula ruke u zrak i okrenula se oko svoje osi. »Obožavam ovo mjesto. Sva djeca iz kvarta ga vole. Barb ga je učinila toplijim od bilo kojeg dječjeg doma, a ti si nastavila njezinim stopama. Ne smiješ dopustiti krvopijama da ti ga otmu.«

Ariel joj je uputila umoran osmijeh, potaknuta Chelseinim entuzijazmom, ali i uplašenija nego ikada prije. Čula je da građevinci kupuju cijelu ulicu Brunswick, no iz Chelseinih usta je prijetnja postala mnogo stvarnija.

»Ne brini. Nemam im namjeru dopustiti da se približe Bojama iz snova.«

Chelsea je zapljeskala rukama poput uzbuđenog djeteta. »Super, jer ću ovdje za tjedan dana imati svoju prvu izložbu i želim da svijet vidi svu moju briljantnost.«

»I tvoju skromnost«, dodala je Ariel, pokušavajući otjerati sliku Cooperovog prijetećeg izraza lica iz svojih misli i glave pune straha za galeriju. »A kako bi bilo da nam skuham čaj, i da mi ti ispričaš zašto si došla?«

Chelsea je prva krenula u studio, a pašmina je lepršala za njom poput vesele zastave. Ariel ju je pratila, znajući da će joj trebati mnogo više od biljnog čaja da otjera tjeskobu.

»Opa!«

Čim je Chelsea ugledala skice za Cooperov portret, skamenila se ispred štafelaja.

»To ću prihvatiti kao kompliment svom umijeću, a ne modelu«, rekla je Ariel pripremajući čaj i nadajući se da ima dovoljno skica za konačni portret.

Chelsea se nasmijala, odmičući pogled sa skica. »Nemoj me krivo shvatiti, ali ja mislim da si najbolja umjetnica izvan Louvrea, ali majko moja! Možda on jest ljigava gnjida, ali je prokleta zgodna ljigava gnjida!«

»Trebala sam znati da je zapravo predoobar da bi bio stvaran«, promrmljala je Ariel, trudeći se da se ne opeče dok je nalijevala vrelu vodu u šalice. Ruke su joj se tresle od ljutnje zbog Cooperove prevare. »Model i guzica!«

»Nažalost, čini mi se da nisi stigla do tog dijela!«

Chelsea je namignula kad joj je Ariel pružila šalicu omiljenog vrelog čaja od malina. Ariel je pažljivo pijuckala svoj uvarak od peperminta dok joj je para grijala obraze.

»Ne bi trebao biti problem. Improvizirat ću.« Nažalost, znala je da joj mašta nije toliko jaka.

»Kako god.«

Chelsea je slegnula ramenima i sjela na jedan od crvenih kauča, savijajući svoje dugačke noge u tajicama ispod sebe.

»Dobro, Chelsea. Što ima kod tebe?«

Ariel sada zbilja nije željela više problema. Imala ih je dovoljno da joj potraju do sljedećeg stoljeća.

»Misliš li stvarno da meni ikako ide ova umjetnost?«

Chelseine velike smeđe oči su zračile sumnjom i Ariel se osmjehnula, znajući da će ovaj problem lako riješiti.

Sjela je pored devetnaestogodišnjakinje i rekla: »Vjeruješ li mojoj procjeni?«

»Aha.«

»I znaš koliko je teško dobiti izložbeni prostor u Melbourneu?« Kutovi Chelseinih usnica su se podignuli. »Aha.«

»I znaš koliko ja imam posla, je li tako?« Chelsea se uspravila. »Jest.«

»Dobro, pametna si djevojka. Misliš li da bih ja gubila vrijeme da te ne smatram talentiranom i nadahnutom, te da ne mislim da si sljedeća velika zvijezda?«

»Kad to tako kažeš...«, Chelsea je uzela šalicu iz Arielinih ruku, spustila je na pod pored svoje i zagrlila Ariel svom snagom. »Najbolja si! Barb je sretna što je netko poput tebe preuzeo njezin posao.«

»Ja sam sretnica u ovoj priči«, promrmljala je Ariel, trećući da rastjera iznenadne suze.

Kad bi samo mogla spriječiti Coopera i njemu slične da joj otmu jedino mjesto koje je ikada smatrala domom, e tad bi se stvarno smatrala sretnom.

»I kako nam ide s preuzimanjem one galerije?«

Cooper se suzdržao da ocu ne dobaci ubojiti pogled, pogotovo sada kad je sjedio za stolom punim građevinara. Želio je da otac prestane navaljivati. Rekao je da će se pobrinuti za galeriju.

Da, kao što si se sinoć pobrinuo?

Tiho je opsovao premećući papire ispred znatiželjnih pogleda ljudi koji su uložili milijune u ovaj projekt. Reći će im što žele čuti prije no što sklopi posao, na ovaj ili onaj način.

»Kao što svi znate, Ariel Wallace ne želi prodati. No imao sam dva sastanka s njom i mislim da će se predomisлити.«

I bolje bi joj bilo, jer on mora pobjeći iz ove tvrtke i od očeve naporne prisutnosti što brže može.

»Zašto misliš da ćeš uspjeti ondje gdje ja nisam?«

Ovog puta nije mogao spriječiti osuđivački pogled u očevom smjeru. Naravno, znao je da Ericova profesionalna ljubomora doista pokriva nove razine tog osjećaja, ali je li ju morao ispoljiti baš sad, pred svima?

Susprežući ljutnju, Cooper se obratio cijelom skupu. »Eric, svi ovdje znaju da si ti vrstan pregovarač, ali ja sam uspostavio odnos s gospođicom Wallace.«

Da, itekako su se zbližili, ako guranje kroz vrata predstavlja prijateljstvo.

»Siguran sam da će nam se pridružiti nakon još nekoliko sastanaka.« Pridružit će se njegovoj oproštajnoj zabavi.

Onog dana kad ona potpiše ugovor, on će biti slobodan; oslobođen svog ugovora, Korporacije Vance, i oštine očevog pogleda svaki put kad uđe u ured.

»Dobro.« Eric je jedva okrenuo glavu u Cooperovom smjeru prije no što je nastavio govoriti. »Već sam sredio stvar s nekoliko nekretnina u tom kvartu, i sad nam treba još samo ta galerija.«

Eric je pritisnuo daljinski upravljač i na zaslonu iza njega se upalila PowerPoint prezentacija. »Ovo su naši preliminarni planovi, ali kad osiguramo tu galeriju. Možemo je srušiti skupa sa starim kućama iza nje i izgraditi stambenu zgradu od šest katova. Sad kad su cijene veće nego ikad u predgrađima oko Central Business Districta, ovo je za nas ulov stoljeća.«

Eric je prezrivo zurio u Coopera, kao da mu govori: »Ti želiš napustiti sve ovo? Misliš da si mi dorastao? Da me možeš pobijediti u mojoj vlastitoj igri?«

»Ima li pitanja?«

Cooper je pogledao oca ravno u oči.

Odlučio se za primirje koje traje već deset mjeseci, još otkad je diplomirao i potpisao ugovor s očevom tvrtkom. Bio je pun ideala, entuzijazma, a očev stav sveo je na ovo; apsurdnu trampu da se može riješiti ugovorne obveze.

»Planovi su dobri. Želim ovo obaviti jednako brzo kao i vi, pa predlažem još jedan sastanak sljedeći tjedan.«

To bi trebalo biti dovoljno vremena da urazumi divlju boemku koja ga je izbacila kao da je smeće.

»Dobro. Sastanak je gotov.« Eric je krenuo ravno prema ugrađenom bifeu u kutu konferencijske prostorije, i Cooper je znao da će sada razgovarati o poslu sa svojim ulizicama, i pritom popiti čašicu burbona, ili dvije.

Nije to za njega.

Imao je bitnijih načina da provede vrijeme, a među njima je i navesti Ariel da ga poslušaju.

Da je tip koji se voli kladiti, sad bi izvadio stotku iz džepa i rekao da mu neće ni otvoriti vrata, a kamoli saslušati što joj ima reći.

No to će se promijeniti, i to odmah.

Peto poglavlje

»SMEĆE jedno odvratno!«

Ariel je zamahivala kistom po platnu kao da je nož, šarajući bijelu površinu dok je ljutito gledala u Cooperovu skicu ispred sebe.

Pokušavala je izmamiti njegov lik na platno već cijelo jutro, i boljela su je ramena, vrat, a tu su i tri uništena platna – ali reciklirana su, hvala Bogu.

Muza ju je napustila.

Nažalost, mučila ju je sumnja da se ta ista muza popela na široka ramena onog odvratnog smeća i otišla s njim kroz vrata.

Pokušala je sve; zapalila je mirisne svijeće od agruma da se koncentira, stavila malo ulja od nerolija na pulsne točke da se smiri i vijenac od božikovine na glavu za sreću. Čak je odradila i pet minuta meditacije koja je inače bila čudotvorna za zakočenu maštu.

A rezultat? Nikakav.

Što je još gore, Sofia ju je nazvala i cvrkutala o nekakvoj otmjenoj dobrotvornoj večeri gdje će svi bitni ljudi doći i vidjeti sliku, i zatim je obasuti ponudama za posao – nadala se, i preklinjala Ariel da dovrši portret tjedan dana ranije.

To je značilo da ima još samo šest dana.

Ne bi bilo tako teško da ima normalan model, a ne nekog očajnog poslovnjaka koji jedva čeka da se skine i tako dobije sve što želi.

Zurila je u skice Coopera, želeći nacrtati vražje rogove i zube na njegovom samozadovoljnom licu, ali imala je samo njih... i jedva su joj bile dovoljne.

Uzdahnula je i zatvorila oči, pokušavajući dočaravati njegove oblike i prenijeti ih na platno. Duboke plave oči, dugu tamnu kosu, snažnu

vilicu, široka prsa, prekrasne mišiće, uzak struk, duge noge... savršenstvo...

»Izvolite...«, ostatak njezine rečenice je postao nebitan kad je predmet njezinih maštanja ušao u galeriju, poput utjelovljenja elegantnog biznismena; otmjeno odijelo, bijela košulja, plava kravata koja mu se slagala s očima. Izgledao je nevjerojatno, iako se njoj više sviđao u trapericama i majici.

Jesi li ti luda?

To nije točno, nije joj se više sviđao ni u čemu. Zbilja? Ni u čemu?

»Nosite se«, rekla je podupirući se rukama o blagajnu i gledajući ga što je bješnje mogla. »Nema šanse.«

Stao je točno ispred nje i Ariel je poželjela da je malen, stakleni prostor blagajne nešto veći. Bio je preblizu, premuževan, pre...

»Imam ponudu za vas.«

»Nakon dvije noći? Isuse, čini se da ste doista očajni. Žao mi je, ne bih se udala za vas niti da progutate litru terpentina i obojite ulicu u crveno.«

Arogantno joj se osmjehnuo, kao da joj poručuje *samo naprijed*.

»Znate da vam ne nudim brak. Djelujete mi kao pametna žena, i trebali ste me saslušati zbog vašeg posla.«

»Pogrešno vam se čini«, rekla je ne promislivši. Nije bila spremna čuti ništa iz njegovih usta.

Bila je previše ljuta na njega; ljuta jer je lagao, jer je uništio projekt koji je itekako bitan za preživljavanje njezine galerije, ali najviše od svega se ljutila zbog veselja u srcu kojeg je osjetila kad ga je vidjela kako se vraća.

Zanemario je njezine sitničave ispade. »Treba mi samo pet minuta vašeg vremena. Vjerujte mi, važno je.«

Ne bi mu vjerovala niti da je posljednji muškarac na svijetu. Ali nešto u njegovom nepokolebljivom pogledu i izrazu lica natjeralo ju je da slegne ramenima i pusti da uđe u studio.

»Pet minuta«, rekla je, popevši se na svoj ergonomski stolac bez da njemu ponudi mjesto. Nije ju bilo briga hoće li sjediti ili stajati. Ako se

nju pita, ionako neće dugo ostati.

»Što vam je to na glavi?«

Hm... svoju uvodnu riječ nije baš tako zamislio, ali ne može ozbiljno razgovarati sa ženom koja nosi božićni vijenac na glavi, čak i kad ga nosi poput kraljice koja ima neprocjenjivu tijaru na glavi.

Ariel se smrknula i potapšala po glavi, a smrknutost je nestala čim je dotaknula svoju čudnovatu krunu.

»Ovo je moj vijenac srećonoša. Često ga nosim dok slikam.«

»Izgleda kao neuspjelo božićno drvce.«

Umjesto da ga posramljeno skine s glave kao što je očekivao, Ariel je samo namjestila vijenac tako da izgleda poput lude aureole na njezinim kovrčama.

»Napravila sam ga prije mnogo godina, tijekom svog prvog Božića s tetom Barb.«

Cooper je poželio da nije vidio ranjivost u njezinim očima. Došao je radi posla, kako bi prezentirao jasan plan od kojeg će oboje imati koristi. Nije želio slušati o toj teti Barb koju je Ariel toliko cijenila, niti osjećati i najmanji ubod krivnje što će zbog svojih snova možda morati srušiti njezine.

Mlada je. Preboljet će. Može uzeti novce i otvoriti novu galeriju negdje drugdje.

»Vaših pet minuta je počelo prije trideset sekundi i brzo recite to što ste htjeli.« Arielin izraz lica je otvrdnuo, zelene oči su se zažarile, a usta pretvorila u tanku crtu.

Cooper je presreo njezin ledeni pogled i odlučio se za mekši nastup, umjesto naleta koji bi obično priuštilo ostalim klijentima.

»Prije svega, želim se ispričati što vam nisam rekao istinu. Bili ste u pravu, imao sam mnogo prilika reći tko sam zapravo, i mogao sam to učiniti puno prije.«

»Zašto niste?«

»Iskreno? Zaintrigirali ste me. Bio sam složio priču još prije no što sam ušao ovamo, no vi ste me odmah gurnuli iza paravana i rekli mi da se svučem. Valjda se neandertalac mužjak probudio u meni, i

svidjelo mi se to. Cijela situacija je bila čudna, i jednostavno nisam mogao otići kad smo počeli razgovarati.«

Odlučio se za iskrenost, nadajući se da će je istina uvjeriti da se popravio. Sudeći prema njezinom nepromijenjenom izrazu lica, čini se da nije upalilo.

»Vjerojatnije je da niste otišli jer ste htjeli izvući informacije iz mene, prije no što zadate smrtonosni udarac.«

»I to je točno. Odvratno od mene, znam, ali htio sam vam reći istinu i prije nego što me ona djevojka odala.«

Prevrnula je očima i tapnula po satu. »Još tri minute.«

»U redu, ovo je moja ideja. Imam poslovni prijedlog i želim vam ga iznijeti. Vjerojatno će mi trebati nekoliko sati da sve objasnim kako treba, i nadao sam se da ćete mi dati to vrijeme.«

»Neću.«

Kratko i oštro, bez ikakve naznake topljenja leda. Nastavio je, nadajući se da razumije kako stvari funkcioniraju u poslovnom svijetu, te da je njegov prijedlog neće uvrijediti.

»Platit ću vam za vaše vrijeme.«

»Molim?«

Da je mogla podignuti obrve još više, zaplele bi se u vijenac od božikovine na njezinim nestašnim kovrčama.

»U mom svijetu svi naplaćuju po satu, od odvjetnika do arhitekata. Vaše vrijeme nije ništa drugačije od njihovog, i voljan sam vam nadoknaditi te sate koji mi trebaju da bih iznio svoj prijedlog.«

»Voljni ste mi nadoknaditi... kako velikodušno od vas.«

Njezin čudnovati i izvještačeni ton, te gužvanje poruba kratkih hlača, dali su mu do znanja da ga uopće ne smatra velikodušnim.

»Želim samo reći da je ovo vaš posao, i da je vaše vrijeme jednako vrijedno kao i svačije, i želim to poštovati.«

Bolje, mnogo bolje. Sudeći po blagom omekšanju njezinog obrambenog stava, i ona je tako mislila.

»Ne želim vaš novac.«

»Ali ipak ćete me saslušati?«

Zadržao je dah, želeći da njegova budućnost ne bude na bojom umrljanom dlanu ove boemske ljepotice. Morala je odslušati njegov govor. Jednostavno nije mogao zamisliti drugačiji ishod. Samostalno kretanje u posao nakon duge pravne bitke s ocem zasigurno će zalediti odnose između njih dvojice.

Arielino lice se odjednom razvedrilo. Više nije bila smrknuta, a kutovi usnica su joj se podignuli u isto vrijeme kad su njezine zelene oči zasvjetlucale.

Uh, ovo ne sluti na dobro.

Vidio je taj pogled kad ga je gurnula u studio one prve večeri i rekla mu da se svuče.

»Neću uzeti vaš novac, ali kako bi bilo da se pošteno nagodimo za vrijeme?«

»To zvuči razumno«, rekao je, iako mu se nije svidio zadovoljni izraz koji se polako prelijevao njezinim lijepim licem bez šminke.

Više mu se sviđala napeta, nesigurna Ariel, nego ova drska zbog koje je želio ostaviti svoje poslovne ideale ispred vrata i pokazati joj svoju kreativnost na mnogo maštovitih načina.

»Što imate na umu?«

Na njegovo iznenađenje, Ariel je skočila sa stolca i našla se ispred njega, stavivši mu prst ispod brade i naginjući njegovo lice na sve moguće strane.

»Da, da, da!«

Spustila je ruku i odmaknula se, promatrajući ga kao neko remek-djelo.

»Savršeno!«

Zapljeskala je rukama i nasmiješila mu se osmijehom tako blistavim da bi otopio i najtvrdokornijeg mužjaka, ako se ovaj ne pripazi.

»Pozirat ćete za mene dok ne završim portret, a ja ću zauzvrat saslušati vaš dosadni prijedlog. Kako vam se to čini? Nekoliko sati poziranja za nekoliko sati slušanja vašeg blebetanja?«

Cooper je zurio u nju, nevoljko se diveći njezinim blistavim očima i širokom, samopouzdanom osmijehu. Pregrizao je jezik kad je htio

kategorički odbiti njezin prijedlog, znajući da pametan poslovni čovjek nikad ne bi odbio priliku da nešto pretvori u veliki posao. U ovom slučaju možda više neće biti vremena za to.

Pustila ga je u galeriju, saslušala ispriku i odlučila saslušati njegov poslovni prijedlog.

Sjediti gotovo gol na tvrdom stolcu neće biti nikakav problem ako njegov plan uspije.

»Dogovoreno.«

Pružio je ruku i uspio joj se iskreno nasmiješiti kad je stavila svoju malenu ruku u njegovu, usprkos trzaju koji je donio tjelesni kontakt.

Shvatio je po laganom širenju njezinih očiju da je i ona osjetila trzaj, ali odmaknula je ruku prije no što se stigao podrobnije zabaviti time.

Nije ni htio. Ona nije njegov tip.

Više je volio hladne, snishodljive žene koje su bile zadovoljne ponekim izlaskom na večeru i nisu imale velika očekivanja.

Topla, živahna, kreativna žena poput Ariel samo bi donijela probleme trezvenjaku poput njega, i morao je jako paziti da u njezinoj prisutnosti misli samo na posao. On u svom životu nije imao vremena za druge stvari.

»Biljni čaj je bolji za vas«, rekla je Ariel, pokušavajući suspregnuti pobjednički osmijeh, ali bezuspješno, dok se vrzmala po kuhinji svog studija.

Izvrtnje Cooperovog prijedloga tako da odgovara njezinom naumu došlo joj je poput bljeska, i činilo se da je sve kako treba. Dovršit će portret i skupiti prijeko potrebni novac, a zauzvrat će provesti nekoliko dosadnih sati slušajući njegove brbljarije i planove koji nikada neće ugledati svjetlost dana, ako se nju pita.

Jednostavno!

»Ja ću kavu, hvala.«

»Kako želite«, rekla je dodajući mu šalicu kave bez kofeina, mada je znala da mu neće odgovarati. Izgledao je poput tipa koji pije dupli *espresso* bez šećera i mlijeka. »Kad smo već kod toga, izgledate

mного uštogljenije u ovoj odjeći nego u onoj od prošle večeri. Što ste pokušavali – prevariti ludu umjetnicu noseći seljačku odjeću?«

Usnice su mu se zgrčile. »Ja se odjevam u traperice i majice kad nisam na poslu.«

»I?«

»I mislio sam da ćete se manje smesti ako se pojavim ležerno odjeven.« Ariel se nasmiješila. Ovaj je doista bio podmukao, i seksi, itekako seksi.

»Opa, bolje vam je da se pripazite, gospodine Bitni. Ovo je već drugi put u pola sata da ste zvučali iskreno. Nisam smatrala da su tipovi poput vas sposobni za to.«

»Ako me pokušavate isprovocirati, zaboravite. Imam debelu kožu, a to dolazi u paketu sa svlačenjem za izopačene umjetnice.«

Dobro, frajer ima smisla za humor. Dobro za njega. Trebat će mu kad mu sruši planove za galeriju kao da su kula od karata.

»Ljudsko tijelo je umjetničko djelo. Žao mi je što vam je u glavi samo preuzimanje zgrada i uništavanje ljudskih života, i nemate vremena za uživanje u ljepotama kao što to ja činim.«

Ton joj je bio vedar, uživala je u razmjeni doskočica s nekim tko joj može parirati, iako su njezini odgovori imali i žicu istine u sebi.

Nikada neće razumjeti kako netko može upasti u tuđi život i prevrnuti ga naglavce bez imalo obzira. Naravno, on svoje postupke opravdava novcem, jer uspješan tip poput njega razumije samo novac.

»Jeste li ikada pomislili da možda poboljšavam ljudske živote?«

Potegnuo je gutljaj kave i zgrozio se, skrivajući gađenje diskretnim kašljem.

»Ako tako lakše zaspete po noći, samo vi to sebi govorite.«

Ispila je svoj čaj od mente i zagledala se u dno šalice. Ostala joj je ta smiješna navika čak i kada se prestala koristiti listićima čaja i prešla na vrećice.

Šteta – sad bi joj dobro došlo malo predviđanja; kakav će portret ispasti, hoće li zadržati galeriju, hoće li njezino zanimanje za modela

ostati strogo profesionalno?

»Hoćete li još kave prije no što pređemo na detalje i utvrdimo nekoliko osnovnih pravila?«

»Ne bih, hvala.«

Otrčao je u kuhinju brzinom munje i isprao šalicu u tili čas, a Ariel je išla iza njega i tiho se smijala. Držao je kako ona misli da je baš uviđavan što pere svoju šalicu, ali nije bilo tako; vidjela je da je imao još barem tri četvrtine tekućine, i htio je zamaskirati proljevanje kave u sudoper tako što se pravio da pere šalicu.

»Kakva osnovna pravila?«

Njezina čajna kuhinja bila je premala za oboje i čekala je da se on odmakne od sudopera tako da može oprati svoju šalicu. Šalila se kad ga je nazvala gospodinom Bitnim, ali Cooper je bio baš to, bitan na sve moguće načine i jednostavno velik. Nije se radilo o visini, nego o njegovom golemom samopouzdanju, suverenom držanju i ponašanju.

Inače se bojala frajera poput njega, ali Cooper je imao neku urođenu dobrotu koju je odmah osjetila, neku neopisivu osobinu koja ju je privlačila iako se otimala i vrištala.

Obrisala je ruke o krpu i jedva se suzdržala da ga ne pogodi njome kad se okrenuo i izišao iz kuhinje. Zašto je ovaj tip budio njezinu vragolastu stranu?

Još smješnije je bilo to što sada, nakon što je dobila što je htjela, nije nikako mogla prestati izazivati tog prekrasnog muškarca i navoditi ga da se malčice opusti.

»Želite li sjesti pa da porazgovaramo?«

Odmahnuo je glavom i pogledao na sat. »Možemo li požuriti? Već sam i predugo ostao ovdje.«

Toliko o izazivanju i opuštanju.

»Dobro. Samo sam se htjela uvjeriti da oboje razumijemo pojam vremena u našoj razmjeni. Vjerojatno ćete mi trebati pozirati još četiri puta, svaki put po sat vremena. Koliko će trebati za iznošenje vašeg plana?«

»Oko dva sata, ali u redu je. Ja se uvijek držim svojih dogovora.«

Preklopio je ruke i tapkao prstima desne po lijevom bicepsu. Ne bi se iznenadila kad bi počeo tapkati nogama, zviždati i zuriti u strop od nestrpljivosti.

Ma kakvi Jekyll i Hyde! Ovaj tip je u trenutku mijenjao raspoloženja iz vesele zaigranosti do hladne ravnodušnosti. Beskofeinska kava mu je doista zasmetala.

»Dobro. Što se poziranja tiče, znate da se radi o aktu?«

Nije mogla a da ga malčice ne zadirkuje. »Da, rekli ste mi.«

Očigledno nije bio posramljen, no blaga nijansa ružičaste mu je oblila obraze.

»Možete odahnuti, ne morate biti sasvim goli. Ovako kako ste dosada sjedili dobro je, kad vam noga pokriva, hmm...«

Super, sad će ona pocrvenjeti. »Kako god, sad mi treba samo donja polovica, a zatim detaljne skice vaših šaka, stopala i lica, potom prenošenje cjeline na platno.

Kad završim, saslušat ću vaš prijedlog.«

I gledati vam leđa, doslovno. »Slažete li se s time?«

»Da. Možemo li početi večeras?«

Još uvijek je izgledao nestrpljivo. Čak i više. Čovječe, doista je želio da sasluša njegov prijedlog.

»Vidimo se onda ovdje u sedam.«

»Dobro. Vidimo se.«

U šali joj je salutirao i istrčao iz studija, kroz galeriju i jurnuo na vrata.

»Cooper, zaboravila sam nešto.« Zastao je s rukom na kvaki. »Što to?«

»Ponesite smokvin list. Dobro će vam doći kao kamuflaža.«

Pokušala je obuzdati smijeh, ali nije mogla, i njezin smijeh ga je ispratio kroz vrata dok joj je očajnim izrazom lica dao na znanje što misli o njezinom smislu za humor.

Šesto poglavlje

»SMIJEM li pogledati?«

Cooper je migoljio nožnim prstima pokušavajući vratiti cirkulaciju u udove, sretan što će ova njegova gaža uskoro biti gotova.

Nije da nije volio provoditi vrijeme s Ariel, koja ga je svako malo uspijevala iznenaditi, nego je morao sklopiti posao do sljedećeg petka. Imao je osjećaj da investitori neće biti nimalo zadivljeni ako opet bude odugovlačio.

A što se tiče njegovog oca, već je nekoliko puta ovaj tjedan htio otići, bez obzira na ugovor. Jednostavno se više nisu slagali, činilo se da su na sasvim različitim valnim dužinama.

»Prestanite se micati! Moram dovršiti luk vašeg desnog stopala, i gotova sam.«

Ljutito ga je gledala preko štafelaja, umačući kist u boje na pohabanoj paleti prije no što se vrati platnu.

Čak je i s mrljom boje na licu, i kovrčama koje su joj bježale iz prugaste marame i padale po čelu, i tamnim kolutovima ispod očiju koji su dokazivali koliko se trudila da večeras dovrši posao, i dalje bila najljepša žena koju je ikada vidio.

Počevši od ružičastih baletnih papučica, preko čipkastog bolera na bluzici boje kartuzijanskog likera, bila je prekrasna iskra boje u njegovom jednoličnom danu.

A kratke hlače... nosila ih je treću večer zaredom, i izlagala ga pogledu na dugačke, spektakularne noge koje izlaze iz zbilja ružnih kratkih hlača. Kariran tartan uzorak, odvratno plavo cvijeće na žutoj podlozi i ljubičaste točke na tirkiznoj. Srećom, njezin ekscentrični stil odijevanja nije ga spriječio da primijeti ljepotu njezinih nogu, i tako je i on proučavao nju dok je ona radila skice za portret.

»Kad kažete da ste gotovi, znači li to da smo sasvim gotovi?«

»Da barem«, rekla je odsutno vrteći kovrču oko prsta dok je tapkala kistom po platnu. On to nije želio.

Logička, poslovna strana njegovog mozga se veselila, a ona emocionalna koju je namjerno ušutkao, željela je da zauvijek ostanu zatvoreni u njezinom studiju.

»Koliko još?«

Glasno je uzdahnula, ubacila kist u staklenku vode, nekoliko puta zavrtjela vratom i izvila leđa. »Je li vam itko ikada rekao da previše pričate?«

»A je li vama itko rekao da odlično izbjegavate pitanja?«

Nakon još jednog mačkastog protezanja, kad je maknuo pogled s nje baš u trenutku kad se zagledala u njega, odgovorila mu je: »Ako baš morate znati, skoro sam gotova. Samo moram dovršiti još nekoliko detalja vašeg lica i to je to.«

»Večeras?«

Sasvim se obeshrabrio. Koliko god mu se sviđalo biti ovdje, dan mu je doista bio dug i morao je dovršiti izvještaj za ranojutarnju prezentaciju u ponedjeljak.

Nasmijala se, onako prirodno i od srca da joj se odmah poželio pridružiti. »Kad ste tako neraspoloženi, bolje ne. Odjenite se, a ja ću nam pripremiti nešto toplo za piće.«

Cooper je pokušao skriti zgađenu grimasu. Ako bude morao podnijeti još jednu šalicu njezinih odvratnih biljnih uvaraka ili jednako grozne kave, odmah će odustati od cijele stvari.

»Ja imam bolju ideju. Zašto ne bismo popili kavu u kafiću prekoputa? Izgleda nov, i vjerojatno bi im dobro došli gosti.«

»Prije no što ih srušite, hoćete reći?«

Više se nije smijala, i nije mogao procijeniti šali li se ili ne. Ionako je bio preumoran za svađu.

»Vi učinite kako želite, a ja idem onamo na najveću šalicu najjače crne kave koju imaju, čeka me duga noć.«

Iskrica kajanja zasjala joj je na licu no sakrila ju je dok je pospremala studio.

»Važan spoj, ha?«

»Da, najvažniji«, rekao je navlačeći preko glave svoju najstariju majicu i izbljedio jele traperice. »Samo moj podatni mali laptop i ja.«

»Uživajte li u svom poslu?«

Izišao je iza paravana i pronašao Ariel na visokom stolcu, a spektakularne noge zakvačila je o prečku ispod sjedala.

»Pun je izazova. Volim vidjeti kako se stvari razvijaju i poprimaju oblik ni iz čega prema gotovom proizvodu. Siguran sam da se s time možete poistovjetiti, zar ne?«

Očekivao je gorljivo suprotstavljanje, ali samo je kimnula malenom borom između obrva kao da razmišlja o onome što je rekao.

»Da, mogu. Izuzev kreativne strane umjetnosti, volim vidjeti nešto kako se razvija ispred mojih očiju. To je često naporan posao, ali nagrada je vrijedna toga.«

»Tako je.«

Pogledali su se, on izazivački, a ona znatiželjno.

No prije no što ga je opet stigla prekoriti zbog građevine ili zafrkavati zbog uštogljenosti, slegnuo je ramenima i navukao kožnu jaknu.

»Dobro, mene sada čeka superjaka crna kava. Idem.«

Nehajno joj je mahnuo, želeći gotovo cijelim bićem da pođe s njim. Da, mnogo su razgovarali dok je radila, ali još uvijek nije znao što je pokreće. Namjerno je vodila neobvezan razgovor, i on nije navaljivao, usprkos svojoj nadi da će malčice bolje razumjeti zašto kategorički odbija prodati galeriju. Moralo se raditi o još nečemu, ne samo o obećanju mrtvoj teti.

Čekat će, bit će strpljiv, znajući da će je njegovo izlaganje uvjeriti. Ako je išta doznao, saznao je da ova prekrasna žena u luckastoj odjeći itekako ima mozga u glavi, i nadao se da će uvidjeti kako je njegov plan dobar, pametan poslovni plan i rješenje kojim svi mogu biti zadovoljni.

Jedva je zakoračio izvan studija kad je skočila sa stolca, zgrabila golemu slamnatu torbu koja je izgledala kao da unutra stane onaj poslovični mrtvac i još ponešto, i poravnala zgužvane kratke hlače.

»Mislim da idem s vama. Već tjedan dana svaku večer radim, i dobro će mi doći promjena sredine.«

»Ah, nije vas privuklo moje blistavo društvo?«

»Iskreno? Nije.«

Poprimila je njegov sarkastični izraz lica i nagnula glavu tako da mu može pogledati ravno u oči.

Čim je posegnuo za njezinim obrazom, znao je da griješi.

»Imate mrlju od boje baš ovdje.«

No s druge strane, nije se baš ponašao racionalno i konvencionalno kao obično od trenutka kad je stupio nogom ovo mjesto.

Kliznuo je jagodicom prsta niz njezin obraz, polako, nježno, a njezina glatka, baršunasta koža je privlačila njegov dodir poput magneta.

Trebao je uzmaknuti čim su se njezine svjetlucave zelene oči iznenađeno raširile, a njezine pune usnice oblikovale maleno O. Ostao je gdje je bio, uživajući u dodiru dok ih je intimnost obavijala snažno poput Arielinog parfema.

»Hvala«, propentala je odmičući se i trljajući obraz. »Dajte mi samo trenutak da se dovedem u red, i krećemo.«

»Nema problema.«

Lagao je. Njegova reakcija na prelijepu umjetnicu bila je itekakav problem. Nije dvojio o njezinoj sposobnosti da njihov odnos smatra strogo poslovnim, no milijunsko pitanje je, može li i on slijediti njezin primjer?

Ariel se ušuškala u udobni naslonjač, uživajući u domaćoj atmosferi kafića Cypress Tree. Novi vlasnici su doista učinili čuda s ovim mjestom, i nije bila iznenađena što je ovog petka kafić bio dupkom pun.

»Izvolite?«

»Ja ću bijelu kavu bez kofeina s nemasnim sojinim mlijekom, molim.«

Cooper ju je pogledao ne vjerujući što čuje. »Šalite se, zar ne? Nemojte mi reći da takvo piće postoji.«

Ariel se osmjehnula. »Dosadnjakoviću poput vas koji se drži isključivo crne kave nezamislivo je.«

Odmahnuo je glavom i proslijedio narudžbu konobarici s ciklama irokezicom na glavi i dovoljno *piercinga* na licu da lokalni srebrnari imaju posla sljedećih deset godina. Mada joj se pankerska frizura nije previše svidjela, Ariel su zapale za oko tinejdžeričine vruće hlačice od zlatnog lamea, i htjela ju je upitati u koje butike zalazi.

»Riskirat ću da ispadnem dosadnjaković kakvim me već smatrate, ali je li večeras ovdje maskenbal?«

Ariel se nasmiješila, znajući na što misli, no odlučila ga je malčice zafrkavati.

»Zašto to kažete?«

Cooperov pogled je prešao preko ugodnog kafića i postajao sve začuđeniji. »Za početak, eno tamo frajera u kožnim hlačama s uzorkom krava i u crvenom prsluku ispod kojeg nema ništa. Tu je još jedan s narančastim kožnatim navlakama preko kratkih hlača od traperera. Dodajte još i obilje crnog lateksa, zlatnih šljokica i nakita od srebra zabodenog u sve moguće dijelove tijela. Još uvijek mislite da ne trebam pitati?«

Ariel je slegnula ramenima, odjednom tužna zbog golemog jaza među njima. Doista su potjecali iz različitih dijelova planeta; imali su različite ukuse, poslove, načine razmišljanja. No ipak ju je privlačio. Tko bi rekao? Prokleti hormoni!

»Ne krivim vas što pitate. Ne čudim se što čovjek poput vas ne zna ništa o kulturnoj vrevi ulice Brunswick. Pogledajte još jednom oko sebe.«

Mahnula je rukom kao da želi obuhvatiti cijelo mjesto. »Ovdje je epicentar događanja. Sve je *ludo, funky*, puno života. Ako se prošetate ulicom i pogledate te građevine prije no što ih srušite, vidjet

ćete stotine ovakvih mjesta. Džez barova, *tapas* restorana, latinoameričkih klubova, komičarskih klubova i restorana s hranom iz svih krajeva svijeta. Ovo je sjecište nevjerojatnih kontrasta i ja ga obožavam.«

»Vi doista mislite da sam bezobzirni kreten, zar ne?«

Tiho je govorio i morala mu se približiti da bi ga čula u žamoru razgovora i zvuka španjolske gitare.

Srećom, konobarica je baš tada došla i spustila dvije goleme vrele šalice ispred njih, dajući Ariel vremena da osmisli svoj odgovor. Željela je biti iskrena, ali nešto u njegovom opreznom i zloslutnom izrazu lica govorilo joj je da nije vrijeme za brutalne istine.

»Čujte, ja imam naviku reći sve što mi je na pameti. Znate, najbolje je biti iskren i pošten i sve to. Jednostavno nisam shvatila koliko smo različiti.«

Ariel je bjesomučno zgrabila svoju kavu i potegnula gutljaj, bez obzira na vrelinu. Postojala je *iskrenost* i iskrenost, a on je iz njezinih riječi mogao protumačiti da je zainteresirana za njega. Ako oprži jezik vrelom kavom, možda to i neće biti tako loše. Barem će ušutjeti na sekundu ili dvije.

»Tu ste u pravu«, rekao je sa znatiželjnim sjajem u očima. Odlično. Frajer nije glup i shvatio je da je zainteresirana.

»Još jedno poziranje i trebali bismo biti gotovi«, rekla je, skrivajući se iza šalice.

»Dva poziranja.«

»Molim?«

»Jedno za vas, jedno za mene. Moj poslovni prijedlog? Sjećate se? Očigledno ste zaboravili taj mali detalj.«

»Aha, *to*. U pravu ste, *to* je detaljčić.« Nasmiješila se, želeći pokazati da ne misli ništa loše. »Možda ću biti previše iscrpljena nakon portreta da bih vas saslušala.«

»A možda ću ja proširiti ružne glasine o umjetnici koja se previše približila svom modelu.«

»Ne biste se usudili!«

»Isprobajte me.«

Njegov izazivački osmijeh dao joj je do znanja da se šali, ali nekako ga ipak nije željela iskušavati. Osim toga, pomisao na to joj je bila previše ugodna.

»Vi baš uvijek imate posljednju riječ?«

Mogla je odustati, ali gdje je tu zabava? Ako ju je išta guralo naprijed, to je bio izazov, a kud ćeš većeg izazova od frajera koji je naviknuo dobivati sve što poželi. Umjesto odgovora na njezinu blagu provokaciju, sasvim je promijenio temu.

»Ranije ste spomenuli da morate dovršiti još neke detalje lica, je li tako?«

»Aha.«

»Moramo li to u studiju?«

Napokon je posegnuo za svojom šalicom i ispio sav sadržaj odjednom, baš u trenutku kad je željela vidjeti njegovo lice i pročitati kamo vodi ovo čudno pitanje.

»Sve svoje portrete radim u studiju.«

To baš i nije bila istina. Često je nosila blok za skiciranje na Obalu sv. Kilde ili na jezero u Albert Parku, i hvatala na papir sve prizore koji bi joj zagolicali maštu; ljude, životinje, obzore. Nova okolina ju je nadahnjivala i uživala je u tome.

Ali nekako joj se skiciranje Coopera izvan studija činilo previše osobno. Baš kao i ovo. Zajednički izlazak u ugodan kafić, sjedenje nasuprot njegovih seksi smiješaka i prodornih plavih očiju je definitivno spadalo u područje previše osobnoga i učinilo da zaboravi nešto vrlo bitno.

Ovaj tip je neprijatelj.

Bez obzira na sav njegov šarm, rječitost, poželjnost, on joj je pristupio iz jednog jedinog razloga; želio je srušiti njezin svijet. Bilo bi joj mnogo bolje da se usredotoči na tu nepobitnu činjenicu nego na sjajnu boju njegovih očiju.

»Šteta. Sutra je vikend i rekli su da će vrijeme biti savršeno, pa sam mislio da bi bilo dobro malo promijeniti okolicu. Ne znam za vas, ali ja

svoje noćno bljedilo moram počastiti suncem.«

Podignuo je bradu i okrenuo joj lice, blago se osmjeujući. »To bi bila dobra prilika da proučite moj izuzetni profil na prirodnoj svjetlosti. Znae, treba dodati završne poteze na remek-djelo.«

Nije ga željela ohrabrivati, a ne bi ni smjela. Ali kako da odoli čovjeku s tako spretnim jezikom?

»Što ste imali na umu?«

Cooper je namignuo i tapnuo se po strani nosa poput pravog urotnika. »To prepustite meni, tko zna, možda vas ovaj dosadnjaković iznenadi. Doći ću po vas u nedjelju oko deset.«

Ustao je, još jednom pogledao oko sebe, uputio joj seksi osmijeh i krenuo van.

Ostavio ju je da se pita je li sasvim sišla s uma.

Cooperov portret je jedna stvar. Provođenje svog svetog nedjeljnog jutra s njim je sasvim druga.

Misli na dovršeni portret... misli na novac...

Umjesto toga samo je razmišljala kako mu guza izgleda savršeno u traperu i koliko je glupa što to uopće primjećuje.

Što je još gore, u tjedan dana joj se ovaj frajer svidio više nego ijedan dotada.

To nije dobro.

Imala je osjećaj da će nedjeljno jutro s njim samo donijeti još veće probleme.

Sedmo poglavlje

»PA vi ste jutros puni originalnih ideja.«

Cooper se nasmiješio Ariel i pridržao joj vrata Hideawaya, najluđeg kafića u ulici Brunswick. »Hej, pa vi ste rekli da moram pogledati što sve nudi ovaj kvart.«

»Mudrac jedan«, rekla je, a njezin osmijeh ga je ugrijao jače nego sunce na plaži Brighton, gdje je proveo sat vremena, opušteniji nego ikada, dok su njezini prsti letjeli preko papira skicirajući njegovo lice.

Nekada je jako volio ocean, jednom tjedno je odlazio na najbolje surferske plaže u Victoriji na koje se moglo stići u roku od sat vremena iz Central Business Districta. No otkad je počeo raditi u Korporaciji Vance bio je previše zauzet samodokazivanjem, ostajao je prekovremeno i stalno radio. Želio je biti najbolji i to je imalo svoju cijenu; ograničeno slobodno vrijeme i otuđenje od jedinog čovjeka koji ga je trebao podupirati, a ne mrziti.

»Ne trebamo ići jesti ako vam se ne da«, rekla je Ariel namrštivši čelo dok je tražila potvrdu na njegovom licu. »Imam sve što mi treba, i sada ste oslobođeni obveze.«

»Idemo jesti.«

Nije ona bila kriva što mu se raspoloženje pokvarilo zbog oca. Osim toga želio je da posljednje poziranje završi u dobrom duhu. Jer će sljedeći put morati iznijeti svoje planove za galeriju.

»Ako me nećete pojesti od bijesa, idemo«, rekla je dobacivši mu pogled koji sve zna i govori da nije nasjela na njegove fore.

»Obećavam da ću biti dobar.«

Odveo ju je do najbližeg stola, a to je bio jedan ljubičaste boje, u obliku bubrega, okružen limun-žutim stolcima i zidovima u stilu stripa.

Poput svega u ovoj ulici, kafić Skrovište je bio veseo, pomalo agresivan poput šake u oko i eklektičan.

Ariel se savršeno uklapala sa svojim kratkim traper hlačama, svilenom košuljicom boje indiga i espadrilama, dok se Cooper isticao poput baklje u svojim konzervativnim tamnoplavim kargo hlačama i bijeloj majici.

No on se ionako nikada ne bi uklopio na to mjesto. Narančaste kožnate navlake jednostavno nisu njegov stil.

»Vidite li išta što vam se sviđa?«

Na njegovo iznenađenje, Ariel se zarumenjela i počela igrati dugom plavom kovrčom koja je uporno bježala.

»Ja ću omlet od gljiva.«

»I pogađam, nešto nemasno sa sojinim mlijekom od čega se trči na zahod.« Dignula je nos u zrak i pogledala ga svisoka. »Ha! Uopće me ne poznajete. Uzet ću sok od pšenice, naranče i đumbira, molim lijepo!«

Pomisao na sve te pomiješane sastojke gotovo ga je navela da se odrekne nečega velikog i prženog što si je poželio naručiti. »Je li vam itko ikada rekao da ste opsjednuti zdravljem?«

Umjesto očekivanog iskrenja, naslonila se na vinil naslona i nasmijala. »Radije ću biti opsjednuta zdravljem nego ičim drugim.«

»Vi ste vrlo zanimljiva žena, Ariel Wallace«, rekao joj je, susrećući njezin pogled iznad jela, pitajući se osjeća li ona privlačnost koja polako plamti među njima, ili on jednostavno dugo nije bio na spoju.

Toliko je bio zauzet bijegom iz Korporacije Vance da je zanemario svoj društveni život. Kad ovaj posao napokon bude sklopljen, pobrinut će se za svoj društveni život. Mučio ga je osjećaj da će morati izaći na više nego nekoliko spojeva sa ženama potpuno drukčijim od Ariel kako bi je zaboravio.

»O da, jesam, i znam točno zašto sam vam toliko zanimljiva.«

Podignula je obrvu, sva simpatično drska i izazivački nastrojena, i pitao se popušta li možda. Pa nije moguće da njegovo zanimanje za

njezinu ljepotu, njezinu vrckavu prirodu, britak jezik i prekrasno tijelo nije toliko vidljivo?

Odlučio se na sigurno »A što to?« umjesto da napravi budalu od sebe. To jest, još veću budalu nego što već jest.

Zapucketala je prstima. »Moja galerija, nego što. Oboje znamo da ne postoji niti jedan drugi razlog zašto bi momak poput vas bio zainteresiran za curu poput mene.«

Govorila je mirno, bez ljutnje, kao da iznosi očiglednu činjenicu. Zanimljivo je bilo to što, iako se slagao s njom, ipak je zaboljele »Vi baš volite stereotipe, zar ne«, upitao je.

Slegnula je ramenima. »Samo sam iskrena. Nema smisla da se zavaravamo jer smo oboje odrasle osobe i znamo o čemu se radi.«

Mahnula je rukom, a taj gipki, gotovo lelujav pokret je pokazao njezinu umjetničku stranu. Obožavao je gledati njezine ruke, tako pune života, energije i kreativnosti.

»Vi i ja imamo poslovni dogovor, Coopere. Vi ste ispunili svoj dio pogodbe, i ja ću ispuniti svoj. Zovimo onda stvari pravim imenom i okanimo se slatkorječivosti. Ispunit ću svoj dio pogodbe, bila ja vama zanimljiva ili ne.«

»Ne primete često komplimente, zar ne?«

To mu je bilo nevjerojatno, s obzirom na to koliko je vraški zgodna.

Pogledala ga je suženim očima, kao da pokušava procijeniti zafrkava li je ili je ozbiljan.

»Ovako odjevena, s ovakvom kosom?« Uхватила je rub svoje moderno nabrane košuljice i zatresla kovrčama, koje su joj se spuštale niz leđa poput valovite zavjese. »Što vi mislite?«

Umjesto odgovora nagnuo se naprijed i uhvatio jednu živahnu kovrču, kao da trlja svilu između palca i kažiprsta. »Mislim da se podcjenjujete. Također mislim da ste prekrasni.«

Gledala ga je jedan dugačak, napeti trenutak, a oči su joj sjale od zahvalnosti i nečega još, sličnog požudi. Malen osmijeh joj je zaplesao na usnama. Lagano ju je povukao za kovrču i nagnuo se

naprijed, znajući da je ludo ono što želi, ali bio je sasvim nemoćan prema sili koja ga je vukla prema njoj.

Želio ju je povući preko stola, zagrliti je i ljubiti do besvijesti, kušati njezine ružičaste usnice i ušutkati taj drski jezik na dvije sekunde, a najviše je želio saznati je li ta rastuća požuda samo plod njegove mašte.

Nije razmišljao o poslu ili o tome što bi poljubac značio za njegov dio pogodbe. Nije razmišljao o sljedećem trenutku. Umjesto toga se prepustio sve dok im se lica nisu gotovo dotaknula, i to baš u trenutku kad je Ariel zabila ruku u njegova prsa i odgurnula ga jednako jako kao onda kad ga je istjerala iz galerije, nakon što je saznala njegov pravi identitet.

»To vam neće popraviti izgled. Rekla sam da ću vas saslušati, i to namjeravam ispuniti.«

Ariel se pravila hladnokrvna, ali njezine nemirne ruke su je odavale jer su prelazile s njezine kose na košuljicu, pa na pribor za jelo ispred nje.

Pokušavajući obuzdati svoje isprekidano disanje, složio je lice u pristojnu masku, zahvalan što je barem jedno od njih zadržalo hladnu glavu, a istodobno se ljutio što to nije bio on.

Istog trena treba prestati s ovim. On nema vremena za osjećaje.

No što je više vremena provodio u opojnoj prisutnosti Ariel Wallace, to je više posustajao, i čak se na vlastiti užas pitao je li doista pametno ne približavati se nikome.

Mora se usredotočiti na posao. To je jedini način.

»Ne trebaju mi bodovi. Moja ponuda će govoriti sama za sebe.«

Preklopio je ruke na prsima i namjerno izbjegavao pogledati u njezina usta, ta lijepa, seksi usta koja je maločas gotovo poljubio.

»Vidjet ćemo, gospodine Bitni. Vidjet ćemo.«

Pozvala je konobaricu uz zagonetan osmijeh i ostavila ga da razbija glavu razmišljajući je li zbližavanje s neprijateljem zbilja pametno. Čak i uz tako dražesnog neprijatelja kao što je Ariel.

Ariel se sasvim obeshrabrila kad je vidjela Sofiju kako viri kroz prozore galerije. Ako ta ljubopitljiva žena vidi nju i Coopera zajedno, samo Bog zna što će ispasti iz njezinih divovskih usta.

»Tko je to?« upitao je Cooper, a ona je zbog njegovih dugih koraka poželjela da je taj dan obula ravne cipele, a ne espadrile. Osjećala se poput mišića koji pokušava uhvatiti korak sa slonom.

»Sofia Montessori. Ona je naručila portret.«

»I mislio sam da mi je poznata. Vidio sam je u prolazu na nekoliko događanja.« To je bilo točno. Trebala je znati da se Cooper kreće u istim dobro potkoženim krugovima kao i Sofia. Vukla je noge za sobom, hodajući puževom brzinom dok su išli prema ulazu u galeriju, ne želeći biti uvučena u nikakav razgovor o tome tko poznaje koga i koliko važnoga. Mrzila je takve stvari, i baš zbog toga se skrivala u svom studiju i stvarala umjetnost za ljude kao što su Sofia i Cooper, bez dolazaka na njihove uštogljene zabave i izložbe.

Bila je na nekoliko takvih zabava kad je bila mlađa, i bilo joj je grozno. Golem kulturološki jaz između nje i ostalih uzvanika, obraćanje svisoka kad bi saznali da je umjetnica gadili su joj se.

»Požurimo. Izgleda kao da je spremna provaliti unutra«, rekao je Cooper začuđeno pogledavši Ariel.

»Hvala što ste me otpratili do galerije, ali dalje mogu sama«, bubnula je, jedva čekajući da ga se riješi, znajući da će Sofia svaki čas podignuti pogled i već ih vjenčati prije no što Ariel stigne reći »Nema šanse«.

Cooper se ukipio.

»Zašto ne želite da upoznam vašu prijateljicu? Zar me se toliko sramite?«

Ako ju je strašila Cooperova prijateljska, topla strana, onda ju je ova hladna i puna prijezira upravo užasavala.

»Nije to. Samo želim što prije dovršiti portret, a ako vas Sofia vidi, vjerujte da neće brzo otići.«

Taj ga je odgovor vjerojatno zadovoljio, jer se hladnoća u njegovom pogledu smekšala. »Neću dugo ostati. Osim toga susretao sam se s

gorima od Sofije u svom poslu, i nisu mi skinuli niti vlas s glave. Vjerujte mi.«

Odmahnula je glavom i ponovno zakoračila uz njega. Ovaj je zbilja bio u gadnoj zabludi ako je mislio da mu ona imalo vjeruje. Došao joj je uništiti život, i svi seksi osmijesi i gotovo-poljupci ovog svijeta to ne mogu promijeniti.

»Sofia, što vi radite ovdje?«

Ariel je glas obojila toplinom, znajući da bi bila sretna što vidi ljupku Talijanku samo da Cooperova golema prisutnost ne stoji uz nju.

Sofia je prestala gledati kroz prozor galerije i okrenula se. Ariel je točno prepoznala trenutak kad ih je ugledala. Oči su joj gotovo ispale iz savršeno počešljane glave.

»*Ciao, bella!*«, Sofia ju je poljubila u oba obraza i odmaknula se da prouči Coopera s neprikrivenom znatiželjom i glađu na savršeno našminkanom licu. »A tko je tvoj prijatelj? Čini mi se jako poznat.«

Ariel je duboko udahнула i pripremila se na upoznavanje, želeći da svi nestanu tako da se može vratiti na posao, dovršiti portret, uzeti novac i osigurati postojanje galerije još nekoliko mjeseci.

»Sofia, ovo je Cooper Vance. Cooper, ovo je moja prijateljica Sofia Montessori.«

»Zadovoljstvo mi je, gospođo Montessori.«

Cooper je uhvatio Sofiju za ruku i naklonio joj se, izvodeći davno zaboravljen pokret kurtoazije prema dami. Stari šarmer...

Vjerojatno je savršeno znao kako će reagirati žena kao što je Sofia. Prela je, osmjehivala se i praktički pala u nesvijest ispred njega.

»Također, gospodine Vance«, cvrkutala je Sofia, smješkajući se poput tinejdžerice. »Jesmo li se već sreli? Sigurna sam da sam vas negdje vidjela.«

Ariel je zakolotala očima, jedva se suzdržavši da ne gurne dva prsta u usta kao da će povratiti.

»Vaš ugled u melburnškom društvu je velik. Možda smo se vidjeli na nekom domjenku.«

Sofia ga je pozorno pogledala suženim očima. »Ne, ne bih rekla. Sigurna sam da je bilo poprilično nedavno...«

»Biste li popili kavu, Sofia? Cooper je taman htio otići, a ja zbilja imam posla.«

Ariel nije htjela da Sofia baš sada poveže Coopera s portretom. Ako se to dogodi...

»Da! Vi ste model za moj portret.« Sofijin gladni pogled je prešao preko cijelog Cooperovog tijela, a Ariel su sve lađe potonule.

Divno. Jednostavno divno.

»*Bello*«, promrmljala je Sofia, jer joj se očigledno svidjelo to što je vidjela.

Ariel joj to nije mogla spočitnuti. Sofia je ipak žena vrele krvi, i ako su joj se svidjele Arieline skice tog muškarca, kako onda neće živi model?

Cooper se osmjehnuo kao da ga se ništa od ovoga nimalo ne tiče, i Ariel ga je poželjela zadaviti jer je tako blaziran. »Da, ja poziram za Ariel. Jako je nadarena, i mislim da ćete biti jako zadovoljni njezinim radom.«

»Još je i drag«, rekla je Sofia, dobacivši Ariel pogled koji kao da govori: »Ako si luda, pustit ćeš ovoga da ti pobjegne! Trebala si već biti udana za njega i čekati njegove *bambini*.«

»Kad smo već kod toga. Trebala bih sada dovršiti portret ako ga želite imati u utorak...«

»Morate i vi doći, gospodine Vance«, Sofijin grleni glas je nadjačao čak i promet dok je uzbuđeno mahala rukama. »Ariel će doći na malenu soareju koju pripremam za sestrin rođendan, a tamo ćemo otkriti portret. Prirodno je da i vi dođete.«

»Ne«, bubnula je Ariel prije no što se stigla zaustaviti, bijesno se rumeneći kad su je pogledala dva para očiju, Sofijine pronicave smeđe i Cooperove zadivljujuće plave.

»Hoću reći, sigurna sam da Cooper ima važnijeg posla. Osim toga, vjerojatno bi mu bilo neugodno kad bi ga ljudi prepoznali kao model. On je poslovni čovjek i to uopće ne bi dobro izgledalo.«

Ariel je blebetala, dobacujući Cooperu urokljivo oko i tiho se moleći za njegovu potporu.

Nije željela da on dođe na tu zabavu. Već su proveli dovoljno vremena »družeci se«, još od one kave u petak navečer, i današnjeg ranog ručka. Što je duže bila u njegovoj blizini, postajala je sve zbunjenija, a zdrav razum joj je trebao za onaj trenutak kad ga bude istjerivala naglavačke iz galerije nakon što sasluša njegov glupi prijedlog.

Nije pametno da ti se sviđa netko koga želiš izbaciti, a upravo to je željela napraviti nakon njegovog izlaganja. Dakle, nema više druženja.

Odsada.

»Što vi mislite, gospodine Vance?«

Sofia se smrknula na Ariel prije no što je Cooperu uputila šarmantan osmijeh.

»Mislim da je to odlična ideja. Hvala na pozivu.«

»*Bene!* Onda smo se dogovorili. A sada uđimo da vam iznesem ostale detalje.«

Ignorirajući Sofijin pobjednički i Cooperov lukavi izraz lica, Ariel je uzdahnula priznavši poraz. Otključala je ulazna vrata. Dvoje protiv jedne. Nije pošteno. Ali kad je u njezinom životu išta bilo pošteno?

Osmo poglavlje

»NIKADA nisam trebala pristati na ovo«, promrmljala je Ariel gledajući svoj odraz u zrcalu, žaleći što nije jednako spretna s maskarom kao s kistom.

Nikad se nije puno šminkala. Mnogo više je voljela nanositi boje na platno, nego na vlastito lice. No večeras joj je trebala maska samopouzdanja, pa ako lagani puder, svijetloplavo sjenilo i ružičasto sjajilo za usnice pomažu smiriti leptiriće koji plešu tango u njezinom trbuhu, onda će ih upotrijebiti.

Sresti Coopera na Sofijinom domjenku je jedno, ali otići tamo s njim? To je već čista ludost.

Baš kao naručen, začuo se glasan zvuk kucanja na vratima. Još jednom je tugaljivo pogledala svoj odraz u zrcalu, te zgrabila srebrom izvezenu večernju torbicu i ugasila svjetlo.

Ma neće večeras biti toliko strašno.

Čekat će da otkriju portret, pristojno razgovarati s bogatašima i lažnjacima, i zatim se vratiti kući taksijem. Cooper neka ostane sa sebi sličnima.

No čim je otvorila vrata i ugledala Coopera u večernjem odijelu i sa seksi osmijehom, odmah je znala da joj neće biti lako.

Pogotovo kad joj se bilo toliko ubrzalo i srce počelo divljački tući.

»Baš si prekrasna.«

Stao je na ulaz i prepriječio put noćnim zvukovima ulice Brunswick, i uhvatio Ariel za ruku. Glas mu je bio mekan, reklo bi se pun poštovanja, poput nježnog milovanja. Zadrhtala je od sreće pri pomisli da može izazvati nešto takvo u muškarcu kakav je on.

»To je *vintage*«, rekla je sasvim nepovezano. Stajala je kao skamenjena na mjestu, s rukom u njegovoj, i previše uživajući u

tjelesnom dodiru.

Kao da njega zanima njezina haljina.

»Lijepo ti stoji.«

Naposljetku, nakon što je držanje ruke potrajalo mnogo dulje no što je trebalo, pustio ju je i prešao dlanom preko sifona koji se u tankim slojevima spuštao od njezinog struka do poda.

»Izgledaš poput prekrasnog vodopada. Svjež, životno, okrepljujuće.«

»A ti se trebaš vratiti u dvadeset i prvo stoljeće, jer s takvim frazama nije ni čudo što stalno sjediš kod kuće ispred računala.«

Nije željela zvučati tako odrješito, ali nije znala niti primiti kompliment. Pogotovo kompliment od frajera koji joj stoji preblizu i nalikuju ostvarenju sna.

Na njezino iznenađenje, samo se nasmijao i nije ju prekorio.

»Nećeš mi pokvariti večer s tim oštrim jezikom. Samo me vrijeđaj, neću nasjesti.«

Šteta.

Podignuo je obrvu kao da joj čita misli, a ona ga je gurnula kroz vrata, samo da stvori neku udaljenost između sebe i njega. Čak je i sjedenje u autu bolje od toga da joj on zauzima osobni prostor. Nije joj smetalo, ali ako se ne pokrenu, vratit će se u galeriju, presvući u pončo i kratke hlače te sjesti s hranom ispred TV-a i gledati svoju omiljenu emisiju o uređenju doma. Dosadno, ali barem će biti na sigurnome.

To je sasvim suprotno od njezine ruke ispod Cooperove i sjedanja u njegov niski sportski automobil parkiran iza ugla. Uzbudljivo i opasno. Baš kao i sam Cooper. Djevojka poput nje, koja je voljela dosadu, itekako je bila u iskušenju da se malčice prepusti životu.

»Moćna pila«, rekla je sjedajući u kožnatu unutrašnjost auta dok joj je Cooper pridržavao vrata.

»To je bio poklon.«

Iznenađeno ga je pogledala, jer je njegov ton odavao da mu se poklon baš i ne sviđa. Ili mu se ne sviđa osoba koja ga je poklonila?

Nije odoljela želji da i dalje zabada nos dok je sjedao za upravljač, palio motor i počeo se udaljavati od nogostupa.

»Da pogodim. Otac ti je to prošle godine kupio kao bonus?«

»Blizu si«, rekao je stisnutim glasom i šakama.

Mogla je odustati, ali nije htjela. Nakon što su je prvih osam godina njezinog života praktički ignorirali i slali iz jednog sirotišta u drugo, te iz jedne udomiteljske obitelji u drugu, život s Barb joj je pokazao nešto sasvim novo. Barb je ohrabivala njezinu prirodnu znatiželju i odgovarala na njezina beskrajna pitanja sa strpljenjem svetece.

Ariel je obožavala mistična štiva baš zbog toga što su je privlačile potrage za odgovorima i rješenjima nerješivoga, a ova Cooperova situacija je za nju predstavljala pravu slagalicu, i sada više nije mogla odustati.

»To je značajan poklon. Sigurno ste bliski.«

»Bili smo.«

Okej, možda bi sada zbilja trebala umuknuti. Cooperova upotreba prošlog vremena je mogla značiti samo dvije stvari; posvađali su se, ili još gore, otac mu je umro.

»Ne slažemo se baš ovih dana«, rekao je Cooper, i prošli su je trnci od hladnoće njegovog glasa.

»Žao mi je.«

Iskreno je to mislila, i zbog toga što se trudila da ova večer uspije. Čak i kad se pokušavala uklopiti, ostavljala je nered za sobom. Umjesto da povedu lagan razgovor, ona je navaljivala i gurala nos gdje mu nije mjesto. Prekrasno.

»I meni je.«

Cooper nije rekao više ništa i ovoga puta nije navaljivala. Zatvorila je svoja našminkana usta i zagledala se u svjetlucava svjetla Melbournea dok su se vozili prema Tooraku, jednome od najbogatijih gradskih kvartova.

Nakon pet minuta, kad je neugodna tišina izgubila značenje, Ariel je rekla:

»Imaš li ikakvu glazbu u autu?«

»Naravno.«

Pritisnuo je nekoliko kromiranih gumba koji su izgledali kao da mogu lansirati svemirski šatl i ispunio automobil nekim prigušenim džezom.

»Može to?«

»Nije loše«, rekla je, nadajući se nečemu veselijem. »Kakvu glazbu ti voliš?«

»Latinoameričku, flamenko, bilo što s malo živosti u sebi.«

Potpunu suprotnost od ovoga što je on izabrao, ali to zrnce mudrosti je zadržala za sebe. No on je ipak shvatio što misli.

»Ti zbilja misliš da sam ja neki poslovnjački dosadnjaković, zar ne?«

Bravo, Coop! U sridu!

No s obzirom da je željela da preostalih sat vremena vožnje prođe barem podnošljivo, pažljivo je birala riječi.

»Različiti smo, i to je sve.«

»Hoćeš reći suprotnosti se privlače?«

Namjerno je pokušavala zvučati neobvezno, znajući da je izbjegla jedno minsko polje, samo da bi zaorala drugo, mnogo opasnije, koje je moglo detonirati i raznijeti njezino srce na tisuće komadića ako prizna da joj je ovaj frajer svakog trena sve privlačniji.

»Ma hajde, možeš mi reći istinu. Vidio sam kako me gledaš dok slikaš.«

»Kakve su to gluposti...«

Njegov smijeh je zagušio ostatak njezinog odgovora i ona mu se nevoljko pridružila, shvaćajući da je nasjela na foru i da je uspješno otjerao svu nelagodu.

»Dobro, sad možemo dodati i tvoj golemi ego na popis tvojih mana, tako da je bolje da se malčice držiš pozadine.«

»Aha... sad si se fiksirala i na moju pozadinu, je li?«

Ošinula ga je pogledom koji bi mogao otopiti ledenjak, ali nije bila spremna na njegovo jednako vrelo uzvraćanje udarca.

Srećom, morali su se zaustaviti na semaforu, jer bi inače vrelina koja se stvorila među njima uništila motor, ili bi se zabili u uličnu rasvjetu.

Dignula je nos u zrak i oholo mu se osmjehnula, govoreći: »Ja sam tvoje tijelo promatrala na čisto profesionalan način. Sve drugo što misliš da si vidio je samo tvoja pretpostavka, i to kriva, ako smijem dodati.«

Nasmijao se i ponovno usredotočio na cestu dok su svjetla opet poprimila zelenu boju. Njegov smijeh se pronio iznad nje poput niskih oblaka u ljetni dan.

»Hajde, Ariel. Priznaj. Želiš moje tijelo.«

»Želim tvoju glavu na pladnju, po mogućnosti s jabukom uguranom u ta tvoja golema usta.«

Nerviralo ju je to što joj se vrelina uvukla ispod kože i zapalila joj živčane završetke požudom.

Krvagu, bio je u pravu. Željela je njegovo tijelo.

To što je smjela gledati, ali ne dirati polako ju je izluđivalo, i što su više vremena provodili zajedno, što su se više smijali i zadirkivali, znala je da ne želi samo njegovo veličanstveno tijelo. Privlačio ju je i njegov um. *Isti taj um koji je kovao urote da joj ukrade galeriju i uništi život.*

Kako je mogla biti tako lakovjerna?

»Evo, stigli smo«, rekao je, ulazeći u prilaz obrubljen raskošnim drvećem, i već nakrcan toliko skupim automobilima da bi pametan lopov mogao lagodno živjeti do sljedećeg stoljeća.

Muškarci u krutim crnim odorama trčali su okolo poput hiperaktivnih pingvina, otvarali vrata automobila, uzimali ključeve i sprječavali nastajanje gužve ispred velikih dvostrukih vrata na ulazu u kuću. Bila su otvorena i svjetlost velikog kristalnog lusteru je obasjavala mramornu verandu.

Ariel je nehotice posegnula za kovrčom da je zavrti oko prsta, zaboravivši da ih je sve složila navrh glave želeći imitirati otmjenu punđu.

Ovo mjesto jednostavno nije za nju.

Počevši od nametljive krem boje kuće koja je zauzimala cijeli blok, pa preko osvijetljenog teniskog terena odostraga, i rukom orezanih topijarija ispred ulaza, svi njezini nagoni za preživljavanje su joj govorili da pobjegne.

Ljudi koji su živjeli u kući poput ove, koji su dolazili na ovakve domjenke, za nju su značili samo jedno. Probleme.

Cijeli se život borila s bogataškim predrasudama, i usprkos tomu što je daleko dogurala, i dalje su je gledali svisoka jer je neugledna i čudna umjetnica koja se još nije dignula iz blata.

Nije smatrala da se srami vlastite prošlosti, no čim bi se našla u društvu nekog snishodljivog snoba, vratile bi joj se sve stare nesigurnosti i osjećaj manje vrijednosti.

»Što nije u redu?«

Cooper je zaustavio automobil i okrenuo se prema njoj, smrknuta čela.

»Ovo nije moj đir.«

Ponovno je podignula ruku, tražeći kovrču, i ponovno je ostala razočarana.

Ma super, baš kad je jednom poželjela da je kosa ne sluša, ona je stajala na mjestu, i to baš sada kad bi je najradije počupala i počela vrtjeti oko prsta.

»Smatraj to dijelom posla«, rekao je nježnim, ohrabrujućim glasom. »Ovo je sklapanje poznanstava, i sada možeš pogledati tko su ti potencijalni klijenti. Govori im ono što žele čuti, promoviraj svoju djelatnost. A ako sve ostalo zakaže, uvijek imaš spas u zadnji čas.«

»Što to?«

»Zamisli da su svi goli.«

Usiljeno se osmjehnula, osjetivši iznenadnu zahvalnost što je on tu, i što joj pruža potporu. Bilo bi joj mnogo teže ući samoj. Kad ima Coopera, koji je jedan od njih, jednostavno se može stopiti s pozadinom.

»Je li ti itko rekao da imaš fiksaciju na golo ljudsko tijelo?«

»Ne ja, nego ti, dušice.«

Stisnuo joj je ruku u kratkoj, posve općenitoj gesti ohrabrenja, i poželjela ga je poljubiti zbog toga.

Ali time se neće baviti. Ne ako ima imalo mozga u glavi.

»Jesi spremna za ulazak?«

»Spremnija neću biti«, rekla je, povlačeći uski gornji dio haljine i tapšući se po glavi da se uvjeri je li njezina neukrotiva kosa još uvijek na mjestu.

»Zapamti, sjeti se golaća«, rekao je uputivši joj očaravajući osmijeh prije izlaska iz automobila.

»Neka igre započnu«, promrmljala je, osjećajući se više poput sporedne glumice nego zvijezde večeri, i nadajući se da neće pobrkati svoje replike.

Ironično, ali nisu je mučili samo ovi uštogljenci, nego se još bojala i da će ispasti budala pred Cooperom, do čijeg joj je mišljenja već bilo previše stalo.

Glupo, iracionalno, apsurdno, i što brže završi ova večer, čim on iznese svoj prijedlog i otiđe iz njenog života, to bolje za nju. A čemu onda taj prazni, strašni osjećaj pri pomisli da će otići?

Cooper je iz nekoliko razloga stalno stajao uz Ariel: bila je prekrasna i želio ju je zaštititi od svih prisutnih muškaraca, i djelovala mu je uplašeno i ranjivo dok su se vozili. Posljednje, ali ne i najmanje bitno bio je taj sebični razlog što jednostavno voli biti uz nju.

Vrckasta, drska žena ga je nasmijavala više nego što se godinama smijao, i uživao je u razmjeni britkih odgovora, da i ne spominje neponovljivi sjaj njezinih zelenih očiju kad bi ga ubola svojim zadirkivanjima.

Međutim, vrijeme provedeno s Ariel je imalo jednu veliku manu: morao je stalno podsjećati samoga sebe na razlog, na jedini razlog, zašto je došao k njoj. Posao.

Nikada nije gubio iz vida svoj krajnji cilj, i ne namjerava niti sada. Ne kada je napuštanje Korporacije Vance postalo tako bitno. Čak štoviše, od životne važnosti.

Otac mu je već dozlogrdio. Vrijeme je da ode, baci se u zdravo natjecanje i provjeri hoće li stari napokon podignuti glavu i primijetiti ga.

»O-o, pogledaj sve te ljude.«

Ariel mu je čvršće uhvatila ruku i gotovo se sakrila iza velikog mramornog stupa kad su ušli u raskošni foaje.

»Hej, zar moj govor ohrabrenja u autu nije vrijedio ništa?«

Brzo je odmahнула glavom i gomila kovrča se zatresla, obavijajući ga neobičnim cvjetno-voćnim mirisom koji još nije poznavao, a sramio se pitati nju. Taj isti miris ga je progonio, privlačio i prizivao bliže k njoj.

»Oprosti, ali to s golaćima mi ne pomaže.«

»Čak niti nakon što si mene vidjela golog?«

Prevrnula je očima, ali vidio je i odsjaj osmijeha. »Pogotovo nakon toga!«

»Jao, pa ti zbilja znaš povrijediti muškarčev ego.«

Zgrabio je srce glumatajući da ga boli, izazivajući Ariel na još veći osmijeh s usana prekrivenih sjajilom. Nikad je ranije nije vidio našminkanu. To malo šminke što je nanijela samo je istaknulo njezine izuzetne crte lica.

»S tolikim egom kao što je vaš, gospodine Bitni, sumnjam da znam.«

Odmahujući glavom, sretan što je njegova tehnika odvlačenja pozornosti djelovala, rekao je: »Pretpostavit ću da taj >gospodin Bitni< nije naziv odmila?«

Njezin osmijeh je iščeznuo. »To je činjenica. Ti si bitan. A ja sam umjetnica. Ti želiš nešto što ja imam, i to je jedini razlog zbog čega si večeras došao i zbog čega si strašno drag prema meni. Zato uđimo, obavimo ovu društvenu obvezu, a zatim bježi prije no što se Pepeljuga pretvori u bundevu.«

»Dobro«, promrmljao je, ne znajući je li više iznerviran njezinim lošim mišljenjem o njemu, ili istinom i njezinom brutalnom iskrenošću.

»Dobro«, rekla je i ona, podižući glavu poput kraljice i odlazeći. Ostavila ga je da se muči pri pogledu na njezina ravna, gola leđa u izazovnoj haljini, koja se spuštala niz njezin struk i noge presijavajući se u boji smaragda, akvamarina i tirkiza, poput Velikog koraljnog grebena na sunčan dan.

Ta žena mu je doista zadavala samo muke.

Pokušavao je biti ljubazan i što je dobio? Samo jezikovu juhu.

Pokušavao je biti racionalan po pitanju ovog posla između njih, i što je dobio? Tjeskobu.

A nije još ni čula njegov prijedlog.

Dobro, možda i je tajkun bez srca kakvim ga ona smatra. Nikada nije rekao da nije.

Posao mu je sve. To je sve što zna.

Završio je faks u rekordnom roku, odmah dobio posao i krenuo prema novim pobjedama. Imao je pravo na samopouzdanje. Neuspjeh nije dio njegovog rječnika, i nikada neće biti.

Bez obzira koliko je tvrdoglava gospođica Wallace, pobrinut će se da uspije i ovoga puta.

Nije smio posustati. Riskirao bi previše toga.

»Zabavljaš li se, *bella*?«

Ariel je otpila gutljaj mineralne vode, ne želeći lagati Sofiji. Trebalo joj je nekoliko trenutaka da smisli iskren, ali pristojan odgovor.

»Čini se da se svi odlično zabavljaju«, rekla je Ariel, čuvši koliko jadno to zvuči, i znajući da će lukava Sofia odmah sve shvatiti. I jest.

»Nisu mi bitni drugi, *bella*. Što je s tobom? Je li sve u redu?«

Ariel se prisilila na osmijeh, nadajući se da ne izgleda poput grimase. »Valjda sam umorna nakon žurbe s dovršavanjem portreta.«

Sofijino savršeno našminkano lice se ozarilo. »Ah... da, portret. *Magnifico!*

Maria ga obožava.«

»Čini se da joj se sviđa i model.«

Ariel je odmahнула glavom u smjeru Sofijine sestre, koja je imala četrdeset i pet godina, ali je izgledala barem petnaest mlađe u crvenoj sirena-haljini koja joj je pristajala kao salivena, s tamnom kosom koja joj se spuštala po ramenima u raskošnim valovima, i krupnim smeđim očima koje nisu puštale Coopera, baš kao ni ruke nalik na orlovske kandže kojima ga je uhvatila za podlakticu dok je podignute glave zurila u njega.

»I to je gotova stvar...« Sofia je samo odmahнула rukom prema Mariji kao da ništa od toga nije bitno. »Ne budi ljubomorna, *bella*, ona je nula u usporedbi s tobom.«

Ariel se ukočila. Nije joj se svidjela Sofijina implikacija. Nije ljubomorna. To bi značilo da joj je stalo, a nije. To bi bilo kao da dolazi zubaru s velikim osmijehom i plješćući rukama od sreće: čisto ludilo.

»Ne zanima me Cooper, pa možete ugasiti taj sjaj snubljenja u očima«, rekla je Ariel pokušavajući izgledati strogo.

No Talijanka ju je samo ignorirala. »Kako te ne bi zanimao? Prekrasan, uspješan, šarmantan, kultiviran muškarac...«

»Koji me je odlučio uništiti.«

Ariel je ljutito gledala u Coopera, pitajući se zašto dopušta da je ova ispipava: zar nema ni zrnca dostojanstva u sebi? No obzirom na to kako se brzo svukao da bi joj se umilio, možda i nema.

»Možda ga trebaš saslušati i vidjeti što planira za galeriju prije no što doneseš zaključak?«

Sofijin ton se smekšao i Ariel je znala da usprkos svojim dobrim namjerama, njezina prijateljica nema pojma.

»Taj takozvani šarmantni muškarac me želi izbaciti iz galerije, zatim je srušiti i izgraditi neko monstruozno zdanje koje se neće uklapati u ulicu Brunswick. Borim se s takvima otkad je teta Barb umrla. Nije prvi, a znam da neće biti posljednji. Jedino u što sam sigurna je to da neću otići. Obećala sam teti Barb.«

Sofia ju je tješiteljski potapšala po ruci. »Barb je samo htjela da ti budeš sretna. Bila mi je jedna od najbližih prijateljica i znam koliko te

je voljela i koliko si joj donijela radosti. Željela bi to isto za tebe. Umjesto toga, ti previše radiš, prežestoko se boriš da održiš galeriju na životu. Ne želiš prihvatiti pomoć, i režiš poput podivljale mačke kad ti je netko ponudi. Možda je vrijeme da razmisliš, *bella*?«

»Ne!«

Sofia je poskočila, a zabrinutost u njezinim tamnim očima je samo učvrstila Arielinu odluku. Nije željela razmisliti.

Obećala je teti Barb i dat će sve od sebe da održi obećanje. Mora.

To je bilo sve što je mogla ponuditi teti Barb za svu ljubav i potporu, i održat će riječ pa makar morala preuzeti deset dodatnih poslova. Ili deset portreta – koliko god ih mrzila.

Ali ako svi modeli budu izgledali kao Cooper...

Lupila si je mentalnu šamarčinu zbog toga, i zagrlila Sofiju. »Žao mi je što sam se otresla na vas. Znam da imate dobre namjere, ali ovo moram učiniti na svoj način.«

Sofia se odmaknula i pomilovala Ariel po obrazu. »U tom slučaju, zašto ne kreneš u upoznavanje? Nekoliko ljudi je već izrazilo interese za svoj portret kod nevjerojatne umjetnice koja je naslikala Marijin rođendanski dar. A da ne spominjem muškarce koji umiru od želje da upoznaju prekrasno stvorenje u zamamnoj zelenoj haljini.«

Ariel je pogledala niz svoju *vintage* haljinu od sifona, njezine tanke naramenice i trakice. Pored toliko visoke mode u ovoj prostoriji, ova haljina im je zamamna?

To samo dokazuje koliko su lažni svi ovi bogataši.

Međutim, još nekoliko poslova bi moglo obilježiti razliku između preživljavanja još jednu godinu i zatvaranja. Iako je mrzila snishodljive stavove i atmosferu na domjenku, izdržat će jer mora razmišljati o Bojama iz snova.

»Nadam se da ih vi ne gurate k meni.«

Sofia je zalomila rukama praveći se uvrijeđena. »*Bella*, kako možeš pomisliti tako nešto?«

Namignula je i ne baš blago gurnula Ariel prema najvećoj gužvi koja se skupila ispred velikih francuskih vrata s pogledom na trijem.

»Hajde sada!«

»Idem, idem«, mrmljala je Ariel, iskapivši ostatak mineralne vode i žaleći što ne voli šampanjac. Ne bi joj loše došlo malo lažne hrabrosti s obzirom na to koliko mrzi marketing i samopromociju. To nije čudno, jer je prvih osam godina svog života provela pokušavajući se stopiti s pozadinom u raznim sirotištima, udomiteljskim obiteljima i tijekom onog beskrajnog tjedna na ulici.

Najsretniji događaj u životu joj je bio taj što je zaspala na odbačenom platnu u Barbinom dvorištu. Sad bi bilo dobro kad bije sreća poslužila još narednih dvadesetak godina.

»Ideš nekamo?«

Nečija ruka se odjednom zaustavila na njezinoj i otrešla je Cooperov dodir prije no što je progovorila.

»Idem sklapati poznanstva, prema savjetu poslovnog gurua kojeg sam dobila na putu ovamo.«

Cooper se osmjehnuo i ona je poželjela da joj srce ne pleše onaj isti tango svaki put kad on razvuče usnice. »Želiš reći da slušaš što ja govorim? I što je još bolje, slijediš moje savjete?«

»Da, zamisli. Sigurno sam pijana.«

»Od toga s mjehurićima što piješ već sat vremena? Sumnjam.«

Mali dio nje je bio polaskan što je uspio otrgnuti pogled od Marije da bi primijetio što ona pije, a onaj veći, logični dio, joj je rekao da je luda što uopće razmišlja o tome.

»Gledaj, zašto se ne bi vratio svojim prijateljima i pustio me da radim ono što moram?« *Zbog toga sam zapravo i došla ovamo.* »Zapravo, čim završim razgovore s ljudima koje uz malo sreće više nikada neću vidjeti, idem kući. Hvala što si me dovezao.«

Njegov osmijeh je nestao, i zamijenila ga je mračna noć. »Prije svega, ovi ljudi mi nisu prijatelji. Poznanici smo, i glavni razlog mog dolaska ovamo jest da ti pružim potporu, a ne da se zabavljam s ljudima koje jedva poznajem. Drugo, ja nisam neki dječarac kojeg možeš otpiliti kad poželiš. Doveo sam te, i odvest ću te kući. Posljednje, ako nisi znala, ta tvoja predstava >jadna ja< je već

pomalo dosadna. Ne snalaziš se ovdje? Čuj me, srce slatko, svi se ponekad tako osjećaju.

Od premijera do smetlara. Ti si velika cura, i možeš se nositi s tim. Sada idi, pokaži ovim ljudima pola te drskosti koju pokazuješ meni, i kad završiš čekat ću te sprijeda.«

Ariel je zapanjeno zurila u Coopera kad je otišao kroz francuska vrata bez osvrtnja, i lomila se između želje da potrči za njim i opali mu jednu iza ušiju što tako razgovara s njom, i da krene baš onako kako je rekao: iziđe i prisili ovu gomilu da je primijeti, da sklopi neka poznanstva i promovira svoj rad, bez obzira na to koliko joj to bilo mrsko i neugodno.

Jadna ja?

»Pokazat ću ja njemu«, promrmljala je, šaljući ubojite poglede prema masi i poravnajući leđa da se uspravna suoči s njima.

»Znaš da ti dopuštam da me odvezeš samo zato jer sat vremena nisam uspjela dobiti taksu?«

Ariel je utrčala u studio prije Coopera, ne smatrajući potrebnim da upali više svjetla od dvije svjetiljke u obliku slonova koje je našla na nečijoj garažnoj rasprodaji. Neće on ostati tako dugo. Čim istekne njegovo vrijeme za iznošenje velebnog plana, istjerat će ga i usredotočiti se na sortiranje vizitki koje su joj tako diskretno davali cijelu večer.

Sofia je bila u pravu. Ljude je jako zanimao njezin rad. No iskreno rečeno, čak i da radi po cijeli dan i noć sljedećih nekoliko mjeseci, neće uspjeti odagnati neizbježno.

Trebao joj je novac, i to mnogo, da bi galerija preživjela, i sad su je Cooperove plave oči podsjećale na to da joj brzo ponestaje opcija.

»Pa nisam ni mislio da je to radi mog društva, jer nisi govorila i cijelim putem si se durila.«

»Nisam se durila!«

»Ne? A kako ti nazivaš to naprcivanje usnica koje sada radiš?«

Prije no što je trepnula, Cooper se nagnuo naprijed i nježno joj palcem prešao preko usnica. Tijelo joj je zatreperilo na mjestima gdje

već dugo nije.

»Bez teksta si? To se još nije dogodilo.«

Ariel nije mogla progovoriti čak ni da je htjela. Jezik joj je bio zalijepljen za nepce od samog šoka što ju je Cooper tako dodirnuo, kao da je želi, kao da mu nije samo neprijatelj.

Osim toga, previše se plašila da bi govorila. Ako otvori usta, tko zna što bi mogla napraviti kad joj je njegov palac tako blizu, i prvi nagon joj je da ga ugrize.

Palcem je prešao preko njezine donje usnice, pa niže prema njezinoj vilici i niz leđa, na što su joj koljena klecala i tijelo se njihalo vlastitom voljom.

»Bolje bi bilo da odem prije no što mi uvališ neki svoj uvarak da popijem, ne?« Primio ju je za obraz, a njegov hipnotični pogled ju je obavijao kao da uopće ne želi otići. Ili to samo ona misli? Je li želio nešto čega tu nema, zbog čega se ona osjećala *ovako*? Kao poželjna žena, kao netko ravan njemu, kao netko kome se on divi?

Dok ju je tako dodirivao i gledao, gotovo je uspjela zaboraviti golemi jaz između njih, a kojega je večerašnji domjenak samo produbio.

Cooper je pripadao bogatom, otmjenom krugu koji bi ona izbjegavala u svakoj prilici. Ona nikada neće biti dio toga, i to joj nije smetalo. On to zna, ona to zna, i čemu onda sva ta nježnost?

Tad joj je sinulo. Prijedlog.

On je takav tip čovjeka: hladan i arogantan poslovnjak koji bi učinio sve da dobije ono što želi. No prije nego ga je stigla odgurnuti, sam se odmaknuo, i kajanje mu je sjalo na lijepome licu.

»Bi li mi objasnio što je ovo bilo?«

Nagnula je glavu i zagledala mu se u oči, izazivajući ga i tražeći odgovor, znajući da je beskorisno nadati se nečemu osim onog očekivanog.

»Mislim da znaš«, rekao je, odmjeravajući je od glave do pete, polako, kao da rukama prelazi isti taj put. »Ali dok ti ne odlučiš priznati da uopće postoji, ja neću poduzimati ništa po pitanju ove

privlačnosti među nama. Ne, to nema nikakve veze s poslom, nego isključivo s tobom i sa mnom i s načinom kako me ti izluđuješ.«

Drugi put te večeri dopustila je da Cooper ode, dok ona samo zapanjeno stoji i gleda.

Deveto poglavlje

COOPER je dovršio čitanje posljednje stranice svog poslovnog prijedloga, vratio ga na hrpu papira ispred sebe i pospremio sve u spis za prezentaciju.

To je to. Dan D.

Dan za gradnju, kad napokon uvjeri Ariel da mu prepíše galeriju i tako mu zagarantira nov početak daleko od njegovog starog gundala. Dokumentacija je bila besprijekorna i isplanirao je svaku moguću nepredviđenu situaciju. Osim one u kojoj ona odbija njegove savršene planove.

Ali ako zna što je dobro za nju, neće odbiti. Nakon što je upoznao tu lijepu boemku, saznao je da je njezin um jednako impresivan kao i tijelo. To bi njegov otac zacijelo bio prepoznao da nije upao u ovaj posao s finoćom ranjenog nosoroga. No njegov otac nije procijenio Ariel, radije je pregovarao s općinskim uredom koji je bio vlasnik njezinog najma.

Jedan mali dio je žalio što njegov otac već nije sklopio ovaj posao jer bi tada on mogao nesmetano udvarati Ariel i istražiti ovu plamteću privlačnost među njima, ljubiti je...

Kvragu, sinoć je bio u tolikom iskušenju, toliko blizu da baci svoje ideale u vjetar, da je privuče u zagrljaj i ispuni sve svoje maštarije o njoj. Srećom se njegov mozak prenuo u zadnji tren i izbjegao omanju katastrofu.

Koliko god on želio Ariel, još je više želio pobjeći iz Korporacije Vance i napokon probuditi svog tvrdoglavog oca.

»Imaš minutu vremena?« *Mi o vuku...*

Eric je ušao u ured bez poziva i stao nad Cooperov stol.

»Da, što ima?«

Coopera je boljelo to što Erica nije smio zvati »tata« u uredu. Okanili su se tih naziva čim je počeo raditi. Tužno, ali istinito.

Davao je sve od sebe, radio prekovremeno, sklapao velike poslove, radio više za Korporaciju Vance nego ijedan zaposlenik u njezinoj povijesti.

Sad je gotovo s tim.

»Kako stoje stvari s onom Wallaceovom? Je li više potpisala? Imamo sastanak s ulagačima za nekoliko dana.«

Cooper je potapšao dokumente ispred sebe. »Imam sastanak s njom za sat vremena.«

Ružna grimasa se pojavila na Ericovom licu. »Ma super, ali hoće li potpisati?«

»Uvjeren sam da hoće.«

Cooper je davao kratke odgovore i nije izazivao svađu, baš kako je naučio kad se morao suočiti sa sve nezgodnijim karakterom svoga oca.

»Što nakon toga?«

Cooper je zbunjeno pogledao oca. Nikad nisu razgovarali o tome. Cooper je znao da će onoga dana kad donese potpisani ugovor od Ariel Wallace sam izići iz Korporacije Vance, ali otac se nikada nije interesirao za njegove buduće planove.

»Zar stvarno želiš znati?«

Na Cooperovo iznenađenje, Eric se srušio u stolac nasuprot njegovom i izgubio kiseli izraz lica.

»Da, želim. Radiš ovdje otkad si završio faks; smatram da imam pravo znati tvoje planove.«

»Kao moj bivši poslodavac ili otac?«

Cooper je gotovo ispljunuo te riječi iako je znao sada da nije vrijeme za otvoren razgovor s ocem kojeg je priželjkivao cijelu godinu. Sada je imao važnijeg posla – poput uvjeravanja lude umjetnice da mu prepíše svoj studio.

»Zasluzio sam to.«

Ako ga je pitanje iznenadilo, Ericova zabrinutost mu je zatresla tlo pod nogama. Na trenutak je čak izgledao poput oca kojem je stalo.

»Slušaj, Coop, protekle godine smo imali puno posla. Možda sam te uzimao zdravo za gotovo. Ti si odličan radnik i daleko ćeš dogurati. Šteta je sve to odbaciti zbog hira.«

Cooperova sićušna iskra nade se ugasila istog trena. Njegov otac nije bio zainteresiran za obnovu njihovog odnosa, bilo mu je stalo jedino do posla.

Trebao je znati.

Cooper je samo ustao, odjenuo sako i uzeo svoj spis. »Hvala na ukazanoj povjerenju, ali ovo nije hir. Jednostavno moram sam krenuti u posao. Razumio bi da me imalo poznaješ.«

Cooper je zanemario očev povrijeđeni pogled i izišao iz ureda, već usredotočen na sastanak koji će odrediti njegovu budućnost.

Ariel se vrtjela po studiju, palila svijeće od citrusa, tresla ljubičaste jastučiće pune šljokica i pospremala dokaze vlastite živčanosti. Već je popila deset šalica čaja od kamilice otkad je jutros nazvala Coopera i rekla mu da danas može doći i iznijeti svoj prijedlog. Sada, dok je slagala šalice u stroj za pranje posuda i po entu put išla na zahod, pitala se je li učinila pravu stvar.

»Budi bliska s prijateljima, a s neprijateljima još bliža«, bila je jedna od Barbinih omiljenih izreka, pa je Ariel zagrizla metak i nazvala ga, usprkos tomu što joj je trbuh još uvijek treperio od sinoćnjeg mogućeg poljupca.

Da je bilo po njezinome, više nikada ne bi vidjela tog previše zgodnog muškarca, ali dogovorili su se, i on je održao svoje obećanje. Sada je došlo vrijeme da ona održi svoje.

Dok se ogledala po studiju, srce joj se nadimalo od ponosa. Sunčeva svjetlost je ulazila kroz velike prozore, poprimajući boje šarenog sifona kojim je pokrila okna.

Cijela prostorija je sjala poput duge. Skupa s osvježavajućim mirusom citrusa, te bojama rubina i ametista kojima je uredila prostor, sve je poprimilo ugodnu atmosferu doma i utočišta.

To je doista bilo njezino utočište. Tako je bilo od minute kad je stupila nogom u ovu prostoriju, uplašena i izglednija. Osjećala se kao da je ušla u Aladinovu špilju.

Željela je da Cooper vidi studio onako kako ga ona vidi, da osjeti ambijent i možda prepozna koliko joj znači. Nije se radilo samo o njezinom obećanju teti Barb. Ovo je bio njezin dom, jedini dom koji je ikada imala, i borit će se do smrti da ga zadrži.

Cjevasta zvona na vratima su se oglasila i Ariel je duboko udahнула, pitajući se je li nervozna zbog toga što namjerava odbiti Cooperov prijedlog, ili što ga ponovno mora vidjeti nakon što joj se zavrtjelo kao ženskim likovima iz starih romana čiji je *vintage* stil obožavala.

»Ariel?«

»Dolazim odmah«, doviknula je, pogledavši oko sebe posljednji put i pitajući se je li prekasno da stavi svoj vijenac srećonošu na glavu.

Nikako se ne bi složio s hipijevskom haljinom uskog struka s makrame pojasom i ružičastim japankama. Ionako joj nikad nije bilo stalo do toga, uživala je u kombinacijama boja, tkanina, uzoraka i cipela, ali već je rekla Cooperu što joj taj vijenac znači, nije željela da je dalje ispituje.

Prekrižila je prste iza leđa nadajući se da neće poželjeti Cooperu iskopati oči nakon što joj iznese svoj prijedlog, i povirila izvan perlaste zavjese. »Baš si točan.

Ovaj poslovni sastanak ti je vjerojatno jako važan.«

»I jest.«

Njezin ton je bio lagan i neobvezan, a njegov baš suprotan. U odijelu boje ugljena, bijeloj košulji s kravatom boje crnog vina, te izrazom lica koji bi mogao zalediti svijet, izgledao je doista spreman za posao. Ozbiljan posao.

Ironično, s obzirom na to kakve je gluposti imao na umu protekle noći.

»Samo prođi, stavit ću znak na vrata da sam izišla. Koliko će ti trebati?«

»Ne dugo ako budeš razumna.«

Arielin ljutiti pogled je izgubio snagu kad je Cooper samo prošao pored nje i otišao u studio.

Očekivala je neko priznanje svoga truda, neki maleni kompliment ljepoti sobe, no smrtno ozbiljan pogled na njegovom naočitom licu dao joj je do znanja da se uzalud trudila uljepšati prostor. On to nije shvaćao.

Ne bi se trebala iznenaditi. Usprkos slatkim razgovorima, zadirkivanjima i bockanjima, Cooper je zapravo hladnokrvni poslovnik za kojeg ga je isprva smatrala čim je saznala njegov pravi identitet.

Otupio joj je osjetila pristojnom gestom? Danas je doista izgledao kao da više ne namjerava glumiti.

»Sjedi. Hoćeš nešto popiti?«

»Ne bih, hvala.«

Jedva ju je i pogledao. Listao je golem, zastrašujući crni spis prije no što je izvadio jednako zastrašujući bunt papira.

»Ako me misliš zbuniti činjenicama i brojevima o projekcijama i vrijednosti zemljišta, zaboravi. Reci mi samo osnovne stvari.«

Sjela je na kauč, izula japanke i stavila noge ispod sebe. Iako joj se želudac prevrtao od straha, morala je održati sliku mirnoće, a udobnost je bila dio toga.

Možda bi trebala reći i ovoj novoj, uštogljenoj verziji Coopera da se malčice opusti? Nasmijala se na tu pomisao.

»Drago mi je što si tako dobro raspoložena«, rekao je, iznenađeno je pogledavši dok se pokušavao uspraviti na niskom kauču, što dalje od nje, a da ne padne na pod.

»Neka tako i ostane«, rekla je, zalijepivši samopouzdan osmijeh na lice, usprkos tomu što joj se luđački išlo na zahod.

Nije joj uzvratio osmijeh. Nije radio ništa.

Lice mu se činilo kao isklesano od granita, a plave oči hladne i bezizražajne poput zaljeva Port Phillip na hladan zimski dan.

Prokletstvo, nije znala da ima i ovu stranu. To je vjerojatno bio pravi Cooper, a onaj ljubazni je samo dio plana da joj se umili prije ovog

dana.

Bila je takva budala.

No ipak, što je izgubila osim nekoliko noći bez sna? Sanjala je najnevjerojatnije erotične snove o modelu s prekrasnim tijelom i umjetnici koja je željela postati kiparica, i zato je morala svojim rukama prijeći preko svakog dijela njegovog tijela.

»Želiš osnovne stvari?«

»Aha.«

»Dobro.«

Spustio je bunt papira na stolić ispred sebe i okrenuo se k njoj. Njegove ledene, bezizražajne plave oči su je plašile više nego riječi koje će izići iz njegovih usta.

»Ovako stvari stoje. Ova galerija se nalazi na iznajmljenom zemljištu, i obnova ugovora o najmu će uskoro stići na red. Barbara Kane je potpisala originalni ugovor o najmu na dvadeset i pet godina i tako tebi ostavila kontrolu nad svime nakon svoje smrti. Ti si odbila prethodne ponude za prodaju, ali zapravo, bit će u tvom najboljem interesu da prihvatiš ovo što ti nudim u dokumentaciji. Ako to ne učiniš, a najam istekne, može se dogoditi da ostaneš bez ičega jer gradske vlasti mogu iznajmljivati i prodavati ovo zemljište kome žele.«

Ariel je zurila u Coopera s rastućim užasom u srcu. Dobro je čula svaku hladnu riječ koju je izgovorio, i željela je da ne razumije. Ali jest, i to dobro.

Znala je da ugovor o najmu uskoro treba obnoviti, no mislila je da će gradske vlasti rado pregovarati s njom. Bila je dobar stanar. Plaćala je najamninu na vrijeme – većinom. Nije radila probleme, osim onog malenog požara u skladištu za koji tehnički nije bila kriva.

Osim toga, grad je uvijek podupirao lokalne poduzetnike i ohrabrivao alternativnu vibru koja je činila ulicu Brunswick izuzetnom. Gospodin Bitni ju je samo pokušavao uplašiti i natjerati da mu da ono što želi, ali ona neće odustati.

Nastavit će raditi, i Boje iz snova će postati najznačajnija galerija – ako skupi dovoljno novaca tijekom sljedećih mjeseci da plati goleme režije – suočit će se s obnovom ugovora za najam kad bude vrijeme za to.

»Sudeći po tvom užasnutom izrazu lica, rekao bih da ti se to baš i ne sviđa.«

Ariel je gurnula noge dublje ispod sebe i sklopila ruke ispred prsa, a taj obrambeni mehanizam joj nije pomogao pred ovolikim problemima.

»Tvoje moći zapažanja su nevjerojatne. Ne čudim se što si toliko uspješan u poslu.«

»Nemoj!«

Cooper je naglo ustao i otišao do prozora, gledajući u neku udaljenu točku. Nikada neće saznati zašto ga je ostarjela ograda, hrpa starih štafelaja ili hrđa na susjedovom dimnjaku toliko fascinirala.

»Što nemoj? Zvati stvari pravim imenom? Ubaciti malo sarkazma da opustim atmosferu? Ma daj, ti si se zabavio, sada pusti i mene!«

Jednim jednostavnim pokretom izvukla je noge ispod sebe i pridružila mu se pored prozora gledajući u maleno stražnje dvorište, u istu onu točku gdje se prije osamnaest godina sklupčala jedne ledene zimske noći kad je bila tako promrzla i izgladnjela da nije mogla napraviti niti jedan korak.

»Ovo je poslovni prijedlog. Nije ništa osobno«, rekao je ne pogledavši u nju, gotovo bez ijednog pokreta.

Nije ništa osobno?

Dala bi sve da ga smije razvaliti šakom u nos zbog tog komentara. Cijeli ovaj gadni posao je nešto osobno.

Oduzeti joj dom? Osobno. Uništiti joj snove? Osobno.

Natjerati je da prekrši obećanje jedinoj osobi koja joj je ikada dovoljno vjerovala da bi nešto pokušala s njom? Osobno.

Uništiti njezine planove da nastavi s Barbinim radom u pomaganju lokalnim talentima i djeci s ulice kakva je i ona nekad bila? Osobno! Osobno! Osobno!

Okrenula se prema njemu i bjesomučno ga uhvatila za ruku da je pogleda. »Ti jednostavno ne razumiješ, zar ne? Pogledaj oko sebe. Reci mi što vidiš.«

Napokon je dobila reakciju od njega, malenu boru na njegovom čelu.

»Hajde«, rekla mu je, vukući ga za ruku kad se nije ni pomaknuo. »Reci mi, opisi mi što vidiš.«

Nakon duge stanke, okrenuo se prema studiju i Ariel mu je pustila ruku, namjerno ignorirajući vrelinu koja joj je palila dlan.

»Velika prostorija. Polirano drvo. Dva crvena kauča. Svjetlucavi jastuci. Puno umjetničkih stvari. Otmjena tkanina koja služi kao zavjesa.« Njegov bezizražajni glas je savršeno odgovarao njegovom bezizražajnom izgledu, i još više je obeshrabrio.

Znala je da su jako različiti i da nemaju mnogo zajedničkoga, ali nadala se da je možda razvio neki smisao za estetiku u posljednjih nekoliko tjedana, i neku ideju o tome tko je ona i što voli.

Prevarila se. U svemu. Čak i u svojim iskrivljenim i zbunjujućim osjećajima da joj se ovaj tip možda sviđa. Nadala se da će možda postati i nešto više od prijatelja kada napokon odbije njegov glupi prijedlog. Sada joj se čak i prijateljstvo činilo neizvedivim, i to ju je boljelo mnogo više no što je trebalo.

»Što još vidiš«, navaljivala je, dajući mu posljednju priliku da joj pokaže razumijevanje za njezino podrijetlo i nadanja.

»Malu čajnu kuhinju, svjetiljke u obliku slona, svijeće, časopise o umjetnosti.«

Okrenuo se prema njoj s izrazom očekivanja na licu poput đaka koji čeka pohvalu od učitelja.

Pohvalu? Za ovako nešto može dobiti samo jedinicu.

»Da, ti vidiš to«, promrmljala je, odmaknula se i okrenula mu leđa tako da ne vidi suze koje su joj se skupile u očima.

Nikada nije plakala, no što je brže treptala da suze nestanu, to više su izbijale i uskoro potekle niz njezine obraze poput jadnih malih potoka.

»Nisam siguran da razumijem.«

Srećom, Cooperov glas je došao od prozora, što je značilo da se nije pomaknuo. Nije željela da je vidi ovakvu. Nije mu htjela dati to zadovoljstvo.

»Nisam ni mislila da ćeš razumjeti«, promrmljala je, zadržavajući jecaje koji su prijetili da će izbiti zajedno sa suzama. »Samo idi. Ostavi prijedlog. Pročitat ću ga i javiti se.«

»Ali trebam odgovor...«

»Nije me briga što ti trebaš! Iziđi i zaključaj za sobom!«

Glas joj se tresao i ugrizla se za donju usnicu da prestane drhtati. Mrzila ga je jer se zbog njega osjećala tako ranjivo i slabašno.

»Nazvat ću te«, rekao je, a koraci su mu odjeknuli po podnim daskama kad je odlazio. Cjevasta zvona su svojim sablasnim odjekom popratila njegov odlazak.

»Ne trebaš se gnjaviti«, promrmljala je, ljutito brišući oči od suza koje su tekle sve brže i brže.

Bila je bijesna na Coopera, bijesna na svoje nemoćne suze i nemogućnost pronalaska izlaza iz ovog nereda. Umarširala je u kuhinju i pristavila vodu. Šalica čaja od kamilice joj možda neće umiriti dušu, ali će itekako otjerati hladnoću koja joj se uvukla u kosti zbog pomisli da će možda izgubiti ovo mjesto. A Coopera uopće nije briga.

Deseto poglavlje

COOPER je koračao niz ulicu Brunswick u očajničkoj potrazi za dozom kofeina, i ušao u prvi kafić na koji je naletio, pod interesantnim imenom The Red Tongue.

Je li u ovoj četvrti postojalo išta što nije čudnovato, drugačije, ili stvoreno da ga zbuni?

Čim je stupio nogom unutra počeo se osjećati nelagodno i neprilagođeno, a nijedan od tih osjećaja mu nije odgovarao. On voli kontrolu, red, planiranje i razmišljanje unaprijed. Umjesto toga, otkad je odlučio preuzeti ovu galeriju ništa nije išlo po planu, pogotovo ova savjest koja mu je iznenada proradila.

Ta ista savjest je sada vrištala na njega da je iznevjerio Ariel i da je zabio golem klin u rascjep između njih.

Nije namjerno. Njegov prijedlog je bio čisto poslovan, i nadao se da će se možda nakon sklapanja ugovora opet družiti.

Možeš misliti.

Mogao je trpjeti njezina zadirivanja i izazivanja, čak i povremeno ponižavanje, ali suze? Nema šanse.

Zvuk njezina prigušenog glasa i svjetlucavi potočići na njezinim obrazima došli su mu kao šaka u trbuh i istjerali ga iz galerije, razdiranog između želje da je utješi i da je zadavi zbog toga što je zakomplicirala čitav posao.

»Što ćeš popit', stari?«

Cooper je pokušavao ne zuriti u mladića koji je primao njegovu narudžbu, ali to je bilo teško. Mladac je imao dovoljno metala zabodenog u lice da posluži za konstrukciju mosta, i bijelu crtu posred crne gotičke frizure.

»Jaki *espresso*, molim.«

»Stiže.«

Gledao je tvorolikog kako odlazi u poderanim trapericama, s prljavom krpom u stražnjem džepu i crnom majicom s imenom kafića. Zbog njega se osjećao mnogo starijim od svojih trideset godina.

Samoga sebe nikada nije smatrao konzervativnim, ali ovaj dio grada ga je tjerao da se osjeća starijim od Noe.

No ovo mjesto i nije bilo tako neobično iznutra: smeđi separei od umjetne kože, moderni kromirani stolci, jednostavni drveni stolovi. Jedine stvari koje su zbilja upadale u oči bili su jelovnici crveni poput vatrogasnih kola i osoblje puno metala.

»Izvolite.«

Tvorokosi se vratio za tren oka i stavio vreli *espresso* ispred Coopera. Želio ga je udahnuti, jer je doista žudio za kofeinskim udarom koji će mu pokrenuti mozak da smisli neko rješenje za ovu situaciju s Ariel.

»Hvala«, rekao je Cooper i umiješao dva šećera u kavu za dodatnu živost, pitajući se zašto se konobar ne miče. »Trebaš nešto?«

Tvor je izgledao nervozno, a metalni štapić u nosu mu se trzao. »Zapravo, da. Izgledate poput čovjeka koji cijeni umjetnost. Evo, pogledajte ovo.«

Izvadio je letak iz stražnjeg džepa – ne onog u kojemu je držao prljavu krpom, hvala nebesima – i spustio ga na stol. »Ova umjetnica je zakon! Sutra ima svoju prvu izložbu i trebali biste doći. Recite prijateljima.«

Cooper je bacio oko na letak uz prvi gutljaj kave, i skoro ju je ispljunuo kad je vidio gdje će se izložba održati.

»Boje iz snova predstavljaju Chelseu Lynch.«

Umjetničko ime mu je zazvučalo poznato, ali nije se mogao sjetiti otkuda.

»Bilo bi *cool* od vas da dovedete hrpu ljudi. Umjetnica doista treba potporu.«

»A tko si ti? Njezin stručnjak za odnose s javnošću?«

Cooper se divio probitačnosti ovog mladića, pitajući se je li mu možda Ariel prijateljica. Ne bi ga iznenadilo da ima čitav niz ovakvih likova koji jedva čekaju da joj pomognu i pruže podršku. Vidi kako se samo on osjećao zbog nje.

Tvoroliki se sramežljivo osmjehnuo. »Ne, ja sam joj dečko. Chelsea je najbolja i rekao sam da ću joj pomoći tako što dijelim letke gostima kafića. Nadam se da vam ne smeta.«

»Nakon ovako dobre kave? Nema nikakvih problema.«

»Vi ste baš *cool* za poslovnjaka«, rekao je tvoroliki, dajući mu znak rukom tako što je ispružio kažiprst i mali prst u zrak a ostale prste skupio, i zatim je otišao pokušati prodati izložbu ostalim gostima.

Cooper je uzeo letak i proučio kratku biografiju Chelsee Lynch: lokalna cura, odrasla u Fitzroyu, dobila stipendiju za studij umjetnosti, a pokrovitelj njezine prve izložbe su Boje iz snova.

Posljednja činjenica je Cooperu bila mnogo zanimljivija od ostalih. Zašto bi Ariel sponzorirala neku drugu umjetnicu? Zar izložbe u galerijama nisu rijetke kao posljednji komadići savršenog zemljišta za gradnju u ovoj ulici?

Prema onome što je on pročitao, većini umjetnika je trebalo mnogo godina napornog rada, samopromocije i svega toga da bi dobili izložbu u galeriji, a ovdje mlada umjetnica to već ima, i to pod pokroviteljstvom galerije.

Ispio je ostatak kave, presavio letak i složio ga u džep sakoa, nadajući se da stara poslovice »Daleko od očiju, daleko od srca« ima nekakav učinak. Iz neobjašnjivog razloga se odjednom počeo osjećati poput nasilnika što navaljuje na galeriju, i tako uništava snove ljudi kao što je ova mlada umjetnica.

Da ne spominjemo snove jedne druge umjetnice...

On je imao vlastite planove, vlastite ciljeve, ali što ako su Arielini ciljevi jednako važni kao i njegovi?

Ovo je posao... ovo je posao...

Nevolja je bila u tome što koliko god puta on sebi ponovio da je to samo posao, prizor ranjene, uplakane Ariel je došao kao udarac

nogom u trbuh njegovoj uzvišenoj hladnoći koju je namjestio za jutrošnju prezentaciju.

Našla je pukotinu u njegovom neprobojnom oklopu i to mu se nije sviđalo.

Posao je jedna stvar, briga za protivnika je nešto drugo, i nažalost, shvatio je da mu se sviđa vatrena umjetnica s čudnim smislom za modu.

Sviđa ti se dovoljno da se odrekneš sna?

Odmahujući glavom u nadi da će se pojaviti jasno rješenje za ovaj problematični razvoj situacije u njegovoj potrazi za uspjehom, ostavio je novce skupa s pozamašnom napojnicom na stolu, i krenuo van.

Nije stigao izići.

Vatrena umjetnica je uletjela i krenula ravno na njega. Ubilački izraz lica je zatro njezine suze i izgledala je spremno nabiti nečiju glavu na kolac.

Njegovu.

»Reci mi više o ovom najmu.«

Ariel se odupirala nagonu da zabode prste u Cooperova prsa i srušila se u separe nasuprot stolcu s kojeg je upravu ustao. Više joj se sviđala mekana umjetna koža nego tvrdo drvo stolca. Nije ju iznenadio njegov izbor; tvrdo drvo za onog s metlom u dupetu.

»Želiš li nešto popiti?« ponudio je, vraćajući se na stolac uz očiglednu nevoljkost. »Kako si me pronašla? Je li uhođenje još jedan od tvojih skrivenih talenata?«

Ariel se igrala priborom za jelo, posebice nožem, zamišljajući tisuće kreativnih načina kako da ga iskoristi na ovom liku nasuprot sebe.

»Svi u ulici me poznaju, i kad sam pitala za visokog, uštogljenog muškarca, starac iz nepalske trgovine me je uputio ovamo.« Zločesto je frknula, vidjevši da se smrknuo na njezino provociranje. »Ne hvala, neću piće. Želim odgovore.«

Cooperu je išlo u prilog to što se nije smeo. Većina muškaraca bi se bila izvikala na nju zbog njezinog ponašanja, od plača do arogantnih zahtjeva u manje od deset minuta. Cooper je sve prihvaćao onako

kako je dolazilo, naslonivši se rukama na prsa, ne odmičući plavooki pogled s Ariel.

»Svi odgovori su u prijedlogu koji sam ti ostavio.«

»Radije bih da mi ti sve kažeš. Nemam vremena čitati sav pravnički govor koji si ispisao u onom mastodontskom dokumentu.«

Dobro, sad je zbilja zvučala nepristojno, ali nije si mogla pomoći. Kad je nervozna, postaje drska, bezobrazna i naporna.

Neka je tuži. Ionako to neće biti puno drugačije od onoga što joj svakako namjerava napraviti: oteti joj dom i kruh iz usta.

»Mogla si čuti više da me nisi istjerala iz galerije.«

Izazivački sjaj se pojavio u bistrim plavim dubinama i usredotočio se na nju. Maleni treptaj sreće prošao joj je tijelom jer je napokon upoznala muškarca s kojim može ukrstiti mačeve i koji uzvraća istom mjerom.

Podignula je glavu i pogledala ga svisoka. »Mogla sam, trebala sam, ali nisam.

Kako bi bilo da mi sada kažeš sve o tom najmu?«

Tako da zatim može odjuriti ravno u općinski ured i vidjeti ima li i dalje mjesto za svoj štafelaj.

Preklopio je ruke na prsima, što je kod njega bio izraz samopouzdanja, a ne obrambeni mehanizam i pogledao je ravno u oči. »Općina je dva puta dobila to zemljište u najam na devedeset i devet godina. Prvotni vlasnici, dok je to zemljište bilo poljoprivredno, su ga iznajmili općini koja je kasnije kupila zemljište od njih za pozamašnu cijenu. Kao što sam ti već rekao, tvoja Barb je dobila najam na dvadeset i pet godina, što je poprilično darežljivo, i sad je vrijeme za obnovu ugovora. No već sam razgovarao s nekoliko ljudi u općini koji su spremni na prodaju, ukoliko se uspijemo dogovoriti oko cijene. Ako se to dogodi, ti nećeš dobiti ništa, i zbog toga ti je najbolje da se sada iseliš, prihvatiš što ti se nudi, i unajmiš prostor negdje drugdje. Je li sada jasno?«

Ariel je slušala svaku prokletu riječ, a srce joj je potonulo još mnogo dublje.

Je li doista u pravu kad kaže da općina ima namjeru prodati zemljište, ili se samo poigrava njome? Može saznati samo ako bude navaljivala.

»Općina nikad ne bi prodala. Blefiraš.«

Nagnuo se naprijed, stavio podlaktice na stol i dugačkim prstima privukao njezinu pozornost. Primijetila ih je još kad ga je slikala. Maštala je o njegovim prstima, kako prelaze preko njezinog tijela i donose joj zadovoljstvo...

»Govorim ti istinu.«

Zgrabila je jednu kovrču i počela je vrtjeti oko prsta, gledajući ga u oči dok joj se u trbuhu odvijala revolucija. Nije smio biti u pravu. Drugu opciju nije mogla ni zamisliti.

Obećala je Barb, morala je održati legendu na životu i nastaviti s radom koji je Barb započela u lokalnoj zajednici. Ispast će jedna pred samom sobom ako dopusti tipu kao što je Cooper da je prisili na odluku iz straha.

»Vidio si dovoljno toga u ovoj ulici i sada znaš kakav imidž grad želi zadržati. Galerija je bitan dio lokalne atmosfere. Osim toga, mnogo radimo s lokalnim talentima, a da i ne spominjem djecu s ulice.«

»Djecu s ulice? Kako si ti povezana s njima?«

Ne bi se začudila da je vidjela porugu na njegovom licu iz visokog društva. Njegova nevjerica je govorila sama za sebe.

Vrelina joj je jurnula u obraze, moćna kombinacija ljutnje i zamjeranja što tip poput njega ne razumije ništa o gladi, hladnoći i očaju, i još se usuđuje postavljati pitanja.

»Nije bitno – to se ionako ne uklapa u tvoj *poslovni plan*, zar ne?«

Osjetio je otrov u njezinom glasu i primijetio plamen u očima. Odmahnuo je glavom i odmaknuo se. »Čuj, ovako nećemo nikamo dospjeti. Odgovorio sam na tvoja pitanja o najmu, i pokušao sam ti što jednostavnije objasniti ponudu. Svi iznosi su u dokumentu i kad stigneš razmisliti, siguran sam da ćeš donijeti ispravnu odluku. Nazvat ću te kasnije da je čujem.«

»Ne moraš se truditi!«

Skočila je na noge baš kad i on, znajući da treba pobjeći van prije no što kaže nešto zbog čega će požaliti, ali svi obrambeni mehanizmi su joj bili u punom pogonu, a misli su postajale riječi mnogo brže nego što ih je ona uspijevala zaustaviti.

»Ne zanima me nikakva tvoja ponuda, ni sada niti ikada. Znam da si se motao oko mene i pravio se fin da me smekšaš, ali nije ti upalilo. Tako si danas upao u galeriju i pokušao me zastrašiti. A ni to ti nije uspjelo. Zašto onda ne odustaneš i pustiš me na miru?«

Na njezino golemo iznenađenje, samo se nasmijao. »Znači li to da te večeras ne mogu izvesti na večeru da čujem tvoj konačni odgovor?«

Stisnula je šake.

»To znači da te nikada više ne želim vidjeti.«

Okrenula se na peti, nadajući se da neće pasti u pohabanim japankama i tako pokvariti svoj dostojanstveni izlazak iz kafića.

»To će biti teško, jer sam upravo pozvan na izložbu Chelsea Lynch sutra i ja sam uvijek za potporu mladih talenata.«

Ukočila se kad je prošao pored nje, mašući joj letkom sa slavodobitnim osmijehom na licu dok joj je pridržavao vrata.

Nije odgovorila.

Nije mogla; trebala joj je sva koncentracija da prođe pored frajera koji nije prihvaćao ne kao odgovor i zbog toga je živcirao na mrtvo ime, i istodobno joj se suprotstavljao kao nitko nikada prije.

Velik dio nje mu se divio zbog toga. Sviđao joj se.

Usprkos svojoj prosudbi, dok su joj svi nagoni vrištali da su previše različiti i da je on nevolja s velikim N, sviđao joj se.

A što će sada s tim, kad mu je rekla da više nikada ne želi vidjeti njegovo umišljeno lice?

»Ariel, čekaj.«

Da ima barem malo mozga, ignorirala bi ga i nastavila hodati. Umjesto toga, nešto u tonu njegovog glasa, neka mekoća ju je zaustavila.

»Što je?«

Približio joj se i uhvatio je za nadlaktice; nije mogla pobjeći čak ni da je pokušala.

»Zašto si krenula za mnom?«

»Zato što sam luda«, promrmljala je, vrpoljeći se da se oslobodi.

Nije željela pobjeći zbog njegovog pitanja, nego zbog dodira, jer su je njegove čvrste ruke pržile posebnom vrelinom, zbog koje je gubila razum. Nije bilo dovoljno što joj ruke trepere. Željela je da joj se vrelina pronese cijelim tijelom, da je njegove ruke dodiruju posvuda, da istražuju, miluju, glade svaki njezin centimetar...

»Slušala si me ovdje, a nisi htjela u galeriji. Zašto si se predomislila?«

Kvragu i on i njegova moć zapažanja i upornost...

Prestala se vrpoljiti i prostrijelila gaje pogledom koji bi slabijeg muškarca poslao u bijeg.

»Dobro, želiš čuti istinu? Ja uvijek održim obećanje. Jednostavno je tako. Bilo mi je krivo što nisam ispunila svoj dio pogodbe, a ti si lijepo pozirao. To je to. Zadovoljan?«

»Sada jesam«, promrmljao je, spustivši ruke na njezin struk i privukavši je k sebi. Logika joj je nalagala da bježi, ali požuda joj je protekla žilama i poželjela je da je Cooper odvede u galeriju ove sekunde i vodi ljubav s njom. Možda će kad se riješe ove napetosti opet moći zauzeti čvrst stav.

Ili samo smišlja izlike jer želi biti gola s najzgodnijim frajerom kojeg je ikad vidjela?

»Dokazat ću ti to«, rekao je, podignuvši joj bradu da joj pogleda u oči znakovitim izrazom lica koji nije mogla pročitati do kraja.

»Dokazati što?«

Izgubila je nit razgovora iste sekunde kad joj se u mozgu pojavila slika njih dvoje golih.

»Dokazati da nisam neprijatelj.«

»A kako ćeš mi dokazati? Maženjem?«

»Nemoj me iskušavati.« Pogled mu je pao na njezine usnice i zastao joj je dah.

Poljubi me, kretenu jedan!

Usnice su joj se razdvojile i tijekom jednog trenutka ludila pitala se je li možda to rekla naglas.

Spustio je glavu i prepriječio put sunčanim zrakama koje su padale na njih, a ona je zadržala dah s rukama na njegovim prsima, žudeći za osjećajem kože ispod prstiju umjesto skupog pamuka.

Zatvorila je oči i malčice nagnula glavu, žudeći za njegovim usnama više nego za ičime ikada.

»Nazvat ću te«, rekao je u kut njezinih usnica, ovlaš je dotaknuvši u najkraćem skoro-poljupcu njezinog života prije no što se odmaknuo.

Koji vrag...?

Odmah je otvorila oči, razočarana zbog još jednog propuštenog poljupca od najnepodnošljivijeg tipa kojeg je ikada upoznala.

Odmaknuo se od nje i ona se osovila na noge, znajući koliko će jadno izgledati ako padne na njega. Sad mu je govorila da ga nikada više ne želi vidjeti, a odmah zatim mu se ponudila kao na pladnju.

»Kako god«, rekla je, mičući odbjegli kovrču s lica i lagano mu mahnuvši dok joj se smiješio i oštro joj salutirao.

No krv koja joj je jurila tijelom nije bila zanemariva, kao ni činjenica da je jako željela frajera koji nije mogao uništiti za sva vremena.

Jedanaesto poglavlje

»ČEMU tužno lice, *bella?*«

Ariel je prizvala osmijeh za Sofiju Montessori, znajući da nije bio sjajan kao inače, jer su se Talijankine tamne oči ispunile brigom.

»Moja muza je danas tvrdoglava«, rekla je Ariel, prtljajući po prigušivaču svjetla u galeriji, želeći postići pravi ugođaj prije no što za deset minuta otvori vrata prve izložbe Chelsea Lynch.

Sofia je grimiznim noktom dotaknula svoju gornju usnicu.

»Jesi li sigurna da nije tvrdoglava samo tvoja muza?«

»Kako mislite?«

Ariel se odmaknula i proučavala pejzaž u ulju živih boja ispred sebe, zadovoljna plesom boja pod nježnim svjetlom.

»Možda ti je onaj prekrasni muškarac zavrtio glavom, a ti se ne daš? *Santo cielo*, kakva je on samo poslastica!«

Sofia je poljubila vrhove svojih prstiju i podignula ih u zrak – sveta nebesa – dok se Ariel smijala, iskreno i od srca, prvi put od jučerašnjeg suočavanja s gospodinom Bitnim.

»Ja dobijem lošu probavu od takvih poslastica, pa radije ne bih razgovarala o njemu.«

Trebala je znati da Sofiji ništa ne smije previše nijekati, jer je to samo poticalo njezinu znatiželju.

»Aha... ljubavnička svađa, rekla bih«, Sofijine oči su zasjale pri pomisli na intrige. »Sve velike ljubavne priče trebaju malo drame, a ja mislim da ti sa svojim mladićem imaš baš to, zar ne?«

»Ne! I on nije moj mladić!«

Ariel se latila sljedećeg zadatka, pobrinuvši se da plate sa sirom imaju odgovarajuće krekere i egzotične umake odmah pri ruci. Pitala

se zašto jedan maleni, izdajnički dio nje želi da Cooper bude tu.

»*Bella*, život ne mora uvijek biti toliko težak. Bit će ono što bude.«
Briga je obojila Sofijine riječi, a Ariel se u sebi nije slagala s njom.

Život je itekako težak, barem je njoj oduvijek bio, i za drugo nije ni znala.

Gubitak galerije je samo još jedan primjer toga. Tužan, srocoloman primjer u kojemu ona gubi jedino što joj je ikada predstavljalo nadu; nadu u bolji život, nadu da se iz loših stvari mogu roditi dobre, nadu da može postati osoba kakva bi Barb željela da bude. Uspješna, ponosna i neovisna. Takve su kvalitete tipovi poput Coopera uzimali zdravo za gotovo.

Pokazat će ona njemu. Ako uspije skupiti milijun dolara.

»Ako ti ikako mogu pomoći...«, Sofia je utihnula, podignuvši savršeno oblikovanu obrvu i obgrlivši Ariel bucmastom rukom oko ramena.

»Bit ću dobro«, rekla je Ariel prije no što se izvukla iz Sofijinog zagrljaja, pitajući se je li i njoj ta laž zazvučala šuplje.

Neće biti dobro, jer su joj u općini potvrdili njezine najveće strahove: prodat će zemljište na kojem se nalazi galerija.

Kao i većini melburnških općina, očajnički im treba novac i nove škole i zdravstvene ustanove. Prodaja posljednjeg komada dobre nekretnine u Brunswicku zato uopće nije upitna.

Naravno, ponudili su joj opciju: daj nam ti sama novac ili se oprostí s galerijom. Kakva opcija!

Jedva je spajala kraj s krajem da plati najamninu, pa su joj tako mogli uručiti i omču.

»Hej, djevojke. Izgleda li sve kako treba?« Chelsea im je prišla s crvenom kosom nageliranom u strašne šiljke, odjevena u neobičnu kreaciju od bež kože koja je sasvim obavijala njezino maleno, gipko tijelo.

Ariel se nasmiješila i uputila Sofiji pogled koji je govorio da mijenjaju temu.

»Opusti se. Slike su ti odlične i izložda će biti pun pogodak.« Chelsein hrabri osmijeh je posustao. »A što ako nitko ne dođe?«

»Ne brini, *bambina*! Ja sam razglasila cijelom Melbourneu. Svi će doći!« Sofia je raširila ruke i Chelsea se umirila. Vratilo joj se samopouzdanje.

Ariel je zahvalno pogledala Sofiju, žaleći što se i njezini problemi ne mogu tako lako riješiti. »Chelsea, molim te provjeri popis inventara i vidi jesu li crvene točke za prodaju na mjestu, a Sofia će provjeriti vino.«

Ona sama je otišla odostraga da se psihički pripremi za Cooperov dolazak.

Neće valjda doći? Vjerojatno ju je samo pokušavao zaplašiti rekavši da će doći na Chelseinu izložbu. Htio je pojačati pritisak. Pa neka, ima ona vijesti za njega.

Ako večeras pokaže svoju jednu njušku, ona će njemu pokazati tko pojačava pritisak.

Dugo je razmišljala o svojim opcijama dok je pripremala galeriju, i koliko god joj se Cooperova ponuda činila kao jedina mogućnost da negdje krene otpočetak, jednostavno ju nije mogla prihvatiti.

Borit će se svim oružjem u svom malom arsenalu. Obratit će se Nacionalnoj zakladi, Vijeću za umjetnost, Odboru Victorian Grants. Uradit će sve što treba.

Ljudi su ovisili o njoj, ljudi poput Chelsee koji nikada ne bi dobili priliku da ih se primijeti da nije bilo Barb i njezinog naslijeđa. Dok je gledala mladu crvenokosu djevojku kako trči po galeriji i provjerava je li sve u redu, znala je da nema drugog izbora.

Nije smjela prodati i ako Cooper i općina žele baš ovaj komadić zemljišta, morat će je odvući odavde nakon što iscrpi sve putove i načine.

»Ariel, vani je već gomila ljudi. Hoću li otvoriti vrata?« Chelsein prigušeni glas je dao Ariel na znanje koliko je djevojka nervozna, jer je inače uvijek vikala.

»Samo daj. Došao je tvoj trenutak da zablistaš«, rekla je Ariel stisnuvši joj ruku umjesto ohrabrenja, i nadajući se da ovo neće biti Chelseina prva i posljednja izložba u Bojama iz snova.

Došao je.

Ariel je prepoznala točan trenutak kad je Cooper stupio nogom u galeriju jer joj se kosa na zatiljku odmah podignula, kao i većini žena u prostoriji.

Na svoju sreću, uspjela je odmaknuti pogled s njegovoga nakon prvog napetog trenutka kad su se pogledali i međusobno osjetili nešto što se može nazvati samo rastućim plamenom.

Ali taj jedan bremeniti trenutak je ostavio sasvim dovoljno vremena da joj se njegova slika utisne u mozak: crne traperice, crna kožnata jakna, oprema pravog lošeg dečka koja je savršeno pristajala uštogljenome gospodinu Bitnom.

Dodaj još sarkastični sjaj u preplavim očima i urođeno samopouzdanje kojim je zračio, i eto ti nevolje zbog koje će jedva izdržati večer.

Mogao je biti pošten i izbjegavati je, ali naravno da nije.

»Možeš bježati, ali ne možeš se skriti«, rekao je Cooper. Prikrao joj se u čajnoj kuhinji dok je ispod sudopera tražila još plastičnih čašica.

Naglo je podignula glavu i gotovo se udarila u zahrđali metalni sudoper.

»Kakav lijep pogled.«

Vrelina joj je jurnula u obraze i odmah se uspravila iz te čudne pozicije, nadajući se da joj guza ne izgleda golemo u baršunastim vrućim hlačicama koje je odjenula te večeri. Odmah je prekorila samu sebe što joj je uopće stalo.

»Što ti radiš ovdje? Rekla sam ti da ne dolaziš.«

Naslonio se na dovratnik i podignuo obrvu, na što je njezino bilo podivljalo.

»Kao odgovor na tvoje prvo pitanje, došao sam jer me zanima umjetnost. A to što si mi rekla da ne dođem, vjerojatno već sada znaš da jako volim izazove.«

Zgrabila je plastične čašice tako jako da su joj popucale u rukama. »To sam ja tebi, zar ne? Samo izazov. >Da vidimo koliko se moram ulizivati ludoj umjetnici dok ne kapitulira i preda mi galeriju na pladnju.< Pazi sad, stari moj: to se nikada neće dogoditi.«

Očekivala je da će se smrknuti, naljutiti, poprimiti onaj poslovni izgled od jučer kad je iznosio svoju odvratnu ponudu. No samo je još više raširio svoj razbješnjujući osmijeh.

»Prekrasna si kad se ljutiš.«

Maleni ubod sreće ju je trgnuo – svaka djevojka ima svoj ponos – prije no što mu je uputila ljutiti pogled zastrašivanja. »Joj, kako sereš. A sada, ako ti ne smeta, moram se vratiti u galeriju.«

»Ali smeta mi«, promrmljao je kad se pokušala provući pored njega, no on joj je prepriječio put rukom i gotovo je pribio uza zid. Ukočila se i čekala da spusti ruku. Spustio ju je, ali na njezin struk.

»Možeš bježati od mene koliko želiš, Ariel Wallace, ali ja ne idem nikamo. Moramo razgovarati i neću otići dok se to ne dogodi.«

Nježno joj je govorio, s riječima punim mekanog uvjeravanja, ali jedva ga je čula jer joj se vrtjelo u glavi od njegove ruke na struku. Vrelina njegovog dlana je prolazila kroz baršun, pekla joj kožu i nagovarala je da radi svakakve ludosti poput uvlačenja u njegov zagrljaj i doživljavanja te iste topline po cijelome tijelu.

No znala je da njegov dodir ne znači ništa – oćijukanje je sasvim prirodno frajerima kao što je on. Znala je bez ikakve sumnje da bi ga trebala istjerati kroz vrata, i to iste sekunde. Umjesto toga je podignula glavu, pogledala ga ravno u oči i rekla: »Ako misliš ostati, onda budi koristan. Dobro bi mi došao još jedan par ruku.«

Pažljivo je sklonila njegovu ruku sa svog struka i držala je sekundu predugo u svojoj, a zatim se okrenula i otišla.

»Kakva noć.«

Ariel se srušila na kauč, izula platforme od dvanaest centimetara i protrljala bolna stopala, očajnički želeći da se pred njom pojavi šalica toplog čaja.

»Bi li nešto popila? Možda šalicu čaja?«

Cooper je čučnuo ispred nje, još uvijek veseo i svjež, a ona se osjećala poput stare krpe. Kvrugu i on!

»Znam da sam ti s razlogom dopustila da ostaneš«, rekla je, mrzeći svoje srce što tako ustukne svaki put kad vidi njegovo lice, krivulju usnica pri osmijehu i način na koji joj čita misli. »Šalicu čaja od crnog ribiza i jabuke, molim.«

On se smrknuo. »Pa nismo na dječjem rođendanu.«

»To je fino. Ali ovisnik o kofeinu poput tebe to ne može znati.«

Ublažila je svoju otresitost osmijehom, a njegovo uzvratanje ju je ugrijalo iznutra bolje nego ijedna šalica čaja.

»Samo ti lijepo sjedi i ovaj kavoljubac će ti začas donijeti taj otrov.«

Ariel ga je gledala kako ustaje i odlazi u čajnu kuhinju, diveći se kako crni traper pristaje njegovoj čvrstoj guzi i dugim nogama.

Nije mu trebala dopustiti da ostane. Trebala ga je istjerati i njega zajedno s hiperaktivnom Chelsea i napornom Sofijom koja ih je stalno željela vjenčati, ali nije imala snage. Osim toga, nijedna njegova riječ neće promijeniti njezino mišljenje o prodaji galerije, i željela je da mu to bude jasno.

Kad mu iznese planove za prikupljanje ostatka novaca, nije nimalo sumnjala da će Cooper Vance jednostavno nestati.

Trebala bi biti oduševljena.

Umjesto toga, osjećaj praznine joj je zaposjeo srce i širio svoje hladne pipke prema vani a samoća ju je tjerala da poželi svakakve nepotrebne stvari.

Poželjela je da Cooper nije beskrupulozni poslovnjak. Poželjela je da su se sreli u drugačijim okolnostima. Najviše od svega je željela da frajeru u kojeg je zaljubljena nije samo sredstvo za postizanje cilja.

»Evo je, šalica vrućeg punča. Odvratno.«

»Hvala. Ovo je pravi raj.«

Cooper joj je pružio šalicu vrelog čaja i udahнула je neodoljivu voćnu aromu, uzimajući gutljajčice blaženstva dok je proučavala Coopera preko ruba šalice.

»Tebe je lako zadovoljiti ako ti je to raj«, rekao je i sjeo pored nje na kauč, a njegova blizina je aktivirala sve uzbune u njezinoj glavi. Mogla se odmaknuti poput preplašenog miša, ali letargija je vladala njezinim tijelom. Jednostavno nije imala energije da se pomakne, a čak ni volje, ako ćemo iskreno. Što je očekivala da će se dogoditi? Da će je ovaj ljubiti do besvijesti? Kako da ne.

To bi ti htjela.

Zapravo i jest, i morala je potegnuti nekoliko velikih gutljaja čaja da ispere taj osjećaj. »Ti nećeš ništa piti?«

Odmahnuo je glavom. »Ja sam dobro. A ti?«

Prije no što je uspjela dešifrirati njegove riječi, on ju je prstima pogladio po obrazu. »Izgledaš umorno.«

»Nisam dobro spavala«, promrmljala je, ljutito gledajući glavni razlog svoje nesanice i nadajući se da će ponovno postati strogo poslovan. S takvim tipom se mogla nositi.

Ova mekša, pronicava verzija Coopera Vancea ju je mogla uništiti u roku od sekunde.

»Za to sam dijelom i ja kriv, je li?«

»Ne dijelom. Ti si u potpunosti kriv za to.«

Raskolačio je oči i ona se posramljeno upitala zna li točno što joj čini.

»Dok mi dišeš za vrat, pokušavaš me istjerati odavde, ne mogu baš reći da mi je ugodno«, nastavila je govoriti, fokusirajući se na poslovnu stranu stvari i nadajući se da on neće kopati dublje i shvatiti da uzrok njezinih besanih noći nije samo mogući gubitak galerije.

»Stresno mi je, a ti razgovaraš s osobom koja ne poznaje stres. Jogu da, meditaciju da, ali stres ne.«

Odmaknuo se od nje s malom borom između obrva. »Ne mora biti stresno ako samo poslušáš zdrav razum.«

Razbjesnjela se i spustila gotovo praznu šalicu na pod. »A što je zdrav razum?«

»Neću ponavljati stare stvari«, rekao je naslonivši se na svoj kut sofe i raširivši ruke po naslonu, prepun samopouzdanja. »Znaš da je

moja ponuda poštena, s obzirom na to da te općina može izbaciti čim najam istekne, i ostat ćeš bez ičega.«

»A kako bi bilo da ja tebe odmah izbacim oдавде?«

Nagnula se bliže, i ponovno joj je došlo da mu zabode prst u prsa. »Ili još bolje, napokon si shvatio da me ne zanima ništa što mi možeš ponuditi, pa zašto sam lijepo ne iziđeš?«

Oči su mu se smračile u ponoćno plavu kad se nagnuo naprijed i spustio ruke.

»Lažeš. Mislim da te itekako zanima ono što ja mogu ponuditi.«

Srce joj je zalupalo od tog dvosmislenog odgovora i njegove blizine. Mirisao je tako lijepo, po sandalovini i nečemu lakšem na što je njezino tijelo jako reagiralo. Obožavala je mirise: svježije cvijeće, aromaterapijska ulja, kišu na svježije pokošenoj travi, ali nijedan od njezinih omiljenih mirisa nije bio ni sličan Cooperovom zamamnom parfemu.

Neka ide kvragu, znao je kako utječe na nju i sad joj je to nabijao na nos. Pokazat će ona njemu.

»Utvaraš si. Ako želiš implicirati da između nas postoji nešto osim onog čudnog očijukanja, zaboravi. Oboje znamo da sada samo istražuješ kako živi niži stalež.«

Stisnuo je vilicu, suzio oči i isijavao napetost u gotovo opipljivim valovima.

Krenula je zadati odlučujući udarac. Ako ga ovo ne istjera iz njezinog života zauvijek, onda nikad neće uspjeti.

»Ne brini, ja sam odrasla djevojka, mogu to podnijeti. Provodiš vrijeme s ekscentričnom umjetnicom, malo očijukaš da je smekšaš i da ti povjeruje. Kužim.

Tako ti sklapaš poslove. Ne lažeš i ne uzimaš taoce. Ne ljutim se.« lako je bio u pravu; lagala je.

Barem što se osjećaja tiče.

Osjećala je nešto prema njemu, osjećala je puno toga. Nevolja je bila u tomu što si nije mogla pomoći. Život joj je bio dovoljno kompliciran i bez emocija.

»Jesi li završila«, rekao je dubokim, prijetećim tonom.

»Zapravo nisam. Mislim da si snob, snishodljiv i...« njegove usnice su se sudarile s njezinima i šokirala se, shvaćajući sekundu prekasno da otvaranje usta može biti protumačeno kao poziv. Cooper nije oklijevao, produbio je poljubac i izazvao je da ga susretne na pola puta, i to takvom vještinom da je jedva disala.

Nije samo on volio izazove, i u djeliću sekunde dok se razum još borio sa strašću, bacila je oprez u vjetar i pokazala mu s kim ima posla.

Usnice su joj očajnički uzele njegove u vrtlogu vreline koja je palila sve njezine unutrašnje vatre. Ruke su poprimile vlastitu volju, prelazeći preko njegovih stjenovitih prsa prije no što su se upetljale u kosu i privukle njegovo lice. Željela se usidriti u svijetu koji je opasno gubio kontrolu.

Vrelina joj je divljala tijelom i naslonila se na njega, želeći još, trebajući još, i dok su je obavile njegove ruke, logika je pobjegla i ustupila mjesto dubokoj žudnji da ovaj trenutak potraje zauvijek. Cooper je prekinuo poljubac da bi joj pogledao u oči, i rukama nježno maknuo kovrče s njezinog lica.

Nije mogla pročitati pogled u njegovim očima dok se on lagano pomaknuo ispod nje. Kako to da se našla na tijelu jednog iznimno zgodnog muškarca, u kojeg bi se mogla zaljubiti preko ušiju u djeliću sekunde kao da je sasvim izgubila razum, a istog tog muškarca je maloprije gotovo istjerala iz svog života, a on joj je prodrmao cijeli svijet jednim jedinim poljupcem.

Što to ona, pobogu, radi?

Dobro, možda to i nije bio samo poljubac. Poljubac je bio savršen. Ali ne radi se o tome. Mora ga se riješiti, i to brzo, jer ne zna što će njezina novopronađena požuda napraviti za deset sekundi.

Maknula je njegove ruke sa svoga lica, pala na pod i uspravila se nespretno poput klauna. »Pa, ovo je interesantna diverzija, ali nije upalila. Još uvijek želim da odeš.«

Cooper je ustao mnogo elegantnije od nje, a njegov tajanstveni izraz lica ju je i dalje nervirao. Zar ne može izgledati barem malo potresen tim kataklizmičkim poljupcem? No možda to njemu uopće nije tako neobično. Vjerojatno je tako poljubio polovicu žena u Melbourneu.

Ne, ne, ta bol oko srca nije ljubomora; vjerojatno ju je uhvatila žgaravica od sira koji je pojela tu večer.

»Ako ne ušutiš, opet ću te poljubiti.«

Otvorila je usta da mu odgovori, ali brzo ih je zatvorila jer joj se prijeteći približio. No kad bolje razmisli, ne bi bilo tako loše dobiti još jedan senzacionalan poljubac...

»Dobro, sad kad imam tvoju pozornost, želim da me poslušáš. Da, želim da ovaj posao uspije, i da, jako mi je važan. Od životne važnosti.«

Zastao je na trenutak kao da traži prave riječi, a ona je čekala, spremna da mu prepusti malo vremena. Barem je to mogla učiniti prije no što ga zauvijek istjera iz svog života.

»A ovo što se događa između nas dvoje, nema nikakve veze s poslom. Bih li radije želio da si neka smežurana baba i da ne dolazim u iskušenje? Da. Bih li želio da mogu sklopiti ovaj posao i ne osvrutati se za sobom, te zaboraviti tvoj osmijeh, vatru tvojih očiju i strast tvog poljupca? Možeš se kladiti. Ali nema smisla željeti nemoguće, i baš kao sada, praviti se da ništa ne postoji između nas. Ja to ne mogu. I neću.«

Ariel je zinula, i vrtjelo joj se u glavi dok je Cooper gledao u nju kao poslovni pobunjenik koji joj govori neka se ne složi, ako smije.

U redu, dovoljno je muško da prizna ovo iskrenje među njima. Kao da je to velika stvar.

To ne znači da se ona mora slagati s njim, ili ga ohrabrivati, bez obzira koliko joj srce divljalo zbog svih divnih stvari koje je rekao o njoj, i zbog činjenice da mu je jednako privlačna kao i on njoj.

Cooper je i dalje neprijatelj i raznio bi sav njezin svijet samo da dobije priliku.

Ona mu nije namjeravala dati tu priliku.

»Nemaš što reći? Hajde, daj sve od sebe«, rekao je, a stroge oči se nikako nisu slagale s izazivačkim smiješkom na usnama.

»Što želiš da kažem?«

Osim onog očiglednog: sviđaš mi se, želim te, izgubit ću glavu i poludjeti za tobom. Usprkos tomu, ona nije bila tip djevojke koji gubi glavu. Previše toga bi riskirala time. Imala je previše odgovornosti, počevši od galerije koju je trebala voditi još mnogo godina, sukladno Barbinoj želji.

»Kako bi bilo da počneš s istinom?«

Ariel je stisnula usnice u želji da spriječi blebetanje cijelog niza istina koje Cooper ne želi čuti: istina je ta da se bojala da će izgubiti galeriju bez obzira na sav svoj trud, bojala se da će tako iznevjeriti sve, i najviše od svega, bojala se osjećaja koje je ovaj muškarac budio u njoj.

Dakle, usprkos svojoj brutalnoj iskrenosti, opredijelila se za liniju manjeg otpora. Lagala je.

»Ovdje nema ničega osim uobičajene kemije između muškarca i žene. Drukčiji smo na sve moguće načine, i ti želiš nešto od mene što ti ne mogu dati, bilo to od životne važnosti ili ne.«

Nastavila je, izbjegavajući njegov pronicavi pogled: »Neću prodati, ti nećeš dobiti što želiš, i nemamo se više razloga vidati. Završimo zato s ovim dok smo oboje još uvijek pristojni, može?«

Očekivala je da će je zasuti kompliciranim argumentima poput onih u njegovom poslovnom prijedlogu i pokušati je navesti da se predomisli. Očekivala je pritisak i objašnjenje zašto je baš njezina galerija *od životne važnosti*.

No opet ju je iznenadio.

Zakoračio je prema njoj i zauzeo njezin osobni prostor, i morala se odupirati nagonu da se nasloni na njega i ponovno osjeti uzbuđenje njegovih ruku na sebi i zaboravi sve razloge zbog kojih ne mogu biti zajedno.

Podignuo joj je bradu prstom i zagledao se u njezine oči: »Znaš li zašto je kemija zanimljiva? Može dovesti do eksplozivnih reakcija i neočekivanih rezultata.«

Ne smije ga gledati. Ne želi ga gledati.

No gledala ga je poput hipnotizirane lutke dok je palcem gladio njezinu donju usnicu beskrajno nježno i osmjehivao joj se vrelo i dvosmisleno.

»Da, ima još jedna stvar. Kemija mi je bila omiljeni predmet.«

Prije no što se stigla sabrati i reći mu što bi mogao učiniti sa svojim predmetima, zagrlio ju je i poljubio.

Posljednja prilika. Odgurnuti ga i zanemariti sve prekrasne stvari koje joj je rekao.

Opet je produbio poljubac, zario joj ruke u kovrče, nagnuo glavu da mu bude dostupnija, i u trenutku kad je njegov jezik dotaknuo njezin, sasvim se izgubila.

Više nema povratka.

Gurnula ga je natrag na kauč, ruke su joj vrludale posvuda, klizile ispod crnog pamuka i gladile vrelo kožu na čvrstim trbušnim mišićima.

Netko je zastenjao, prigušeno i seksi, nije znala je li ona ili on. Nije ju bilo briga. Njegov miris, njegov okus, osjećaj njegove kože i zvuk isprekidanog disanja zapalili su njezin usnuli libido.

»Jesi li sigurna?«

Cooper je na trenutak prekinuo poljubac, uzeo njezino lice u ruke i zagledao joj se duboko u oči.

»Šuti i ljubi me«, rekla je, a neprikrivena požuda iz njegovih plavih očiju je spalila sve preostale sumnje koje je imala.

»Kako ti kažeš.«

Uradio je točno kako je rekla, i nije se suzdržavao.

Usta su im se opet spojila u erotskoj igri punoj izazivanja, dvoboja i uboda gdje nije bilo gubitnika, samo pobjednika.

Ariel je uzdahnula dok su njegove usnice prelazile preko njezinog vrata i izvila se prema njemu u izravnom dodiru s njegovom

erekcijom, jako impresivnom erekcijom ako je osjećaj tvrdoće na njezinom trbuhu ikakav pokazatelj.

»Bože, kako si lijepa«, rekao je, na trenutak prekinuvši istraživanje njezinog tijela usnicama da joj otkopča bluzu. Otvorio ju je poput čovjeka koji je upravo odmotao najljepši poklon.

Onih nekoliko puta koliko se seksala prije, mrzila je kad dođe do razodijevanja. Nesigurnosti su je mučile još od malih nogu, i pokazivale su se u najnezgodnije vrijeme, kao sada kad se pitala jesu li joj cice možda premale ili je premršava.

»Prekrasna«, uzdahnuo je spretno joj otkopčavši grudnjak i zureći u njezine grudi kao da je pronašao blago, i zatim je zubima lagano uzeo njezinu bradavicu.

»To je tako dobro«, mrmijala je, vrteći se ispod njega, želeći da im odjeća nestane sama od sebe.

»Ti si dobra.«

Odmah joj je krenuo dokazati da to doista i misli, prelazeći jezikom preko njezinih grudi, sišući joj bradavice i gosteći se njome kao da godinama nije ništa jeo.

Ariel je podrhtavala na toliko mjesta da nije znala bi li radije šokirala Coopera svojom željom za njim, ili bi uživala u slatkoj agoniji lizanja i sisanja od kojeg se topila.

»Trebam te«, šaputala je i dokazala mu koliko uhvativši njegovu erekciju u ruku. Cooper se napeo, opsovao nešto jako seksi i pogledao je na tako gorući način da se požuda pronijela njezinim venama i ukrutila joj bradavice, te ostavila osjećaj težine u njezinoj srži. »Sada.«

Nagnuo se nad nju sa seksi osmijehom na usnama. »Znaš da si drska, naređuješ i neodoljiva si u isto vrijeme, zar ne?«

»Pokazat ću ti ja naredbu.«

Odgurnula se prema gore, posjela ga na kauč i opkoračila. Nasmijao se, dubokim, raskošnim smijehom kojim ju je nagovarao da pokaže kako zna naređivati.

Brzo mu je svukla majicu preko glave, nagnula se da mu poljubi vrat i pokrije prsa svojom kosom. Stenjao je, a ona se osmjehivala poput žene koja ima moć izludjeti muškarca.

»Hmm... misliš da si ti glavna, zar ne?«

Uhvatio ju je oko struka i pridržao dok se pomaknuo ispod nje kao da obećava da će kad svuče svu odjeću sa sebe biti u raju.

»Nisi vidio još ništa«, rekla je i skliznula s njega, te kleknula ispred i pozabavila se njegovim zatvaračem i gumbom, svlačeći mu traperice i gledajući ga cijelo vrijeme u oči.

Njegovo tiho stenjanje ju je palilo, a zastakljene oči davale moć.

Erekcija pokrivena uskim crnim boksericama ju je ohrabrila da se igra s uskim komadom pamuka i prstima ovlaš prelazi preko njegovog penisa, te polako, polako skida bokserice niz njegove noge.

»*Vou*«, rekla je i sjela na pete, diveći se pogledu. Velika, jako tvrda erekcija se pojavila ispred nje, na njezin poziv i izazvala vodopade vreline između njezinih nogu kad je posegnula da je primi u ruku.

»Prokletstvo, Ariel«, promrsio je Cooper kroz stisnute zube, držeći se čvrsto za ono malo samokontrole što mu je ostalo kad je obavila ruku oko njegovog penisa i počela je polako, ritmičkim pokretima pomicati gore-dolje.

»Zar ne misliš reći blaženstvo?« Njezina drska usta su se razvukla u osmijeh dok je palcem prelazila preko glavića i sasvim ga izluđivala.

»Ti si zlica.«

Smirio je njezinu ruku i spustio se na pod pored je, zahvalan zbog mekanog tepiha na podnim daskama.

»Hej, što se dogodilo s mojim naredbama?«

»Sad sam ja na redu«, rekao je, znajući da neće izdržati još dugo.

Previše vremena je proveo sanjareći o Ariel, pitajući se kako izgleda gola, kakve su joj bradavice i kako će uzdahnuti kad je uzme.

Grudi su joj bile prekrasne, savršeno su stale u šaku, s tamnoružičastim bradavicama koje su odgovarale na sve njegove

izazove. Njegove ruke i usta su ih stalno poticale otkad joj je svukao košulju, i bile su jako ustreptale.

Morao je vidjeti kako izgleda ostatak nje, morao ju je kušati i osjetiti njezinu vrelinu i čvrstoću oko sebe prije no što sasvim poludi.

Poljubio je njezina otekla usta jednim laganim, senzualnim poljupcem i svukao njezine seksi vruće hlačice u jednom potezu. Crvene satenske tange su se zapetljale skupa s hlačicama i morao je prekinuti poljubac da je pogleda. Uzdahnuo je kao pred umjetničkim djelom.

»Preljepa si. Od glave do pete.«

Ponovno ju je poljubio, nježno, izazivajući i udovoljavajući u isto vrijeme, dok su njegovi prsti istraživali njezinu vlažnu vrelinu. Pronašao je njezin vršak i palcem lagano kružio po njemu, uživajući u malim, uzbuđenim zvukovima koje je ispuštala ljubeći ga.

Prekinula je poljubac i nagnula glavu unatrag, isprekidano dišući dok je dvama prstima kliznuo unutra, palcem gladeći njezine nabore i klitoris.

»Cooper.«

Pogledi su im se susreli dok se grčila oko njegovih prstiju, izvijajući tijelo prema gore dok joj je orgazam palio zlatne mrljice u očima.

Morao ju je imati, baš sada, dok je bila mekana, podatna i zadovoljena u njegovim rukama.

»Još.«

Gledao je u njezina drska usta, znajući da će žena poput Ariel uvijek biti puna iznenađenja. Nadao se samo da će dobiti priliku otkriti još koje.

Ali nije bio budala.

Ovo je seks, a ona će se ujutro vjerojatno dramatično povući. Ne ako bude po njegovome. Ova privlačnost se rađala među njima od samog početka i nije namjeravao dopustiti da ovo bude samo seks za jednu noć.

Osim toga, imao je osjećaj da će postati ovisan o seksu s prekrasnom umjetnicom. Jako ovisan. A on nije sklon porocima.

»Još? Neke žene nikad nisu zadovoljne.«

»Zadovoljna sam ja«, rekla je. »A ti izgledaš kao da bi ti dobro došlo malo zadovoljstva.«

Značajno je pogledala njegove prepone i obavila prste oko erekcije, a on je zastenjao.

»Pričekaj malo«, rekao je, tražeći nešto u stražnjem džepu traperica. Izvadio je novčanik, pa iz pretinca kondom. Potrgao je plavu foliju dok ga je Ariel gladila, a njezin seksi smijeh ga je izluđivao jednako kao i njezina ruka.

Ariel je obožavala svilenkastu tvrdoću Cooperovog penisa, kao i činjenicu da je ona uzrok tome. Nevoljko ga je pustila, gledajući kako stavlja kondom, i utroba joj se grčila od ugone pri pomisli da će ga uskoro i ona tako obaviti.

»Požuri«, rekla je, pitajući se kad je postala takva, mada je zapravo nije ni zanimalo. Željela je Coopera. U sebi, da je zadovolji, vreo, tvrd i pulsirajući, još od prvog trenutka kad se svukao za nju.

»Dođi ovamo.«

Cooper je raširio ruke i Ariel nije oklijevala; opkoračila ga je, ljubila ga, uživajući dok je vrh njegovog penisa upirao o njezinu srž dok se spuštala na njega. Gotovo se onesvijestila od ugone kad ju je raširio i ispunio.

»Tako si...«, stenjao je, sve glasnije dok se spuštala gore-dolje niz njegov penis, primajući ga dublje, opuštajući mišiće oko njega i uživajući u punoći i vrelini.

»Dobra?«

»Senzacionalna.«

Izgubila se nakon toga. Srećom, i on je. Zario joj je ruke u kosu, ugrizla ga je za rame dok ju je nabijao prema gore tako jako da je gotovo udarila o strop. Prevrnuo ju je na leđa i zabio se u nju s toliko snage i želje da su oboje dosegli svemir. Njezin vrisak se oglasio u isto vrijeme kad i njegovo grleno stenjanje, i dok je polako dolazila k sebi, prvo je pomislila *ovo je bilo sasvim nevjerovatno*.

Odmah zatim, *što sam to napravila?*

Dvanaesto poglavlje

BLIJEDO zlato se pronijelo kroz prozor njezine kupaonice, najavljujući još jedan savršen melburnški dan. Iako ovaj dan ni po čemu nije bio običan.

Ariel se oduprla o antikni umivaonik i pogledala svoj razbarušeni odraz u zrcalu.

Upravo si se poseksala s Cooperom Vanceom.

I to ne samo poseksala. Bilo je briljantno, nevjerojatno, plahte su gorjele pod njima, mada su se tek mnogo kasnije dovukli do kreveta.

Više nikada neće moći pogledati svoj omiljeni tepih u studiju, a da se ne sjeti kako je ušao u nju, kako ju je dodirivao posvuda i tjerao da ga želi svakom gorućom stanicom svog tijela.

Taj čovjek je prava prijetnja.

Znala je to od prvog trenutka kad je ušao u studio, i sad je imala dokaze. Zatvorila je oči i naslonila čelo na hladno staklo zrcala. Što je to napravila?

Davala je sve od sebe da ga otjera, da zanemari privlačnost među njima, da se usredotoči na spašavanje svoje galerije – a to je značilo pobjeći od korporativnog gospodina Bitnog što je dalje moguće.

Umjesto toga se pretvorila u lokvicu požude čim ju je poljubio i više ništa neće biti kao prije. Barem ne za nju.

Ona se nikada nije upuštala u usputni seks. Svoje bivše partnere je mogla izbrojiti na prste jedne ruke, i svi su joj nekada bili dečki. Strašilo ju je to što se ovo s Cooperom ni na koji način nije činilo usputnim. Osjećala se kao da ga poznaje, i to ju je strašilo još više, pogotovo zato što joj se jako sviđao.

»Jesi dobro?«

Trgnula se i otvorila oči; poželjela je da ih može držati zatvorene. Pogled na Coopera, golog Coopera se odražavao u zrcalu i srce joj je poskočilo.

»Jesam. Samo sam malo umorna.«

»Ne čudim se.«

Nasmiješio se, toplo i intimno, i pojačao temperaturu u kupaonici za barem deset stupnjeva.

»Nisam te htjela probuditi«, rekla je, prtljajući s pojasom svog omiljenog kimona, želeći da prestane gledati u nju kao da umire od gladi, a ona je doručak.

»Inače ustajem poprilično rano.«

»Nema problema.«

Tišina se razvukla između njih, napeta i teška, i Ariel bi bila dala sve da je izbjegne. Zašto se on jednostavno ne odjene i nestane iz njezinog života? Zašto ne prestane zuriti u nju?

»Sve je u redu, zar ne? Bez obzira na sinoć?«

Iznerviralo ju je što se zarumenjela. »Sve je u redu.«

»Jesi li sigurna?«

Ukočila se kad joj je prišao odostraga i zagrlio oko struka, i morala se ili nasloniti na njega, ili skočiti na antikni umivaonik.

»Prekrasna si«, rekao je ljubeći joj vrat. Zadrhtala je, vratila su joj se sva erotska sjećanja od prethodne noći, kako ju je ljubio posvuda...

»A ti si lud«, rekla je, gledajući svoju raščupanu plavu kosu, otekle usnice koje su izgledale kao da ih je netko grizao cijelu noć – gotovo kao da jest – i svoje oči, sjajne, velike i pune straha. Straha od onoga što dolazi, straha od čežnje za njim koja će doći kad on ode iz njezinog života, straha od toga da nikada neće naći muškarca s kojim će se osjećati upola ovako dobro.

»A tko je kriv za to«, pitao je ljubeći je i polako okrećući prema sebi. Zagledao joj se duboko u oči. »Lud sam zbog tebe. Zbog tvog seksi osmijeha, tvojih nevjerojatnih očiju i usana zbog kojih opet želim raditi ono od sinoć, i još više od toga.«

»Prekini s laskanjima. Ja sam već kuhana i pečena, sjećaš se?«

»Vrijeme je da zatvoriš ta zločesta usta«, rekao je poljubivši je senzualno i polako, onako kako bi joj inače skvrčilo prste na nogama od užitka, da se nije morala propinjati da ga dosegne, očajnički joj je trebao taj poljubac, i mrzila je svoje izdajničko tijelo zbog toga.

»Mislila sam da si rekao kako nemaš više kondoma?«

Sudeći po njegovoj erekciji koju je osjećala uz svoj trbuh, nije se došao samo na brzinu pozdraviti s njom. Htio je na brzinu nešto drugo.

»I nemam.« Rukama joj je prelazio preko leđa, i prela je poput mačke. »Ne brini, neće nam trebati. Samo sam se htio istuširati.«

Ali nije htio samo to.

Povukao je zavezani pojas njezinog kimona i uvukao ruke unutra, izazivajući je dodirom i gladeći joj bradavice vrhom palca. Dah joj je zastao kad je počeo skidati svilu s njezinog tijela s beskrajnim strpljenjem, sve dok se kimono nije složio na pod oko njezinih stopala u smaragdnomezelenom vodopadu.

»Mislim da moj tuš nije dovoljno velik za nas oboje«, rekla je gledajući malenu staklenu kocku, jer je Cooper sad već zauzeo gotovo cijelu kupaonicu.

»Još bolje, bit ćemo si bliže.«

Rukom joj je čvrsto obavio struk da mu ne pobjegne – ma super, ovaj zbilja čita misli – i otvorio toplu i hladnu vodu, provjerio temperaturu i čekanje od pet sekundi pretvorio u najvreliji poljubac na svijetu.

Mogla se izvući iz njegovog zagrljaja.

Mogla je uzeti kimono s poda i iskrasti se van s ono malo dostojanstva što joj je ostalo. Ali gdje je tu zabava?

Provela je život u strogoj ozbiljnosti, prvo se bavila preživljavanjem, a nakon toga je željela biti najbolja nećakinja na svijetu za tetu Barb. U zadnje vrijeme ju je mučila galerija i preživljavanje. Nikada nije imala vremena za zabavu. Ovaj posljednji zalogaj Coopera će biti baš to, čista zabava.

»Dolaziš? Voda je topla.«

Nije ju prisiljavao, samo je stajao bez ičega osim seksi osmijeha i ruke na njezinom struku. *Sad ili nikad...*

Sramežljivo ga je pogledala ispod trepavica i rekla: »Stižem.«

Kao prava gorljiva zaštitnica prirode, Ariel je čuvala vodu tako što se svaki dan tuširala što je kraće mogla, iako je obožavala da joj vrele kapi papre kožu. Danas su njezini ideali odletjeli kroz prozor zajedno sa svim ustezanjima kad se naslonila na Coopera, leđima uz njegov trbuh, dok su njegove ruke prelazile preko njezinog tijela u dugim, laganim zamasima, sapunajući, kružeći, izazivajući i pretvarajući joj noge u žele, prije no stoje posegnuo između njih i doveo je do vrhunca s nekoliko spretnih pokreta prstima.

»Ti si opasna žena«, rekao je, povlačeći je u čvrst zagrljaj koji joj je izbio dah. Ili je zbog njegovih plavih očiju jednostavno zaboravila kako se diše?

»Ne baš. Ali znam biti.«

Poslala mu je zavodnički osmijeh, pun obećanja.

Pružio joj je toliko zadovoljstva, i sad mu je poželjela uzvratiti. Višestruko.

Primila je njegovu erekciju i gladila je dok nije zastenjao, obožavajući ekstazu koja mu se ocrtavala na licu dok je pomicala ruku sve brže i izvukla zadovoljstvo iz njega u naletu vreline.

Zabacio je glavu unatrag i otkrio joj svoj snažni vrat. Nježno ga je poljubila baš tamo, znajući da nikada više neće moći ponoviti ovaj trenutak, i šokirala ju je tuga zbog svega toga.

Nisu govorili.

Umjesto toga je Cooper otvorio oči, nasmiješio se i naslonio svoje čelo na njezino, bez ijedne kretnje i riječi. Dok je voda tekla po njima, Ariel je shvatila zašto šute. Nisu si imali što reći. Što možeš reći nakon što odeš u krevet s neprijateljem?

Cooper je znao točan trenutak kad je njegova izmijenjena poslovna ponuda došla do Ariel: deset sati. Sad je bilo deset i dvadeset i pet, i trebat će joj ravno dvadeset i pet minuta da dojuri do Korporacije Vance koja se nalazila u Central Business Districtu u Melbourneu,

uključujući i vrijeme koje će provesti poskakujući od bijesa. Neće joj se svidjeti dodaci koje je uključio u ponudu.

Zapravo, ako je buka ispred njegovog ureda ikakav pokazatelj, namjeravala je svima obznaniti svoja mišljenja i osjećaje prije no što uopće stigne do njegovog ureda. Vrata su se otvorila baš kad se odmaknuo od stola.

»Kakav si ti bezobraznik«, vikala je Ariel jureći ravno na njega, dok mu je tajnica Beryl pokazivala znakove za ludu osobu vrteći prst na sljepoočnici.

»Ja ću sada preuzeti, Beryl. Hvala ti«, rekao je, prolazeći pored Ariel da zatvori vrata.

To nije previše pomoglo. Već je polovica ulice Flinders čula njezino vriskanje dok je jurila na njega, s očima punim smaragdozelene vatre i kosom poput čupave aureole.

No s obzirom na ono stoje vidio protekle noći i jutros pod tušem, ova žena ni po čemu nije bila anđeoska.

»Zašto ne sjedneš pa da porazgovaramo kao dvoje razumnih odraslih ljudi?«

»Razumnih?«

Zabacila je ramena unatrag i privukla pažnju na svoje grudi, obavijene uskom majicom s perzijskim uzorkom, izazvavši tako svakakva erotska sjećanja na njezino tijelo na njemu, strasno, grozničavo i željno, poput ostvarene maštarije.

»Očekuješ razumnost od mene, a ovo si mi poslao po kuriru?«

Posegnula je u golemu torbu od slame i bacila hrpu papira ispred njega. Stavila je ruke na bokove i gledala ga poput amazonke koja mu je došla skinuti glavu.

»Reci mi da ovo nije ono što se čini.«

»A što se čini?«

Znao je da je ne smije više ljutiti ali nije mogao odoljeti, jer je mali dio njega uživao u njihovim srazovima.

Sinoć mu je spremno odgovarala, kosila ga je strašću, a on je samo htio položiti temelje moguće buduće veze.

Nije ga slušala, nije cijnila njegovu iskrenost, i nije mu dala priliku čak niti nevjerojatnog seksa. I tako nekoliko puta.

Ako će doista biti iskren prema sebi, onda nije bio baš siguran želi li provesti život s ovakvom ženom, ali neka je proklet ako ne istraži vatromet koji je frcao među njima kad god su se našli na korak jedno od drugog.

Ona je miješala posao i zadovoljstvo, nije znala razliku, a on je smatrao da samo treba završiti poslovni dio i prepustiti se zadovoljstvu. To jest, mnogo većem zadovoljstvu njezinih mekih usnica i ruku po cijelom njegovom tijelu, njezinih uzbuđenih uzdaha dok je jezikom dovodi do vrhunca.

»Koji je tvoj problem«, smanjila je kratku udaljenost među njima i zapucketala mu prstima ispred lica. »Prestani se izmotavati i počni objašnjavati.«

Borio se sa svojim pobješnjelim libidom, i krenuo prema utočištu svog pisaćeg stola da se makne što dalje od njezinog opojnog mirisa. Nikad nije osjetio ništa takvo, i taj neobični parfem za koji je saznao da se zove neroli jer je vidio bočicu esencijalnog ulja u njezinoj torbi, uvukao mu se pod kožu. Više nikada neće moći pomirisati naranču, a da se ne sjeti plavokose božice s očima poput zelene vatre.

»Hoćeš li nešto popiti?«

»Ne. Hoću objašnjenje. Odmah.«

Nevoljko se spustila u kožnati stolac nasuprot njegovog i preklompila ruke na prsima, izgledajući poput pokunjene školarke koja čeka da joj ravnatelj dodijeli kaznu.

Sjeo je, pospremio papirnati nered na stolu, nadajući se da će joj tih nekoliko dodatnih sekundi pomoći da se smiri.

Kad joj je pogledao u oči i vidio samo uske zelene procjepe pune bijesa, znao je da ne bi pomoglo ni nekoliko sati.

»Ako si pročitala dodatke, onda ti ne treba objašnjenje. Sve je jasno.«

»Onaj dio u kojem mi prijetiš, ili onaj u kojem činiš sve da se dočepaš galerije?«

Nagnula se naprijed, prstima uhvatila rub stola tako čvrsto da su joj zglobovi pobijeljeli. »Ups, kako sam glupa. Tebi galerija uopće nije bitna, zanima te samo zemljište. Doista se moram naučiti jasnije izražavati, baš kao ti u svojoj jednoj ponudi.«

Pustio ju je da se ispuše. Očekivao je animozitet, antagonizam, ali ipak ga je boljelo. Stalo mu je do nje.

Nije ni shvatio koliko sve do ovog trenutka kad ga je pogledala s gađenjem i prijezirom.

Kvragu, što ako se njegov plan izjalovi?

Što ako, u pokušaju da završi poslovni dio i prebaci se na osobni, što ako ih sasvim uništi?

»Ne prijetim ti; dajem ti priliku da iz ovoga iziđeš kao pobjednica.«

Njezin prijekorni pogled je ostavio rupu na njegovoj savjesti. »Pokušavaš me kupiti da bi dobio ono što želiš. Ako se ja ne složim, ti lijepo odeš i ponudiš općini dvostruko više novaca no što zemljište vrijedi, i to do kraja dana?«

Odmahnula je glavom, a zlatne kovrče su se rojile oko njezinog lica, u savršenom kontrastu s ružičastim obrazima. »Baš mi je to neka prilika.«

»Ovaj posao se mora sklopiti. Danas«, rekao je osjećajući se poput nitkova kad je vatru u njezinim očima zamijenio strah.

»Trebam još vremena.«

Njezina tiha molba mu se zarila u dušu, probudivši sumnje koje bi najradije zanemario.

Je li njegov san važniji od njezinog?

Je li mu bilo dovoljno stalo do nje da okrene leđa vlastitoj budućnosti? Koliko mu je uopće stalo do nje?

Što misli poduzeti po pitanju toga?

»Vrijeme neće pomoći.«

Neće pomoći ni njemu ni njoj.

On je morao pobjeći iz Korporacije Vance, a ona otvoriti novu galeriju s novcima koje joj je namjeravao dati. Zajedno su morali zapaliti vatru koja je protekle noći gorjela nekoliko puta.

»Ne znaš to. Tu je Nacionalna zaklada, Vijeće za umjetnost...«
Ušutjela je, jer je napokon shvatila istinu. »Već si im dao ponudu, zar ne?«

Cooper je oklijevao, znajući da ne smije lagati voljenoj ženi, no istodobno svjestan da će istina vjerojatno uništiti i ono malo mogućnosti što im je ostalo za budućnost.

Voljenoj ženi?

Naslonio se na stolac, a riječi su mu odzvanjale glavom poput pucnja.

Voli je... voli je... voli je...

To ne može biti. Nema šanse.

No kad je vidio njezin poraženi pogled i neprolivene suze u zelenim očima, njegovo srce se narugalo razumu.

Čovjek koji živi od hladnih, tvrdokornih činjenica, koji sve rješava pomoću logike, dopustio je osjećaju da mu se pri šulja i opali ga šakom u nos.

Što je duže Ariel zurila u njega, to gore mu se srce stiskalo i zamalo ga prisililo da joj priskoči i uzme je u naručje.

»Reci mi istinu.«

Cooper je ustuknuo, šokiran jer ga je prozrela, no tad se sjetio da vjerojatno misli na istinu o ponudi koju je dao općini. Bilo bi mu lakše da je nakon takvog čina mogao iznijeti i svoje osjećaje prema njoj.

Duboko je udahnuo i pomno birao riječi.

»Obratio sam se općini i razgovarali smo o zemljištu, no ništa još nije finalizirano.«

»Ali ti si ih zapravo obasuo novcima, i sad ne znaju što bi s njima, je li tako? Dakle, ako ne prihvatim tvoju ponudu i prodam prije no što istekne najam, oni će se odmah latiti tvoje ponude?«

Kimnuo je, mrzeći što joj je poraz opteretio ramena, i što se tresla ručica koja je bjesomučno vrtjela kovrču, kao da će je iščupati s glave.

»Što si htio postići s dodatnim vremenom? Pustiti me da se krčkam još dvadeset i četiri sata prije no što naposljetku kapituliram i

uljepšam dan gospodinu Bitnome?»

Prijezir joj je kipio iz riječi. Uspravila je leđa. Više nije izgledala poraženo, samo ljutito.

To je moja djevojka, pomislio je Cooper, diveći se njezinoj borbenosti, no žaleći što ju je izazvao baš on.

»Želim da ovo napraviš po vlastitom nahođenju. Želim da sama doneseš odluku.«

Nasmijala se, strogo i prazno, bez imalo zadovoljstva. »Zvuči još bolje kad ti to kažeš.« Potapšala se po sljepoočnici i pogledala uvis, kao da duboko razmišlja:

»Da vidimo. Mogu donositi vlastite odluke do kraja radnog dana. Puno ti hvala.«

»Vrtimo se ukруг. Ovo je moja konačna ponuda, i kao pametna poslovna žena, trebala bi je prihvatiti.«

Zapravo to nije bila njegova konačna ponuda. Imao ih je još mnogo na pameti, a glavna od njih je bila ljubavna veza.

Nije imao puno iskustva u ljubavi. Volio je svoju majku; umrla je kad je bio mali. Volio je oca; a taj čovjek kao da je mrtav. Ne, ljubav nije pouzdan osjećaj, ali u jedno je bio sasvim siguran; volio je Ariel, i dat će sve od sebe da joj to pokaže.

Njezine nepokolebive zelene oči su se zagledale u njegove. »Zašto ti je ovaj posao toliko važan? Koristio si izraze kao što je životna važnost. Jednostavno ne razumijem zašto bi uspješan poslovni čovjek poput tebe već tjednima bio stalno prisutan, vodio me na kave, pozirao gol, išao na izložbe i sve to, kad si me mogao stjerati u kut još na samom početku? Objasni mi to.«

Cooper je uzvratio ironičnim osmijehom. Ukazala se velika prilika da malčice pokaže svoje osjećaje.

I dobije istu reakciju kao i sinoć prije onog senzacionalnog seksa. Nipošto. Napraviti budalu od sebe dva puta u manje od dvadeset i četiri sata nije njegov stil.

Opredijelio se za poluistinu. Morao je učiniti barem to, s obzirom na to da je stoički primila sve što je čula od njega, i nije se libila uzvratiti.

»Ovaj posao je moj izlaz iz ove korporacije. Planiram to već neko vrijeme i stvarno želim da se ostvari.«

Cinično se osmjehnula. »Zašto? Zar ti ne plaćaju dovoljno? Nemaš dovoljno povlastica? Šef te je preskočio prilikom podjele promaknuća? Iako bih rekla da želite sve zadržati u obitelji, ipak se zovete Korporacija Vance.«

Zadržati sve u obitelji.

Ironično, jer on je izgubio gotovo cijelu obitelj, svoga oca, onog dana prije gotovo godinu dana kad je potpisao ugovor, sasvim osupnut što će raditi s nekim Ericovog ugleda.

»Moj otac je izvršni direktor«, rekao je Cooper. Njegovom ocu je ovih dana bilo stalo samo do novaca, preuzimanja prvoklasnog zemljišta, gradnje, i to nauštrb svega što mu je nekada bilo bitno, poput ribolova, pogona na četiri kotača i druženja sa sinom.

Usprkos Cooperovom porivu da što prije ostavi Korporaciju Vance iza sebe, znao je da će mu otac nedostajati. Možda će se otac sjetiti one stare da nešto zavoliš tek kad to izgubiš i pokušati izgladiti odnose sa sinom nakon što ode?

Nadao se da hoće, ali nije previše očekivao.

Ariel je podignula obrvu, ne gubeći na svojoj živosti, usprkos ljutnji na lijepome licu. »Dakle, radi se o plaći ili beneficijama, dok tvoj otac gospodari novcem. Što od toga? Direktorska kupaonica nije dovoljno velika? Uzeli su ti jedan auto?«

»Vrijeme je da pokušam sam. Ti bi to trebala shvatiti.«

»Aha.«

Ariel se zarumenjela i počela vrpeljiti na stolcu. Podignuo je ruku da ušutka njezin odgovor, kakav god bio.

»Moja motivacija je nebitna. Ono što sada treba napraviti jest potpisati ugovor prije pet sati. To je sve.«

Počeo je premetati papire, i njegov vedar, brzi ton joj je trebao prenijeti poruku. Morao se usredotočiti na posao i udaljiti od ove osjetljive teme. Zračak zabrinutosti u njezinim očima ga je gotovo naveo da istrese dušu pred njom, samo da si olakša muke.

Ali nije mogao. On je žestoki Australac, muškarčina. Zatomet će osjećaje i krenuti dalje.

To je očeva mantra, ne njegova.

Cijelu proteklu godinu je proveo smatrajući da je ta mantra glupost.

»Samo to je bitno«, promrmljala je, zgrabivši torbu i skočivši sa stolca kao da je sjela na užareni ugljen. »Ono što je bitno jest da si ti sebično, razmaženo bogataško derište koje je naviklo dobivati sve što želi. Nije ti bitno koga ćeš usput zgaziti ili čije ćeš snove uništiti. Sad mi je krivo što mi te maloprije bilo žao, jer si htio pokušati nešto sam!«

»Ne treba mi tvoje sažaljenje.«

Skočio je na noge, razdiran između želje da joj kaže istinu, i da je istjera jer ga je previše točno procijenila. Nije znao što ga više boli: njezino loše mišljenje o njemu ili istina u onome što je rekla.

Bio je sebičan. Želio je sklopiti ovaj posao, bez obzira na sve. Ali što ako pritom izgubi voljenu ženu?

»Valjda je tako. Frajeru poput tebe ne treba ništa od cure poput mene. Osim seksa, naravno, a to si već dobio, pa smo sada opet strogo poslovni.«

Iznenadio se što tako dugo nije spomenula ono što se dogodilo protekle noći. Bio joj je zahvalan za to, nadajući se daje ovo samo poslovni razgovor i da nema veze s onim bitnim, to jest s njima dvoma.

»To nije pošteno. Razgovarali smo o onome što se dogodilo prije no što sam jutros otišao. To nema nikakve veze s ovim.«

»To ti misliš.«

Njezin pogled pun gorke osude došao mu je kao udarac nogom prije no što se okrenula i krenula prema vratima.

»Sinoć je bilo nevjerojatno, Ariel, i ti to znaš. Nemoj to sada pokvariti uvlačenjem posla u priču.«

Oklijevala je pored vrata, no nije se vratila. Kvragu, što prije sklopi ovaj posao, to će se brže moći posvetiti pokazivanju osjećaja ovoj tvrdoglavoj, lijepoj ženi.

»Ovo mora biti finalizirano, Ariel. I to danas.«

Ignorirala ga je i uznosito izišla, zalupivši vrata za sobom. Zvuk treska mu je muklo odjeknuo dušom, kao da je zalupila vrata mogućnosti njihove veze.

»Kakva je ovo buka?«

Eric je upao u Cooperov ured, s rukavima košulje podvrnutim do lakta, bez kravate i s crtom poput oštrice na hlačama. Tako je uvijek izgledao na poslu. Njegov otac se nikada nije mirio s normama, i od svojih zaposlenika je očekivao samo da budu savršeni.

Cooper je sjeo na stolac i pokazao ocu da učini isto. »Ariel Wallace je upravo bila ovdje.«

Cooper je podignuo ruku da prekine očeva uobičajena ispitivanja. »Posao će biti sklopljen do kraja radnog vremena.«

»Odlično.«

Cooper je gotovo zinuo od iznenađenja zbog očeve jednosložnosti. Očekivao je nalete veselja od čovjeka koji je već mjesecima priželjkivao taj posljednji komadić zemljišta u Fitzrovu.

Još više ga je šokirao nelagodni, gotovo tužni izraz očevog lica. Podsjetio ga je na dan kad je majka umrla. Izgledao je uništeno, izgubljeno jer je shvatio da tu osobu više nikada neće vidjeti, nikada razgovarati s njom, smijati se ili je zagrliti.

»Što je? Nisi baš oduševljen?«

Cooper je očekivao da će ga otac samo presjeći i odmah se vratiti na posao, kao i inače. No Eric je samo prošao rukom kroz gustu, sijedu kosu, a oči su mu lutale prostorijom kao da bi radije vidjele bilo što osim Coopera.

»Pretpostavljam da te nikako ne mogu nagovoriti da ostaneš?«

»Ne, tata. Ne možeš«, rekao je Cooper, ne dopustivši osjećajima da mu prodru u glas.

Nije mu to trebalo nakon svađe s Ariel i spoznaje da je zapravo voli.

Dugo je čekao, nadajući se da će otac premostiti ponor među njima. Sve je dao Korporaciji Vance, igrao je ulogu dobrog i poslušnog sina,

pokušavajući dokazati koliko vrijedi umjesto da živi na slavi obiteljskog imena, ali činilo se kao da njegov trud nije dovoljno dobar.

Nijedna njegova izjava ili postupak nikada nisu bili dovoljno dobri, a već je ionako ovdje proveo dosta vremena. Vrijeme je za bijeg. Nadao se do Boga da će njegov otac nakon sinovljeva odlaska shvatiti što je izgubio.

»Dugo me nisi tako nazvao«, rekao je Eric, napokon pogledavši sina, koji se jako iznenadio kad je vidio nesigurnost u očevom pogledu. Njegov otac nikad nije bio nesiguran. Bezobziran, dominantan i naporan, to da, ali nikad nesiguran i neodlučan.

Vjerojatno je posljednji put pokušavao navesti Coopera da ostane u tvrtki.

»Nisi baš podupirao obiteljske veze otkad sam stigao u tvrtku«, rekao je Cooper, opredijelivši se za iskrenost tako da prije završe razgovor. Nema smisla ponovno proživljavati cijelu godinu.

Otac ga je još jednom iznenadio. Nije izbjegao neugodnu temu, nego se srušio pred Cooperovim očima: pognuo je ramena, spustio glavu, prepustio se boli.

»Zaboravi da sam išta rekao...«

»Ne.«

Njegov otac je podignuo glavu i poznati plamen mu se zapalio u tamnim očima. »U pravu si. Ne krivim te što me ne zoveš tata. Odgurnuo sam te od sebe. Sve sam upropastio.«

Cooper nije odgovorio, jer se slagao sa svime što je otac rekao. Osim toga, takav pogled već godinu dana nije vidio kod oca; pogled čovjeka kojemu je stalo do sina, i koji želi razgovarati o nečemu drugome osim o poslu.

»Mislio sam da se nikad neću oporaviti od gubitka tvoje majke, ali pomoglo mi je to što imam tebe. Bio si sav moj svijet. Zatim si počeo raditi ovdje...« Eric je umuknuo, bol mu je zastrla pogled i još više naglasila njegove bore.

»Ali ti si to htio«, rekao je Cooper, a zbunjenost je pooštrila njegove riječi.

»Znam.«

Otac ga je pogledao očima prepunim boli, usta svinutih u grimasu.

»Zašto onda?«

Cooper nije morao dodati: *Zašto si me ignorirao, zašto si se ponašao kao da sam smeće, kao da ne postojim, kao da više nisam tvoj sin?*

»Zato što sam stara budala. Kukavica i budala koja je vidjela kako mu život prolazi pred očima u trenutku kada si sklopio svoj prvi posao. Ljubomoran sam, sine. Bio sam toliko ljubomoran da mi se smračilo. Dodaj tome još strah da ću uskoro postati suvišan, i da ti ugovaraš poslove za koje ja ovih dana nisam sposoban, i to ti je to.«

»Ljubomoran si«, Cooper je odmahivao glavom u nevjerici, znajući da mora postojati još nešto. »Samo to?«

Otac mu se smanjio pred očima. »Starost ljudima čini razne gluposti. Pucao sam od ponosa kad si se prvi put pojavio ovdje, i za dva mjeseca sam te poželio otjerati.«

»Zašto sam onda morao potpisati ugovor? Zašto me nisi pustio prije nekoliko mjeseci, kad sam htio otići?«

Eric je odmaknuo pogled. »Jer si jako dobar za ovu tvrtku. Donio si nam više posla u godinu dana nego što sam ja za pet godina. Gurao sam te još jače, znajući da me nećeš razočarati.«

»Iskoristio si činjenicu da te sin neće poslati u neku stvar«, rekao je Cooper, preneražen razlogom očevog animoziteta, no osjećao je kao da nedostaje još jedan veliki dio slagalice.

»Ima još nešto.«

Cooper se nagnuo naprijed jer nije bio siguran da je čuo što je Eric rekao.

»Molim?«

»Grižnja savjesti«, rekao je otac, odmahujući glavom, kao da je od tuge ostario još deset godina. »Masterson mi je došao baš nakon što si ti počeo raditi ovdje. Raspitali su se za tebe. Čuli su za nekog lumena s faksa, saznali da si mi sin, željeli su malčice otežati stvari Korporaciji Vance, ali na pošten način. Pecali su, pitali jesi li potpisao

ugovor na neodređeno, i takve stvari. Sve to uz pivo, naravno. Htjeli su se obratiti izravno tebi nakon što mene pristojno obavijeste. Slagao sam im i odgovorio ih.«

Žaruljica se upalila u Cooperovoj glavi. »Zato si me natjerao da potpišem ugovor poput svih ostalih čim sam počeo raditi ovdje?«

Eric je kimnuo, spuštenuh usnica. »Rekao sam im da imaš zakonsku obvezu prema Korporaciji Vance, i to je to.«

»Još prije no što sam potpisao ugovor?«

»Da.«

»Jesu li dali dobru ponudu?«

»Nevjerojatnu.« Eric je oklijevao, kršeći ruke prije odgovora. »Oprosti mi, sine. Bio sam sebičan, želio sam da nastaviš obiteljsku tradiciju, a kad sam te doveo ovamo, nisam se mogao nositi s tvojim uspjehom. Bio sam glup, iracionalan, slobodno me zaspi uvredama. Bio sam idiot.«

Cooper je probavio te informacije, znajući da bi se trebao više ljutiti, osjećati se više iznevjereno. Umjesto toga, preplavilo ga je čudnovato olakšanje. Napokon je saznao istinu, a ona nije imala nikakve veze s njim.

»Znam da sam te tretirao kao smeće, ali želim da znaš kako se strašno ponosim tobom, Coop.«

Napokon je pogledao oca u oči, i vidio da se živost vratila u njih. Očeve tamne oči su sjale kao da ga izazivaju na neslaganje. Cooper se nasmijao.

»Znaš, za tako pametnog čovjeka, donio si poprilično glupe odluke, ali spreman sam ti oprostiti i zaboraviti ako učiniš jednu stvar.«

»Koju?« Otac ga je pogledao s ponešto svoje urođene sumnjičavosti, i Cooper se nasmijao još jače.

»Pođi sa mnom u ribičiju ovaj vikend. Popit ćemo koje pivo, baš kao nekad.«

»Dogovoreno, sine.«

Ericov osmijeh se raširio jednako kao i Cooperov, i ovaj je odmahnuo glavom, žaleći što ovaj razgovor nisu povelili još prije

mjesec dana.

»Znači li to da nećeš otići?«

»Ne iskušavaj sreću, stari.«

Iako je njegov otac postavio dobro pitanje.

Danas je prvi put nakon dugo vremena doista promotrio oca, i nisu mu se svidjele promjene. Otac je izgledao mnogo starije i krhkije, i možda i nije bila tako sjajna ideja napustiti gnijezdo Vanceovih baš ovog trenutka, pogotovo zato što bi im obnavljanje veze obojici moglo postati prvi prioritet na neko vrijeme.

Eric je podignuo obje ruke kao da ga želi ušutkati. »Dobro, dobro, samo sam pokušao. Usput rečeno, događa li se nešto između tebe i one Wallaceove?«

Cooper je zastao trenutak prije odgovora. »Ne, zašto pitaš?«

Nije mu rekao potpunu neistinu, s obzirom na to da Ariel nakon današnjeg dana vjerojatno više nikad neće razgovarati s njim.

Otac je slegnuo ramenima. »Ništa, učinilo mi se, jer si izgledao poput osuđenika kad sam ušao u ured, a ona je plakala kao kišna godina kad je izletjela odavde zalupivši vratima.«

»Razišli smo se u mišljenjima«, rekao je Cooper, a srce mu je posustalo pri pomisli da Ariel plače zbog nečega što je on učinio.

»Meni je više izgledalo poput ljubavničke svađe, nego razilaženja u mišljenjima zbog posla.«

Otac je zastao, dajući mu vremena da zaniječe navedeno. Cooper se samo ušutio.

»Ali što ja znam? Ja sam glupa stara budala, i sad to obojica znamo.«

Eric je ustao sa stolca, još više zavrnuo rukave i pružio ruku, izgledajući kao nekad. »Znaš da se ponosim tobom, sine.«

»Hvala, tata.«

Cooper se rukovao s ocem i razmijenili su osmijehe pune nade za budućnost, prije no što mu je otac mahnuo rukom i izišao iz ureda, ostavivši Coopera da razmisli o veličini svoje pogreške, i mogućnosti da je ispravi.

Trinaesto poglavlje

ARIEL je umočila kist u grimiznu mrlju na svojoj paleti i nanosila bijesne crte preko platna na štafelaju ispred sebe.

Crveno, boja bijesa i ljutnje. Uslijedila je crna, boja tame i mraka.

Još jedan bijesan nanos sunčano-žute. Žuta, boja kukavičluka i nepouzdanosti, baš kao Cooper Vance.

Bijesno je nanosila boje na zastrašujućoj slici koja nikada neće ugledati svjetlost dana, no pomagala je njezinoj ranjenoj duši. Boje su savršeno odražavale njezino raspoloženje. Nikada nije bila tako ljutita, loše raspoložena i ustrašena kao sada, ovog popodneva kad je čeka samo nesanica, a da i ne spominjemo pogaženo obećanje koje je trebala održavati do svoje smrti.

Cooper Vance je zao.

Jednostavno zao.

Iskoristio ju je, ulizivao joj se, ponašao se poput prijatelja, igrao na kartu njezinih emocija, podario joj najbolji seks u životu, natjerao je da ga zavoli, a zbog čega? Samo da bi joj oteo galeriju ispred nosa.

Što Cooper želi, to Cooper dobije, i s pravom ga je nazvala sebičnim, razmaženim derištem. Da je barem imala petlje reći mu još neke stvari!

Nagnula se naprijed i naslonila čelo na platno, zanemarivši svježe nanesenu boju i tetovažu koju je odmah zadobila.

Nikada se nije osjećala tako usamljeno, tako poraženo... i usred sveg posvemašnjeg jada, jedna sasvim jasna i sasvim grozna misao se pronijela njezinom tamom.

Što je to pomislila prije nekoliko trenutaka? Nešto kao *natjerao ju je da ga zavoli?*

Voli ga? Je li sasvim sišla s uma? Ne.

Nema šanse. Nipošto.

Vjerojatno ju je stres izludio. Čula je da ljudi polude od posttraumatskog stresa. Možda je nju to pogodilo nešto ranije?

Ne može ga voljeti.

Bio je bezobrazan, umišljen i pravio se pametan. Gospodin Bitni.

Mučki se uvukao u njezin život i pod njezinu kožu prije no što ju je ogulio, jednim hladnim, proračunatim potezom, sve zbog sklapanja posla. Sama pomisao da bi joj se netko takav mogao svidjeti je nečuvena.

A što ako je ipak tako?

»Kvragu«, promrmljala je, uspravivši se i blijedo gledajući u šareno platno, žaleći što ne može vratiti vrijeme nekoliko minuta unatrag i izbrisati svoje misli.

Čim je njezina glupa duša pokrenula ta pitanja, bez sumnje je znala odgovor i zbog toga je željela lupati glavom o platno ne bi li si tako utuвила malo pameti u glavu.

»*Bella*, jesi li tu?«

Ariel nije čula cjevasta zvona kako najavljuju Sofijin ulazak u galeriju – vjerojatno je oglušila zbog unutrašnjih glasića koji joj šapuću gluposti o ljubavi i Cooperu Vanceu – i nije bila baš raspoložena za razgovor.

Možda bi bilo bolje da slaže kako je boli glava i tako se riješi prijateljice, zatvori galeriju za danas, i ugnjavi nekog portira da Cooperu odnese bombu skupa s potpisanim papirima?

Morala ih je potpisati sada kad je lažljiva uš otišla u općinu i zadala joj rok do kraja radnog vremena.

»Otraga sam, Sofia«, doviknula je, čisteći kistove i paletu više iz navike, nego potrebe.

Osim toga, morala je zabaviti ruke nečim drugim osim potpisivanja svoje smrtne presude.

»*Bella?* Kako si?«

Sofia je uletjela u studio, odjevena u boju ciklame od glave do pete, sa šeširovom na glavi kojim bi nekome lako mogla iskopati oči.

Ariel se okrenula od umivaonika i obrisala ruke o pregaču. »Zapravo me malo boli glava.«

Na njezino iznenađenje, Sofia se nasmijala i nije zabrinuto gugutala.

»Vjerojatno ti je boja ušla u mozak«, rekla je, pokazujući Arielino čelo i smijući se, a zubi sa savršenim navlakama su činili oštar kontrast haljini.

Ariel se uspjela nasmiješiti dok je rukom uzela krpu i brisala čelo. »Zaboravila sam na sve zbog uzbuđenja.«

»Kakvog uzbuđenja?«

Sofijin nos se raširio na samu pomisao na trač.

»Da, uzbuđenja u iskušavanju nove slikarske tehnike. Čitala sam o jednom plemenu u Africi koje slika samo glavom, pa sam poželjela pokušati. Želiš li vidjeti rezultat?«

Ariel se nasmiješila zbunjenom izrazu Sofijinog našminkanog lica. Njezin nenajavljeni posjet je već izazvao malo čudo. Nasmiješila se, a prije nekoliko trenutaka se osjećala kao da se više nikad neće smijati.

»*Mamma mia!*«

Sofijine ruke su poletjele prema njezinim ustima dok je s užasnom gledala sad platno, sad Ariel. »Ne sviđa vam se?«

»Užasno je, *bella!* Zlo, ružno, ljutito. Ne, ne, ne... ovo nikako nisi ti.«

Ariel je stala uz Sofiju i pogledala u platno. Jasne crte žute, crvene i crne su prepričavale emocionalnu priču koju nije mogla sakriti.

»Shvatit ću to kao da ovu sliku ne želiš kupiti za svoju zbirku.«

Odmaknula se od platna i shvatila daje doista sumorno. Slikanje joj je inače bio način opuštanja, izražavanja stanja i osjećaja, dobrog stava prema svijetu, jedno pročišćavajuće iskustvo. No pogled na bjesomučne poteze živim bojama ju je ražalostio i podsjetio na osjećaje od onog trenutka kad je istrčala iz Cooperovog ureda.

Morala se rasteretiti, izraziti barem dio uništenja koje joj je poljuljalo psihu, a imala je samo boje. Nažalost, nisu joj pomogle i sad je morala paziti da ne istrese dušu pred Sofiju.

»Što je, *bella*? U čemu je problem?« Sofia ju je uzela za obje ruke, preklinjući je tamnim očima i zabrinutim čelom.

»Nema problema«, rekla je Ariel, dajući sve od sebe da ne padne u Sofijine ruke blebećući o svemu.

»Je li novac? Trebaš više no što si dobila za portret? Mogu ti odmah dati«, spustila je ruke da pretraži torbicu i nađe čekovnu knjižicu koju je uvijek nosila sa sobom »za svaki slučaj«.

Ariel ju je uhvatila za ruku, želeći je spriječiti. »Ne trebaju mi novci – *treba mi čudo* – ali hvala na ponudi.«

»Jesi li sigurna?« Sofia nije izgledala uvjereneno, a njezin pronicavi pogled je prošao Arielinim licem poput lovačkog psa na tragu krvi.

»Sigurna sam.«

Ariel nikada ne bi tražila novac od Sofije da sama otkupi najam galerije. Nikada ne bi riskirala njihovo prijateljstvo zbog novca za koji je znala da ga nikada neće moći vratiti. Teta Barb ju je podučila mnogočemu, a jedna od tih stvari je bila i da ne posuđuje novce koje ne može vratiti, i te krilatice se Ariel držala cijeli život. Zbog toga nije imala auto, hipoteku, i uvijek je plaćala račune na vrijeme.

Dosad.

»Dobro. U tom slučaju, došla sam samo da te pozovem na večeru sutra navečer.«

Sofia je zastala s lukavim osmijehom na licu. »Mislila sam da bi mogla povesti onog svog krasnog mladića? Voli lazanje, zar ne?«

»Ne!«

Ariel je znala da je preburno reagirala, ali poželjela je povratiti od same pomisli na Coopera.

»Ne?«

Ariel se prisilila da smiri glas. »Želim reći da Cooper nije moj mladić. Zauzet je poslom i ja sam zauzeta ovdje, pa se više nećemo viđati.«

Nikada više. A i to joj je premalo.

Sofia se razočarala. »O ne, baš šteta. Takav divan dečko, takvi maniri. Kako je samo otmjen i zgodan!«

Divan dečko? Ariel se gotovo zadavila knedlom gađenja koja joj je zastala u grlu.

»Ah... sad mi je jasno.« Sofia je pogledala u platno i smrknula se. »Jako si tužna zato što ga više nećeš vidjeti. Voliš ga i patiš za njim. Sad mi sve ima smisla.«

»Ne volim ga!«

U trenutku kad je nijekanje prešlo preko njezinih usnica, Ariel je znala da joj se ne plače samo zbog gubitka galerije, nego i zbog gubitka Coopera.

Sofia taj put nije navaljivala, niti ispitivala i pokušavala ih spojiti.

»Ne brini, *bella*. Sve će se riješiti na kraju.«

No usprkos Sofijinom snažnom zagrljaju, Ariel nikako nije vjerovala u to.

Cooper je koračao prema ulazu u Zakladu za umjetnost, ne primjećujući prekrasne vodoskoke, impresivne prozore i prirodnu ljepotu Kraljevskog botaničkog vrta s druge strane ulice.

Imao je mnogo toga na pameti, počevši od prelijepa, tvrdoglave umjetnice i nade da će mu dati priliku za objašnjenje.

Sve se činilo tako jasno nakon što je raščistio stvari s ocem, i nije potrošio ni sekundu uludo prilikom izvedbe novog plana. Samo se nadao da vatrena plavokosa hajdučica neće pokvariti njegov savršeni izum. U tom trenutku je vidio Ariel kako silazi s tramvaja na Ulici sv. Kilde i odahnuo.

Došla je.

No morala je doći jer je imala sastanak s predstavnikom Zaklade za umjetnost, a ne s razmaženim derištem, kako ga je nazvala kad su se vidjeli posljednji put.

Puls mu je podivljao i srce se stiskalo u prsima dok je gledao kako čeka na semaforu, prelijepa prilika u širokim hlačama do koljena na crte i vrtoglavim platformkama koje su se vezivale oko gležnjeva

crnom satenskom vrpcom. Ta kombinacija bi bila presmiješna na bilo kojoj drugoj ženi. Na njoj je bila odlična.

Posjedovala je gracioznost, poseban sjaj kojim bi sve na sebi ili oko sebe činila značajnim, a on ju je, budala, pustio da mu proleti kroz prste. Hvala Bogu pa je došao pameti. Sad će joj pokazati koliko mu znači, ako mu samo da priliku.

Cooper je čekao u dugoj sjeni rane melburnške večeri, i s rastućim nestrpljenjem gledao svaki Arielin korak.

Ovo mora upaliti. Mora.

Ariel je gledala na sat kad je stigla do ulaza u zakladu, sretna što je stigla i malčice ranije. Ovo bi joj mogla biti posljednja prilika da spasi Boje iz snova, i zlatna prilika da podere spis koji joj je gorio u torbi, a još ga nije dostavila Cooperu, jer je dobila poziv od Zaklade za umjetnost.

Nije propitivala njihov zahtjev. Gledala je na njega kao na znak da ju je sreća napokon malčice pomilovala. Osim toga, ravnatelj zaklade je bio na Chelseinoj izložbi i možda je želio razgovarati o umjetničkoj budućnosti države Victoria i uloziti njezine galerije u svemu tome.

Zatvorila je oči i žarko poželjela da se njezine pretpostavke obistine.

No kad ih je opet otvorila, našla se ispred Cooperovih svijetloplavih očiju, i saznala da se želje ne ostvaruju. Barem ne njezine.

»Što ti ovdje radiš?« promrsila je, stišćući torbu da ga ne mlatne njome, jer to je poželjela uraditi čim je vidjela njegovo prelijepo lice.

»Unutra je nešto što trebaš vidjeti«, rekao je, a od njegovog lijepo oblikovanog glasa prolazili su je žmarci. Zašto nije pogužvan, neuredan, manje pristojan, manje savršen?

Osjećala se naivno, neiskusno i neuko pored njega, i mrzila je to. Da se ne osjeća manje vrijednom već i od njegove same prisutnosti, osjećala bi se tako od njegove nepokolebljivosti. Ma nek' ga nosi vrag!

Stavila je ruku na bedro i dobacila mu pogled koji govori *nije me briga*.

»A što bi to bilo? Slika tebe kako likuješ jer si pobijedio?«

Zastala je i potapšala si usnicu izgrizanim noktom, kao da duboko razmišlja.

»Ali to ne može biti. Koliko god da su visoki stropovi ove galerije, portret tvoje napuhane glave ovdje ne može stati.«

Nije reagirao nikako osim što su mu se kutovi usnica malčice zgrčili, kao da će se nasmijati. Ta njegova usta koja samo pozivaju na poljubac, koja su je začarala i navela da povjeruje u smeće koje joj je govorio, i u to da ga voli. Vjerojatno je poludjela.

»Potrajat će samo nekoliko minuta. Što možeš izgubiti?«

»Sve«, promrmljala je, gledajući tramvaj kako odlazi i neodlučno prebacujući težinu s jedne noge na drugu. Zatim je slegnula ramenima i pojurila u galeriju, ne gledajući ide li Cooper za njom ili ne.

Čekala je dok nisu ušli u rashlađenu unutrašnjost galerije i odmaknula se od vrata prije suočavanja s njim.

»Ravnatelj neće ni doći, zar ne? Ovo je samo još jedna bolesna spačka da me preveslaš.«

Nije pitala, ustvrdila je, i pitala se zašto ga je uopće slijedila unutra, kad je mogla znati da je tako.

Zato što ga voliš.

Zato što još uvijek gajiš neku ludu nadu da je ovo sve samo ružan san i da ćeš se probuditi na savršen dan. Zato što si kreativna i gradiš lude kule u zraku i priče o besmrtnoj ljubavi u svojoj glavi!

Kreten je barem izgledao malčice posramljeno. »Ne, ravnatelj neće doći. Žao mi je zbog toga, jer mi je jedino to palo na pamet kako bih te naveo da dođeš.«

»Zbog čega? Da mi natrljaš neuspjeh na nos? Da budeš siguran kako sam kapitulirala?«

Smiješno je bilo to što joj je zbilja nabijao na nos činjenicu da ga voli. Voli kako njegove plave oči sjaje od bistrine, kako mu se usta grče kad pokušava obuzdati smijeh, kako izgleda u odijelu, iako joj se inače nisu sviđali tako odjeveni tipovi.

Ariel je uzela kovrču i počela je vrtjeti oko prsta, nadajući se da će joj cupkanje izbrisati misli. Umjesto toga, samo se još više usredotočila na Coopera, na način kako ju je poželio uhvatiti za ruku da je smiri, no predomislio se u zadnji tren.

Doista ga je voljela, i to je tako, voljela je sve na njemu, i bit će još teže preboljeti ga uz oporavak od gubitka galerije.

»Pozvao sam te da ti dam ovo.«

Posegnuo je u džep svog sakoa sa svilenom podstavom i izvadio presavinut dokument.

»Nemoj mi reći. Smislio si još jedan dodatak ugovoru, i sada tražiš još i moju dušu.«

Nije se trgnuo, nije ništa rekao, ali nešto u povrijeđenom izrazu njegovog lica navelo ju je da se osjeća manjom od makova zrna.

»Zašto ne pogledaš?«

Prevrnula je očima poput tinejdžerice koja je upravo primila lošu svjedodžbu od razrednika, i zgrabila uvredljivi dokument iz njegove ruke. Otvorila ga je, spremna na brzinsko čitanje i bacanje papira u lice gospodina Bitnoga.

No njezine zle namjere su se rasplinule iste sekunde kad je ugledala ime novog vlasnika galerije. »Koji vrag...«

Treptala je, odmah ponovno primila netom ispuštenu kovrču, i bijesno je vrtjela oko prsta, gledajući u slova bez mogućnosti da povjeruje u napisano.

»Tvoja je«, rekao je sliježući širokim ramenima kao da svaki dan kupuje galerije za basnoslovne svote novaca, i zatim ih daruje siromašnim umjetnicima.

Odmahivala je glavom, pročitala nekoliko posljednjih redaka dokumenta prije no što je podignula glavu i šokirano ga pogledala.

»Ovo je neka šala, zar ne?«

»Naravno da nije. Shvatio sam koliko ti galerija znači. Sada se više nikada nećeš morati brinuti da ćeš je izgubiti.«

Govorio je tako mirno i racionalno, kao da gotov čin predaje galerije njoj, skupa s vlasničkim papirima s njezinim imenom kao jedinim

vlasnikom nije ništa posebno.

»Ne shvaćam.«

Ariel je duboko udahнула i izdahнула, nadajući se da će joj dotok zraka razbistriti misli. Nije pomoglo.

Naslonila se na najbliži zid jer joj je trebala potpora za leđa prije no što se sruši na tlo. Ako joj se zavrtjelo u glavi nakon što je shvatila da voli Coopera, što će se tek dogoditi sada kad joj je kupio galeriju? No veliko je pitanje: zašto je to učinio?

»Čuj, sredio sam neke stvari danas popodne i mislio sam da bi ti cijenila ovaj postupak. Koliko god se ti protivila, mislim da imamo priliku postati nešto više od prijatelja, i želim samo da se zato prestanemo brinuti zbog posla.«

Nešto više od prijatelja... nešto više od prijatelja...

Magla koja joj se spustila na misli odjednom se razišla, i u jednom naletu jasnoće je shvatila zbog čega je gospodin Bitni tako darežljiv. Poželjela je povratiti od gađenja i razočaranja.

»Ja nisam na prodaju«, rekla je, izrekavši svaku riječ s ledenom preciznošću dok mu je vraćala dokument čije joj je izdajništvo pržilo prste. »Poseksali smo se.

Velika stvar! To ne znači da me možeš kupiti zbog nekoliko jeftinih uzbuđenja. No barem sam saznala kakvo mišljenje imaš o meni.«

Ljutnja je zaiskrila u Cooperovim ledenoplavim očima, kao da probada Ariel užarenim komadićima safira. »Ne budi smiješna. Ne pokušavam te kupiti. Samo želim riješiti posao, pa da možemo dalje.«

»Kakav posao?« Govorila je glatko poput svile, mada bi ga najradije bila lupila koljenom tamo gdje najviše boli. Uhvatio ju je za nadlaktice još prije no što je stigla reagirati, a njegov najnoviji dokument se rasuo po podu. »Ne pravi se da između nas nema ničega. Osjetila si iskrice jednako kao i ja. Zar je tako pogrešno rasplamsati ih još malo? Vidjeti ima li par poput nas šansu na ovom svijetu?«

Ariel se pokušavala oteti iz njegovog stiska, ali nije mogla. Bila je zarobljena u snazi njegovog pogleda, žaleći što joj od njegova

pogleda koljena i dalje klecaju, a srce trepti ispod rebara.

»Nema šanse.«

Ta spoznaja ju je ponovno ranila. Bili su previše različiti, previše konfliktni, a njegov današnji postupak je govorio sam za sebe. Kad se stvari zakompliciraju, Cooper Vance si kupi rješenje. Takvi ljudi znaju samo jezik novca. No ona ga neće naučiti. Ne smije si to dozvoliti. Davno je naučila da postoji granica koju ne smiješ preći, koliko god gladan i promrzao bio. Cooper je sada nehotice povukao tu crtu i ona je nije namjeravala prijeći. Ako ništa drugo, barem još uvijek ima svoj ponos.

»Evo ti. Mislim da si zapravo došao po ovo.«

Lupila ga je spisom po otvorenom dlanu, i on je zatvorio prste oko njega. Odmahnuo je glavom i pokušao joj vratiti papire.

»Ne želim ovo. Želim tebe.«

Bol, duboka, snažna bol joj je stisnula trbuh i gotovo je zaplakala. »Kao što sam rekla, ja nisam na prodaju.« Ne čekajući ni sekundu više, Ariel se okrenula i požurila prema izlazu, nadajući se da se suze neće pretvoriti u jecaje prije no što stigne izići.

»Ariel, čekaj!«

Ignorirala je Cooperove očajničke molbe, te ubrzala korak žaleći što danas nije obula balerinke umjesto platformki. Još bi joj samo trebalo da uz slomljeno srce slomi i gležanj.

»Molim te, Ariel. Trebam te.«

Usporila je korak prije no što je stigla na drugi kraj plišanog foajea. Ulazna vrata su joj bila na vidiku i mogla je pojuriti. Umjesto toga, čim joj je Cooper položio ruku na rame, okrenula se k njemu, ne znajući da li da ga udari torbom, ili potraži maramice u njoj.

»Što si rekao?«

Podignula je glavu prema njemu, ignorirajući suze koje su joj tekle niz lice dok je gledala kretena zbog kojeg su potekle.

»Trebam te.«

Podignuo je ruke i beskrajno nježno joj obrisao suze s lica.

»Trebam te. Želim te. Ne mogu zamisliti život bez tebe.«

Obuhvatio joj je lice dlanovima i zagledao se u njezine oči kao da uopće ne laže. Možeš misliti!

Izgledao je spreman potegnuti bilo koje oružje samo da pobijedi u ovom dvoboju. Ako je ne može kupiti, umilit će joj se, baš kao što je isprva pokušao.

»Postoji riječ za to tvoje stanje. Neuračunljivost.«

»Misliš da sam neuračunljiv? Dobro?«

Primio ju je za ruke toliko čvrsto da je izgubila osjećaj u prstima.
»Reci mi što vidiš.«

Njegov nježni, prigušeni glas ju je vratio u trenutak kad je ona njemu postavila isto pitanje, a on dao razočaravajući odgovor i pokazao joj golem jaz između njih.

Tužno je bilo to što se ništa nije promijenilo od toga dana u galeriji kad je dala sve od sebe da mu pokaže kakva je ona osoba i što joj je bitno u životu.

Cooper je vidio samo ono što želi vidjeti, i to se nikada neće promijeniti. Za njega je svijet bio crno-bijel, pun novca, vlasništva, otmjenih automobila, a ona tu nikada neće pripadati niti se osjećati ugodno, bez obzira na njegove ozbiljne namjere.

»Pusti me...«

»Reci mi što vidiš.«

Stiskao joj je ruke i nije skidao pogled s nje.

Prevrnula je očima, znajući da mora okončati ovaj fijasko što je prije moguće. Srce joj se slomilo na komadiće još prije nekoliko trenutaka kad je pomislio da je može kupiti, a sada nema smisla dopustiti mu da je povrijedi još više i učini joj trajnu štetu.

»Dobro. Želiš znati što ja vidim? Umišljenu, pompoznu, napuhanu budalu koja misli da može kupiti sve što poželi.«

Nije se pomaknuo. Nije ni trepnuo. Ariel se po drugi put morala boriti sa suzama, jer je upravo pokidala i posljednje spone sa muškarcem kojeg je voljela.

»Želiš li znati što ja vidim?«

»Ne baš.«

Njezin prkos bi imao mnogo bolji učinak da joj glas nije zastajao i zvučao poput patetičnog jecanja. »Ipak ću ti reći.«Na njezino iznenađenje, uputio joj je nježan, mekan osmijeh, nimalo svojstven njegovoj umišljenosti, i to ju je gotovo uništilo.

»Vidim prelijepu ženu punu vatre, strasti i uvjerenja. Ženu koja daje sve od sebe da održi obećanje. Ženu koja mi izbija dah od silne ljubavi koju osjećam prema njoj...«

Utihnuo je i Ariel je na trenutak pomislila da je njezin izmučeni mozak smislio te riječi koje je upravo čula. Povukao ju je za ruke i nagnula se prema njemu, nemoćna da zaustavi snažni, dugo očekivani poljubac koji joj je spustio na usnice kao da je obilježava da je njegova.

»Voliš me«, promrmljala je, odmičući se da mu pogleda u lice prije no što izgubi razum od poljubaca.

Kimnuo je, a njegove plave oči su sjale osjećajem koji može biti samo ljubav, jer ju je njegova toplina grijala bolje od ikakve peći.

»Volim te, od glave do pete, od te kovrče izložene stresu koju stalno vrtiš oko prsta, sve do potplata tih ludih cipela i svega onog prekrasnog između. Volim te,

Ariel Wallace. Što ti misliš o tome?«Podignuo joj je bradu prstom i pogledao joj usnice.

»Mislim da si proveo previše vremena u onom studiju, kao i ja, i boje su ti spržile mozak.«

Kutovi njegovih prekrasnih usnica su se podignuli. »Znači li to...«

»Da. Znači. Volim i ja tebe. Ne pitaj me zašto, jer različitiji ne možemo biti, ali nekako sam pala na tvoj šarm.«

»Kakve iskrene riječi, pune ljubavi«, zafrkavao ju je, stavivši ruku na srce.

Ariel mu je uzvratila osmijeh, uživajući u činjenici da njegovo srce lupa jednako brzo kao i njezino, i pitajući se koliko bi oba srca izdržala da s ljubljenja odmah pređu na onaj bolji dio. Rastopila se od same pomisli.»Znaš da ću i dalje slikati i voditi galeriju? I nositi *funky* odjeću?«

Počastio ju je laganim, dugačkim poljupcem, a ona je odmah poželjela da odjeća nestane i oni se nekim čudom nađu negdje sami.

»Znaš da ću ja i dalje kupovati zemljišta i nositi odijela i kravate?«

Slegnula je ramenima, gledajući ga ispod trepavica. »Naučit ću živjeti s tim.«

»Aha... a možeš li naučiti živjeti s ovim?«

Njegov vreli poljubac ju je odmah navukao na još, i znala je da joj cijeli život neće biti dosta.

Epilog

»PROGLAŠAVAM Umjetničku školu Barbare Kane otvorenom.«

Sofia je prerezala crvenu vrpču na ulazu u novu zgradu s mnogo dostojanstva, a zatim je pokvarila svoju kraljevsku točku grabeći čašu šampanjca od Chelsea i ispivši je u jednom gutljaju.

Ariel se nasmijala i naslonila, zadovoljna u Cooperovim rukama. Zajedno su gledali kako Sofia i Chelsea gospodare gomilom i uvode ih kroz staklena vrata u novu školu.

»Ti si ovo omogućio, znaš li to«, rekla je, privijajući se uz supruga jer je hladan vjetar upravo pomeo ulicu Brunswick.

»Oboje smo to omogućili«, promrmljao je Cooper u Arielino uho, grleći je čvrsto, i kao ovlaš je dodirujući ispod grudi, od čega je zadrhtala više no zbog ijednog južnog vjetra.

Okrenula se prema njemu u njegovom zagrljaju, još uvijek začuđena da je taj muškarac koji je gleda s neizmjernom ljubavlju zapravo njezin suprug.

»Barb bi bila tako ponosna.«

Lagano ju je pogladio po obrazu. »Bila bi jako ponosna na tebe.«

Ariel je treptala da nepozvane suze odu, jer se sjetila jednog prohladnog jutra kad se jedna dobra žena sažalila nad napuštenim djetetom s ulice.

»Dala mi je priliku onda kada to nitko nije htio. Vidjela je nešto u meni što ja nikada nisam primijetila. Dugujem joj toliko toga.«

Zrnce kajanja se pojavilo u Cooperovim očima. »Nisam znao ništa o tvojoj prošlosti, niti koliko ti galerija znači. Sigurno ti je bilo jako teško jer sam navaljivao da prodaš...«

»Ššš«, pokrila mu je usnice prstom, i osjetila trnce kad gaje zagrizao. »Bilo pa prošlo. Vidi dokle smo dogurali.«

Pogledao je oko njih, primijetio gomilu i povukao Ariel u sjenu starog hrasta.

»Recite mi, gospođo Vance. Dokle smo to dogurali?«

Ljubio ju je niz prst prema zglobu, pa po cijeloj ruci dok joj glava nije pala unatrag čekajući dodir između vrata i ključne kosti.

»Oh...«, promrmljala je, topeći se u njegovim rukama, znajući da nikada nije bila toliko izvan opasnosti, toliko pažena, kao baš tu, u njegovom zagrljaju.

Automobilska sirena je prekinula njihov erotski trenutak, i Ariel se nasmijala Cooperovom posramljenom licu kad se uspravio. »Molim? Zar gospodin Bitni ne želi da ga ulove u ljubljenu s gospođom?«

»Moram paziti na svoj poslovni ugled«, rekao je, pokušavajući izgledati strogo, no nije uspio zbog zadovoljnog osmijeha na licu.

»Da, baš si strašan«, rekla je pokazujući palcem školu iza sebe. »Ne samo da si se sav bacio u novi izgled Boja iz snova, nego si pronašao i ovaj niz prekrasnih kuća, platio vlasnicima deseterostruko, i izgradio školu za djecu slabijih imovinskih prilika.«

Cooper se nasmiješio, onako toplo i nježno da joj srce poskoči.

»Nisam samo ja. I moj otac je strašan. Njegova ideja je ta da zaposlenici Korporacije Vance ovdje volontiraju jednom tjedno, u svrhu poboljšanja odnosa između kolega i uprave.«

Ariel je primijetila ponos u Cooperovom glasu kad je spomenuo Erica, i bila je jako sretna. Gledala je kako njih dvojica nanovo uspostavljaju snažnu vezu, i bila je iskreno dirnuta kad ju je Eric pozvao da provede vikend s njima dvojicom. Sjedili su oko vatre i naučila je mnogo o svom predivnom suprugu od čovjeka koji je ponosno prepričavao crtice iz njegovog života.

»O čemu razmišljaš?«

Cooper ju je zagrljao oko struka i privio k sebi, tako da se odmah zapitala kad će moći pobjeći odavde u okrilje i udobnost studija, jer su tamo najviše voljeli voditi ljubav.

Tamo je sve započelo, i Cooper je pristao još jednom pozirati za nju, ovoga puta sasvim gol, iako još nisu pronašli vremena za to.

Ometao ju je na način da bi svaka boja koju je zamislila postala samo briljantna, jasna mrlja poput roja zvijezda jer bi je svaki put odveo do svemira i natrag.

Nasmiješila se svom prekrasnom suprugu i rekla: »Razmišljam kako smo ti i ja, gospodine Bitni, vraški dobra ekipa.«

»Obožavam kad mi daješ pogrdne nadimke«, zarežao je i bacio se na dokazivanje svojih riječi.

obrada: Janja

<http://www.balkandownload.org/>

O autorici

NICOLA MARSH oduvijek je osjećala strast prema pisanju i čitanju. Kao djevojčica gutala je knjige umjesto da je spavala, a kasnije je vodila dnevnik epskih razmjera. Danas su joj se ostvarili snovi, živi sa suprugom i sinovima u svojoj kući u Melbourneu, i piše ljubavne romane.

Posjetite web stranicu: <http://www.nicolamarsh.com/> i saznajte novosti o njezinim knjigama.

»Nicola Marsh piše ljubavne romane o snažnim ženama u čijim se dušama kriju osjećajna stvorenja.«

Linda Morris

»Hvala Nicoli Marsh na šarmantnim, duhovitim, seksi i dirljivim knjigama!«

Marilyn Shoemaker

Table of Contents

Nicola Marsh - Bogataševa ljubavnica

Sadržaj

Prvo poglavlje

Drugo poglavlje

Treće poglavlje

Četvrto poglavlje

Peto poglavlje

Šesto poglavlje

Sedmo poglavlje

Osmo poglavlje

Deveto poglavlje

Deseto poglavlje

Jedanaesto poglavlje

Dvanaesto poglavlje

Trinaesto poglavlje

Epilog

O autorici